

C:\Users\Plazma\Desktop\Knihy pdb\B\BARKER Clive\\_Barker Clive - 3 - Třetí kniha krve.pdb

PDB Name: zdroj  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 16.8.1973  
Modification Date: 16.8.1973  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

TŘETÍ KNIHA KRVE  
CLIVE BARKER

SYN CELULOIDU  
První část: Konec filmu

Kulka nekulka, Barberio se cítil vcelku dobře. Pravda, pokud se nadýchl příliš zhluboka, bodlo ho na prsou, a také rána ve stehně nebyla právě pěkná na pohled, jenže Barberio si už stačil zalézt do nory a teď se v jednom kuse uculoval. Přinejmenším byl na svobodě: a to bylo hlavní. Nikdo, přísahal si, nikdo už ho nedostane do lochu, raději se zabije, než by se nechal znovu zabásnout. Bude-li mít pech a oni ho zaženou do kouta, vrazí si bouchačku do pusy a ustřelí si vršek kebuly. Na žádný pád ho živého do té cely nedostanou. Život, je-li člověk pod zámek a je-li mu odměřován po vteřinách, se příliš vleče. Stačilo pár měsíců, aby si to uvědomil. Život je dlouhý, monotónní a vyčerpávající, a nedá-li si jeden pozor, brzy začne mít dojem, že by bylo lépe pojit, než to dál tlouct v takové díře, do které ho šoupli. Lépe se pověsit uprostřed noci na vlastním pásku, než čelit nudě dalších čtyřicetihodin, rovným osmdesáti šesti tisícům a čtyřem stům vteřinám. A tak začal makat na svém útěku.

Nejdříve si koupil na vězeňském černém trhu revolver. Stál ho všechno co měl a navíc ještě hrst slibů, které bude muset venku splnit, má-li zůstat naživu. Potom udělal onen krok, jenž byl nejvíce nasnadě: přešel zeď. Tu noc při něm jistě stál bůh všech vykradačů krámů s chlastem, co jich na světě je, protože ať se propadne, jestli tu zeď nepřeletí a nemazal pryč, aniž by mu za patama čenichali nějakí čokli.

A policajti? Ti zpackali, co se dalo. Od neděle ho naháněli tam, kam by ani nepáchl. Sebrali jeho bratra a švagrovou, které podezírali, že mu poskytlí úkryt, zatímco oni neměli o jeho útěku ani ponětí. Zveřejnili jeho popis z doby před zatčením, kdy byl o dvacet kilo těžší. O tom všem ho zpravila Geraldina, žena, s níž mívával za starých dobrých časů známost. Také mu ovázala nohu a vybavila ho láhví Southern Comfort, která mu nyní odpočívala téměř prázdná v kapse. Vzal ten chlast i soucit s sebou a šel po svých s důvěrou v proslulou pitomost zákona, ale i v boha, jenž ho už dovedl tak daleko.

Dal tomu bohu jméno Sing-Sing. Představoval si ho jako tloušťku, co se kření od ucha k uchu, se šiškou prima salámu v jedné ruce a šálkem černé kávy ve druhé. V Barberiově mysli Sing-Sing voněl jako plný teřich v matčině domě z dob, kdy to matka měla ještě v hlavě v pořádku a on byl její radostí a chloubou.

Naneštěstí se Sing-Sing odvrátil právě ve chvíli, kdy jediný policajt s ostržím zrakem ve městě poznal podle onoho zastaralého popisu Barberia, který si právě ulevoval v jakési zapadlé uličce. Mladý policista, sotva víc než pětadvacetiletý, který dychtil stát se hrdinou. Příliš velký pitomec, než aby si vzal k srdci Barberiův varovný výstřel. Místo toho, aby někam zalezl a nechal Barberia upláchnout, rozhodl se tlačit na pilu a vydat se uličkou přímo proti němu.

Barberio neměl na vybranou. Vystřelil.

Polda výstřel oplatil. V tu chvíli se musel do věci vložit Sing-Sing; vychýlil policistovi mušku tak, aby kulka, která byla určena Barberiovu srdci, zasáhla jen nohu, a nasměroval výstřel z opačné strany přímo do policistova nosu. Ostroočko se složil, jako by si právě vzpomněl, že má schůzku se zemí, zatímco krvácející Barberio uháněl s klením pryč, strachy bez sebe. Dosud nikdy nezabil člověka a začne rovnou policajtem. Vpravdě zdařilý vstup do cechu mordýřů.

Nicméně Sing-Sing stál dosud při něm. Kulka v noze o sobě sice dávala vědět, ale starostlivá Geraldina mu zastavila krvácení, líkér zázračně ztlil bolest a on tu byl zase o půl dne déle, unavený, ale živý, když předtím přeskákal po jedné půl města tak přeplněného policajty, že to vypadalo jako při slavnostní přehlídce na policejním plese. Nyní po svém ochránci nechtěl nic víc, než aby mu dovolil chvíli si odpočinout. Ne dlouho, jen tolik času, aby nabral dech a mohl si naplánovat další kroky. Hodinka či dvě spánku by také nebyla k zahoezení.

Šlo o to, že ho bolelo břicho; ta hluboká, hryzává bolest poslední dobou nabývala na intenzitě. Až si trochu oddáchně, měl by možná vyhledat nějaký telefon a zavolat znovu Geraldině, aby přemluvila nějakého doktora, který by ho prohlédl. Původní plán, opustit ještě ten večer město, se teď nezdál realizovatelný. Ať to je jakkoli nebezpečné, bude muset zůstat na tomhle místě celou noc a snad i valnou část příštího dne; do volného prostoru prorazí, až nabere sil a zbaví se kulky uvázně v noze.

Do hajzlu, ty křeče v pupku. Hádal, že by mohlo jít o vřed způsobený tím odporným sajrajtem, kterému se v káznici říkalo jídlo. Spousta muklů měla střevní potíže nebo problém se vysrat. Pár dní na pizze a pivu a bude mu lépe, tím si byl

po čertech jist.

Slovo rakovina ve slovníku neměl. Smrtelná choroba mu v životě nepřišla na mysl, a zvlášť ne ve vztahu k sobě samému. To by bylo jako hnát na porážku dobytče, které trýzní bolavé kopyto. Chlap v jeho postavení, ze všech stran ohrožovaný smrtelnými nástroji, nepředpokládá, že by mohl zkapat na nemoc, která ho žere zevnitř. Ale přesně to ona bolest ohlašovala.

Na parcele za Kinopalácem stávala restaurace, kterou před třemi roky pohltit oheň, a za celou tu dobu se nikdo nepostaral o odklizení trosk.

Podmínky pro novou výstavbu byly neslavné, a-tak se o to místo nikdo neucházel. Svého času tu všude kvasil život, ale to bylo v šedesátých a na počátku sedmdesátých let. Po jednu opojnou dekádu prosperovaly zábavní podniky - restaurace, bary, biografy. A potom přišel nevyhnutelný propad. Stále méně a méně mladých sem přicházelo utrácet své peníze; do módy přišla jiná místa, kde bylo dobré se ukazovat. Bary se zavíraly, restaurace je následovaly. Jen Kinopálac zůstával jako symbolická připomínka dnů nevinnosti tohoto okrsku, který byl rok od roku zchátralejší a nebezpečnější.

Zněť svačců a polozetlelých trámů, jež dusila ten opuštěný pozemek, Barberiovi přišla docela vhod. Noha mu vypovídala poslušnost, klopýtal vyčerpáním a bolest v břiše byla čím dál tím nepříjemnější. Potřeboval nějaké místo, kde by mohl složit bolavou hlavu, a to sakra rychle. Dopít Southern Comfort a myslet na Geraldinu.

Bylo půl druhé po půlnoci; na téhle parcele si dávaly dostaveníčko kočky. Když se Barberio protáhl kolem kůlu oplocení a vklouzl do stínu, kočky utekly. Úkryt páchl močí, lidskou i kočičí, odpadky, starým popelem, ale pro něj to byla svatyně.

Opřený loktem o zadní zeď Kinopaláce vyzvrátil obsah žaludku - likér a kyselé šťávy. O kousek dál, u zdi, si nějací chlapi zbudovali z trámů, ohořelých prken a vlnitého plechu provizorní přístřešek. Perfektní, pomyslel si, skryš ve skryši. Sing-Sing se na něj usmíval, všechno se vyvíjí dobře. S tichým sténáním (to břicho dnes ale zlobí) dovrávorat podél stěny k nachýlené chatrči a v předklonu prošel dveřmi.

V té boudě někdo občas nocoval; když se posadil, ucítil pod rukama navlhlou pytlouvinu a kdesi po levici mu cinkla o stěnu nějaká láhev. Odkudsi zblízka se k němu linul pach, o němž nechtěl moc přemýšlet -jako když se ucpe kanalizace. Celkem vzato pěkná špína; nicméně bylo tu bezpečněji než na ulici. Posadil se zády ke zdi Kinopaláce a táhlým a pomalým dýcháním se snažil zaplašit strach.

Ani ne o jeden blok domů dále, snad jen o půl bloku, se ozvalo houkání policejního vozu; připomínalo nářek nemluvněte, a jeho nově nabytý pocit bezpečí zmizel beze stopy. Stahovali se kolem něho a Barberiovi bylo jasné, že baží po vraždě. Pohrávali si s ním; nechali ho, ať si myslí, že se zdejchl, a zatím kolem něj kroužili jako žraloci, kluzcí a tiši, a čekali, až zeslábně tak, že se nezmůže na odpor. Do prdele; zabil poldu, ale oni, pokud ho dostanou, se s ním párat nebudou. Rovnou ho ukřižují.

Tak co, Sing-Singu, co dál? Přestaň se tvářit tak vyvaleně a dostaň mě odsud.

Chvilí nic. A potom se bůh jeho představivosti pousmál a Barberio přesně v tu chvíli ucítil, jak ho do zad tlačí ty panty.

A kurva! Nějaký dveře. Opírá se o nějaké dveře.

Otočil se, sténaje bolestí, a objížděl prsty únikový otvor za svými zády. Po hmatu odhadoval, že se jedná o malou ventilační mřížku o rozměrech nejvýše tři čtvrtě stopy. Možná, že vede do nějaké komory nebo do něčí kuchyně - ale co? Uvnitř je vždycky bezpečněji než venku; to je základní zkušenost, která trkne každé novorozeně.

Sírény dál kvílely svou píseň, z níž Barberiovi naskakovala husí kůže. Hrozný zvuk. Srdce se mu z něj rozbušilo rychleji.

Silnými prsty tápal po straně mříže, až ucítil jakýsi zámek, a bezpochyby to byl zámek visací, stejně zrezivělý jako mříž sama.

No tak, Sing-Singu, dělej něco, modlil se, jen ještě jednou zasáhni, o víc neprosím, pusť mne dovnitř a přísahám, že jsem navěky tvůj.

Zabral, ale práce zatracená, zámek nehodlal povolit tak snadno. Buď byl silnější, než se zdálo, nebo byl Barberio slabší. Možná trochu od obojího.

S každým uplynulým okamžikem se auto stahovalo blíž a blíž. Kvílení přehlušilo zvuk jeho zpanikařelého dechu.

Z kapsy bundy vytáhl revolver, onoho zabijáka policistů, a sevřel ho jako jakési tuponosé páčidlo. Mnoho síly jím vyvinout nemohl, na to byla ta věcička příliš krátká, ale několikrát kletbami provázené zapáčení udělalo své. Zámek povolil, sprška rzivých šupinek mu popeřila obličej. Jen taktak že zadržel triumfální výkřik.

A teď otevřít tu mříž, uchýlit se z tohoto bědného světa do temnoty.

Propletl prsty mříží a táhl. Z bolesti, vytrvalé bolesti, která začínala v žaludku a procházela přes střevo až k nohám, se mu točila hlava. Otevři se, kurva, oslovil mříž, otevři se!

Dvířka povolila. Otevřela se znenadání a Barberio upadl zády na nasáklou pytlouvinu. V okamžiku se vzpřimil a zíral do tmy v temnotě, jež byla interiérem Kinopaláce.

Ať si to policajtský auto přijede, pomyslel si optimisticky, mám svou skryš a v tý budu v teploučku. A teplo tu bylo; téměř horko, po pravdě řečeno. Vzduch vycházející z díry páchl, jako by se v ní odjakživa vařilo.

Do nohy dostal křeč, a když se snažil protáhnout otvorem do černočerné tmy v pozadí, svinsky ho bolela. Právě v té chvíli siréna zahrnula za nedaleký roh a dětský pláč odumřel. Nezaslechl snad, jak po chodníku pleskají kročeje zákona?

Nemotorně se obrátil. Zdálo se mu, že noha, která mu překážela v pohybu, v botě naběhla jako dýně. Přirazil za sebou mřížku. Jaké zadostiučinění, jako by zvedl padací most a nechal nepřátele na druhé straně příkopu. Nějak mu nedocházelo, že mohou ta dvířka otevřít stejně snadno jako on a vydat se za ním. Měl dětinskou jistotu, že ho ani náhodou nikdo nemůže najít. Dokud své pronásledovatele neuvidí, pronásledovatelé neuvidí jeho.

Pokud ho policisté na tom místě hledali, pak je neslyšel. Možná se zmyšlil, možná že na ulici naháněli nějakého jiného šupáka a ne jeho. Ale ať je to jak je to, on si našel pěkný koutek, kde si bude moct oddáchnout, a to je prima.

Zvláštní, vzduch tu vůbec nebyl tak zkažený, jak se prve zdálo. To nebyl zatuchlý vzduch sklepení či půdy, atmosféra skrýše byla plná života. Žádný průvan, ne, v tom to nebylo, vzduch tu byl uvězněný a byl cítit starobou, a přece sršel životem. Doslova mu to zpívalo v uších, tetelil se v tom jako pod studenou sprchou, vnikalo mu to jako červíci do nosu a hlavou se mu valily ty nejpodivuhodnější výjevy. Jako by se bůhví čím důkladně sjel; bylo mu skvěle. Noha už buď nebolela, nebo byl příliš zaujat obrazy ve vlastní hlavě. Byl toho plný - roztančené dívky a líbající se páry, loučení na železničních stanicích, staré temné domy, komici, kovbojové, podmořská dobrodružství - scény, které by neprožil za milion let, ale které v něm plynuly jako ta nejsyrovější zkušenost, pravdivá a nesporná. Chtělo se mu brečet nad scénami loučení, ale zároveň měl chuť smát se komikům, a do toho holky cítily potřebu vyvalovat zamilovaně oči a kovbojové halekat.

Kam se to vlastně dostal? Barberio civěl do třpytných obrazů, jež byly tak blízko, že mu přecházel zrak. Prostor, ve kterém se nacházel, neměl na šířku více než čtyři stopy, ale byl vysoký, osvětlený blikotavým světlem, které pronikalo trhlinami vnitřní stěny. Barberio byl příliš otupělý, než aby rozpoznal jeho zdroje, a v uších mu bzučelo, takže ani nevnímával smysl dialogu, který sem doléhal zpoza zdi. Byl to „Satirikon“, druhý z Felliniho filmů, který onu sobotu v Paláci dávali v rámci pozdně nočního dvojprogramu.

Barberio ho dosud neviděl a ani o něm neslyšel. Byl by ho otrávil (kravina, italská sračka). Líbila se mu spíše podmořská dobrodružství, válečné filmy. No ovšem, a tanečnice. Cokoli, kde se vyskytovaly tančící holky.

Zvláštní, třebaže byl ve skrýši úplně sám, měl podivný pocit, jako by ho někdo sledoval. Kaleidoskopem choreografií Bushbyho Berkeleyye, které se odehrávaly na vnitřní straně jeho lebky, cítil, jak na něj civí nějaké oči, a ne málo - celé tisíce očí. Pociť to nebyl zase až tak nepříjemný, že by z toho člověk zrovna dostal chuť na panáka, ale ty oči tu byly a zíraly na něj, jako by na něm bylo něco ke koukání, občas se na něj smály, občas nad ním plakaly, ale převážně ho jenom hlitaly hladovým pohledem.

Pravda ovšem byla, že s tím stejně nemohl nic dělat. Odumřely mu údy; vůbec necítil ruce ani nohy. Nevěděl - a snad to tak bylo lepší - že zatímco se soukal do té skrýše, otevřela se mu rána a že z něj s pramínkem krve odchází i život.

Asi za pět minut tři v noci, právě když Felliniho „Satirikon“ dospěl ke svému nejednoznačnému konci, Barberio v prostoru mezi vlastní zdí budovy a zadní stěnou biografu vypustil duši.

Kinopalác kdysi býval sídlem misie, a kdyby se Barberio podíval ve chvíli své smrti ke stropu, spatřil by možná neumělou fresku, jež představovala andělské sbory a byla dosud patrná pod nánosem špíny, a mohl by se domýšlet vlastního nanebevzetí. Jenže umřel s pohledem upřeným na tančící dívky - a to vůbec nebylo špatné.

Falešná zeď, již procházelo světlo ze zadní části promítacího plátna, byla postavena jako provizorní přepážka, která měla zakrýt onu fresku s rytíři nebes. Jednak to bylo daleko uctivější řešení, než ji nadobro zamalovat, a krom toho muž, který je nařídil, tak napůl předpokládal, že ta nafouklá bublina Kinopaláce dříve nebo později stejně praskne. Pokud by k tomu opravdu došlo, stačilo jen zbourat zeď a on by se mohl namísto Gretě Garbo opět kořit svému Bohu.

Ale nic takového se nestalo. Bublina, třebaže křehoučká, nepraskla a biograf fungoval dál. Nevěřící Tomáš (jmenoval se Harry Cleveland) umřel a prostor za zdí byl zapomenut. Nikdo z živých neměl o jeho existenci ponětí. Kdyby Barberio prozkoumal celé město z jednoho konce na druhý, utajenější místo pro smrt by najít nemohl.

Nicméně ten prostor žil po padesát let svým vlastním životem. Jako nějaký rezervoár vstřebával ony elektrizující pohledy tisíců očí, desítek tisíc očí. Půl století návštěvníků kin zástupně žilo skrze plátno Kinopaláce a vnucovalo své sympatie a vášně oně blikající iluzi; v té skryté šachtě nabírala energie jejich emocí na síle jako zapomenutá láhev koňaku. Jednou, dříve či později, se musela vylít. Chyběl jen katalyzátor.

Až do Barberiovy rakoviny.

## Druhá část: Hlavní rysy

Ta mladá dívka v žlutočervených šatech lelkovala ve foyer Kinopaláce dobrých dvacet minut, než se jí zmocnil zjevný nepokoj. Byly téměř tři hodiny nad ránem a noční představení s definitivní platností skončilo.

Od chvíle, kdy Barberio skončil v zadní části biografu, uplynulo osm měsíců, osm dlouhých měsíců, během nichž to v kině jakž takž flikovali. A přece bylo během víkendových nočních dvojprogramů pokaždé našlapáno. Tuto noc běžely dva filmy s Eastwoodem - spaghetti westerny. Birdy si pomyslela, že ta dívka v červeném zrovna moc nevypadá jako vyznavačka westernů; nebyl to žánr, který by ženy přitahoval. Nejspíš ji ani tak nezajímalo násilí jako samotný Eastwood, i když Birdy v té jeho neustále úkosem hledící tváři nic přitažlivého neviděla.

„Mohu vám nějak pomoci?“ zeptala se dívky.

Dívka na ni pohlédla nervózníma očima.

„Čekám na svého kluka,“ odtušila. „Deana.“

„Ste ho ztratila?“

„Sel na ten záchod na konci kina a ještě se nevrátil.“

„Byl...necítil se dobře?“

„Ale ne,“ řeklo děvče rychle, chráníc svého miláčka před pochybami o jeho střízlivosti.

„Pošlu někoho, aby se po něm podíval,“ navrhla Birdy. Bylo už pozdě, byla unavená a tabletky speedu pomalu ztrácela účinek. Představa, že by měla strávit v tomhle blešinci víc času, než je nezbytně nutné, ji nijak neodvazovala. Chtěla jít domů; hupnout do postele a spát. Jenom spát. Ve svých čtyřiatřiceti si usmyslela, že na sex je už stará. Postel je na spaní, zvláště pro tlustou holku.

Strčila do lítaček a nahlédla do sálu. Do nosu ji udeřil odlezelý pach cigaret, popkornu a lidí; bylo tu o několik stupňů

tepleji než ve foyer.

„Ricky?“

Ricky zamykal zadní východ ve vzdálenější části kina.

„Ten smrad už konečně zmizel,“ zavolal.

„Prima.“ Před několika měsíci se od plátna šířil pekelný puch.

„Asi na tom plácku vedle něco zdechlo,“ usoudil Ricky.

„Můžeš mi věnovat chvíli?“ zahalekala Birdy.

„Co potřebuješ?“

Loudal se k ní uličkou vystlanou červeným kobercem a u pasu mu řinčel svazek klíčů. Nápis na jeho tričku hlásal:

„Dobré je umřít mlád.“

„Nějaký problém?“ ptal se a popotahoval.

„Venku je nějaká holčina a říká, že se jí kluk ztratil na hajzlu.“

Ricky se zatvářil dotčeně.

„Na hajzlu?“

„Přesně tak. Hodil bys tam očkem? Nevadilo by ti to, že ne?“

Pro začátek by si mohla odpustit ty nárazky, pomyslel si a obdařil ji mdlým úsměvem. V posledních dnech spolu příliš nemluvili. Příliš mnoho společně stráveného času, to dokáže zasadit zásadní ránu i dlouhotrvajícímu přátelství. A krom toho, Birdy si neodpustila několik nemilosrdných (trefných) poznámek na jeho známosti a on jí to vrátil palbou ze všech hlavních. Nepromluvili pak na sebedobrého tři a půl týdne. A nyní, jen aby se nezbláznili, uzavřeli jakési napjaté příměří. Nijak úzkostlivě je nedodržovali.

Obrátil se a vykročil zpátky do uličky. Potom řadou E zamířil přes sál k záchodu a cestou před sebou zvedal sedačky. Zažily už lepší časy, ty sedačky; zhruba v době, kdy běželo „Tak co, námořníku?“. Dnes už byly řádně ošuntělé - potřebovaly by přelakovat, nebo raději úplně vyměnit. V samotné řadě E byla čtyři sedadla zcela neopravitelná a dnes napočítal páté, zmražené nějakým pitomcem, kterého nudil film nebo jeho holka anebo obojí dohromady a byl příliš zfetovaný, než aby dokázal odejít. Bývaly doby, kdy takové věci dělal také; tehdy to přičítal závanu svobody, který se zvedl proti kapitalistům provozujícím takováto doupata. Kdysi se nadělal nějakých volovin.

Birdy ho sledovala, jak vchází na toalety. To bude vzrůšo, pomyslela si s potměšilým úsměvem ve tváři, to je něco pro něho. Když si pomyslí, že kdysi pro něj mívala slabost... za starých dobrých časů (před šesti měsíci), kdy letěla na vyzábělé muže s nosem jak Durante a s encyklopedickými znalostmi de Nirových filmů. Dnes v něm viděla to, co skutečně je - ztroskotance z lodi naděje. Dosud polykač pilulek, dosud bisexuál teoretik, dosud člověk oddaný raným Polanského filmům a symbolickému pacifismu. Čím je asi nafetovaný dnes? Nejspíš tím samým co já, peskovala se v duchu a v hlavě jí vrtala myšlenka, že na tom flákači je stejně něco sexy.

Chvilku čekala, zrak upřený na dveře. Když Ricky nevyšel, vrátila se na okamžik do foyer, aby se podívala, co je s tou dívkou. Opřená o zábradlí kouřila cigaretu po způsobu amatérské herečky, která dosud nezvládla příslušný grif, a s povytaženou sukni se škrábala na noze.

„Punčocháče,“ vysvětlila.

„Vedoucí se šel mrknout po Deanovi.“

„Díky,“ škrábala se dál dívka. „Mám z nich vyrážku, jsem na ně alergická.“

Na dívčích hezkých nohách byly patrné skvrnky, které kazily jinak skvělý dojem.

„To je tím, že jsem nadržená,“ troufla si dívka. „Vždycky, jak jsem nadržená, tak mám tuhle alergii.“

„Ale.“

„Dean asi zdrhl, víte, když jsem se nedívala. To on dělá. Tomu je to u prdele. Je mu všechno jedno.“

Birdy viděla, že děvče má na krajíčku, což byla otrava. Nesnášela pláč. Hlučný střet, třebas i rvačku, prosím. Jenom ne žádnéj brek.

„To bude dobrý,“ byla jediná slova, na něž se zmohla ve snaze zabránit slzám.

„Ne,“ trucovala dívka. „Nebude, protože je to hajzl. Zachází s každým jak s nějakou onucí.“

Špičkou své třešňově červené botky zamáčkla napůl vykouřenou cigaretu. Dávala si mimořádně záležet, aby uhasila každé jednotlivé doutnající smítko tabáku.

„Chlapům je všechno fuk, že jo?“ obrátila se na Birdy s pohledem, z něž srdce usedalo. Pod dokonalým makeupem jí mohlo být takových sedmnáct, jistě ne o mnoho více. Měla trošku rozmazané oči a pod nimi kruhy signalizující únavu.

„Jo,“ odpověděla Birdy, hovoříc z vlastní hořké zkušenosti. „To teda je.“

Birdy si s žalem v srdci uvědomila, že nikdy nebyla tak atraktivní jako tahle unavená nymfíčka. Měla příliš malé oči a silné paže. (Buď k sobě upřímná, děvče, seš tlustá od hlavy až k patě.) Ale nejohavnější měla paže, o tom se už přesvědčila. Byli muži, spousta mužů, kteří se nechali ulovit na velká prsa, na pořádnou zadnici, ale žádnému muži se nezamlouvaly silné ruce. Každý z nich cítil potřebu sevřít ženino zápěstí mezi palcem a ukazováčkem. Byl to primitivní způsob, jak měřit oddanost. Kdyby na sebe chtěla být zlá, musela by říct, že má prakticky nerozeznatelné zápěstí. Bachraté ruce jí plynule přecházely v bachratá předloktí a ta zase úsekem špeku v bachratá nadloktí. Muži jí nemohli obkroužit prsty zápěstí, protože žádné zápěstí neměla, což jim ji odcizovalo. To však byl beztak jenom jeden z důvodů. Byla také příliš bystrá - a to nedělá dobrotu, když chcete, aby vám muži padali k nohám. Nicméně ze všech možných příčin preferovala jako nejpravděpodobnější vysvětlení své silné ruce.

Ovšem tato dívka měla paže utlé jako balijská tanečnice, zápěstí takřka průhledná jako sklo a téměř tak křehká. K zblití. A rozumu asi taky moc nepobrala, uvažovala Birdy. Bože můj, ta holka má všechna plus na své straně. „Jak se jmenuješ?“ zeptala se. „Lindi Lee,“ odpovědělo děvče. Budiž.

Ricky měl pocit, že se spltl. Tohle přece nemůže být toaleta, říkal si v duchu.

Stál v místě, které mu připomínalo hlavní ulici pohraničního města, jaká viděl už snad ve dvou stovkách westernů. Jako by ho zuřící písečná bouře nutila přivírat oči před pichlavými zrnky. Ve víru okrově šedého vzduchu se rýsovaly obrysy obchodu se smíšeným zbožím, šerifovy kanceláře a saloonu. Stály na místě záchodových kabinek. Kolem něj tančily v horkém pouštním větru smotky uschlých rostlin. Pod nohama mu vrzal udusaný písek; ani známka po dlaždicích. Ani známka ničeho, co by aspoň vzdáleně připomínalo toalety.

Ricky pohlédl ulicí doprava.

Tam, kde měla být protilehlá zeď záchodu, se v násilné perspektivě svažovala ulice kamsi k malovaným dálavám. Byla to lež, ovšem, všechno to byla lež. Kdyby se soustředil, jistě by tu řátu morganu prohlédl a zjistil by, jak jí bylo dosaženo; projekce, skryté světelné efekty, horizonty, zmenšeniny; všechny ty figle běžné ve filmařině. Ale ačkoli se koncentroval, co mu jeho mírně zfetované vědomí dovolilo, zdálo se, že nedokáže proniknout prsty pod okraj iluze, aby ji mohl strhnout.

Vítr dál dul a uschlý plevel se pořád převaloval. A v těch poryvech větru se s praskáním stále znovu a znovu otvírala a zase zavírala vrata stáje. Cítil dokonce pach koňské mrvy. Ten efekt byl tak dokonalý, že v úžasu ani nedýchal.

Ať už to báječné zařízení vymýšlel kdo chtěl, svého cíle dosáhl. Na Ricka to udělalo dojem; teď však byl čas tu hru skončit.

Otočil se ke dveřím toalety. Zmizely. Vymazala je stěna prachu a on najednou zůstal sám, nevěda si rady.

Stájová vrata dál praskala. V zesilující bouři na sebe pokřikovaly jakési hlasy. Kam se poděl saloon a šerifova kancelář? Také se ztratily. Ricky zakoušel cosi, co od dětství nezažil – panickou hrůzu z toho, že by mohl ztratit ruku svého ochránitele. V tomto případě ho místo rodiče opouštěla přítelkyně.

Kdesi po levici se z hloubi bouře ozval výstřel a cosi mu hvízdlo u ucha. A pak ucítil ostrou bolest. Opatrně zvedl ruku k levému bolci a dotkl se bolavého místa. Chyběl mu kus ucha; zel v něm úhledný zářez. Lalůček byl pryč a Rickovi na prstech ulpěla krev, skutečná krev. Někomu se právě nepodařilo ustřelit mu hlavu, anebo si s ním vskutku pitomým způsobem zahrával.

„Hej ty,“ zvolal do chřtánu té úděsné fikce, otáčeje se na patě ve snaze odhalit agresora. Ale neviděl nikoho. Stál v prašném mračnu; cesta vpřed ani vzad neskýtala žádné bezpečí. Střepec mohl čekat v těsné blízkosti, až se vydá přímo k němu.

„Tohle se mi nelíbí,“ pronesl nahlas v naději, že ho svět skutečnosti zaslechne a vstoupí, aby spasil jeho rozháranou mysl. Za-šátral v kapse džínů, zda by nenašel jednu dvě tabletky něčeho, co by mohlo situaci vylepšit, jenže štěstí ho opustilo - ve všech kapsy neuvízlo ani pitomé válium. Měl pocit, jako by byl nahý. Čas jak dělaný na to, aby se potácel uprostřed nočních mūr Zaneho Greya.

Ozval se druhý výstřel, tentokrát bez zahvízdnutí. Ricky nepochyboval, že to znamená zásah, ale protože necítil žádnou další bolest ani krev, jist si tím být nemohl.

Potom uslyšel nezaměnitelný zvuk létacích dveří saloonu a někde poblíž kdosi zasténal. V bouři se na okamžik otevřela trhlina. Nespatřil v ní snad saloon? A mladého muže, jenž se z něj vypotácel, nechávaje za sebou malovaný svět stolů, zrcadel a pistolníků? Než stačil lépe zaostřit, trhlina se opět zacelila pískem a Ricky o celém výjevu zapochyboval. A pak, náhle, k jeho úžasu před ním stál ten mladík, kterého hledal. Potácel se na stopu od něj, rty zmodralé smrtí, a skládal se mu do náruče. Nebyl pro tuto část filmu oblečen o nic lépe než Ricky. Měl na sobě bomber ve stylu padesátých let a z jeho trička se usmíval obličej myšáka Mickeyho. Mickeyho oko krvácelo. Kulka neomylně nalezla chlapcovo srdce.

Svůj poslední dech využil k otázce: „Co se to tu kurva děje?“ a umřel.

Jako poslední slova zajistě ten výrok postrádal formát, nicméně byl hluboce procítěný. Ricky několik okamžiků zíral do ztuhlého mladíkova obličej, ale potom na něj jeho mrtvá váha v náručí začala být příliš, a tak mu nezbylo, než chlapce pustit. V té chvíli, kdy tělo dopadlo na zem, se písek na zlomek vteřiny jakoby změnil v močí potřísněné dlaždičky. Potom opět převážila fikce. Prach vířil, plevel se převracel a Ricky stál uprostřed hlavní ulice města Deadwood Gulch s mrtvolou u nohou.

Mrazilo ho v zádech. Údy se mu začaly třást v rytmu tance svatého Víta, pocítil nutkavou potřebu močit. Ještě půl minuty a pustí to do kalhot.

Někde, pomyslel si, někde v tomhle šíleném světě musí být pisoár. Někde tu budou zdi pomalované graffiti s telefonními čísly pro posedlé sexem, s nápisem, „Tady není žádný protiatomový kryt“ načmáraným na dlaždičkách, a se spoustou obscénních kresbiček. Jsou tam nádržky na vodu, prázdné držáky na toaletní papír a polámaná prkénka. Je tam ten hnusnej smrad cheanek a starých prdů. Najdi to! Ve jménu božím najdi skutečnost, než tě ta iluze trvale poznamená.

Řekněme, že pokud jsou saloon a smíšené zboží kabinkami, potom mušle musí být za mnou, uvažoval. Tak tedy krok zpátky. Nemůže ti to ublížit víc, než když tu budeš trčet uprostřed ulice a vystavovat se nazdařbůh vypáleným kulkám.

Dva kroky, dva obezřetné kroky, a nahmatal jen vzduch. Ale při třetím - vida, vida, copak to tu máme? - dotkl se rukou chladného porcelánového povrchu.

„Jupí,“ zavýskl. Byl to pisoár. Ten dotek ho naplnil stejným uspokojením, jako by se mu při promývání hlušiny objevilo na rýžovací pánvi zlato. Není to ten odporný puch desinfekce, jaký zavání ze žlábků? To si piš, že je, chlapče, to si piš.

S radostným halekáním si rozepjal zip a začal ulevovat bolestnému přetlaku v měchýři; přitom si ve spěchu pokropil boty. No a co, oblafl tu iluzi. Kdyby se nyní otočil, zjistí zajistě, že se ta fantasmagorie rozplynula. Saloon, mrtvý kluk, bouře, všechno bude pryč. Byl to jen jakýsi chemický zvrat v jeho organismu, mizerný, pomalu působící fet, který mu sehrál s představivostí prach-pitomou hru. Právě když si oklepával poslední kapku na modré dytýnky, uslyšel hlas hlavního hrdiny onoho filmu.

„Hej ty, odkdy se podle tebe chčije rovnou na ulici?“

Byl to hlas Johna Wayna, identický do poslední ledabyly vyslovené slabiky. Ozýval se mu za zády. Rickyho ani nenapadlo, aby se otáčel. Ten chlápek by mu mohl pro jistotu uštěřit hlavu. Bylo to v tom hlase, ta výhružná lehkost, jež varovala: Jsem připraven tasit, tak si zkus něco začít. Kovboj byl ozbrojen a Ricky měl v ruce jen ptáka, jenž nebyl právě ideální bouchačkou, i kdyby byl zavěšen šikovněji.

S nesmírnou opatrností zasunul svou zbraň zpátky, zatahl zip a zvedl ruce. Vlnící se stěna toalety před ním opět zmizela. Skučení bouře; z ucha mu na krk crčela krev.

„Tak dobrá, chlapče, teď si pěkně sundej ten opasek a hoď ho na zem. Slyšíš?“ zeptal se Wayne.

„Ano.“

„Pěkně pomalu a koukej, ať ti vidím na ruce.“

Šmarjá, ten chlap to fakt myslí vážně.

Ricky si pěkně pomalu, přesně jak mu muž nakázal, rozepnul opasek, vytáhl jej z poutek a upustil na podlahu. Nyní by měly o dlaždičky zařinčet klíče; modlil se za to. Smůla. Ozvalo se zvonivé žuchnutí železa, které padlo do písku.

„Dobrá,“ pronesl Wayne. „Konečně se chováš jako člověk. Co povíš na svou obranu?“

„Mrzí mě to?“ pronesl Ricky nepřesvědčivě.

„Pardon?“

„Že jsem chcal na ulici.“

„To mi nepřipadá jako dostatečný projev kajícínosti,“ prohlásil Wayne.

„Ale mě to fakt mrzí. Je to celé omyl.“

„My v těchhle končinách už máme plný zuby cizinců jako seš ty. Člověk jednou objeví parchanta, jak uprostřed saloonu s gaťatama kolem kotníků dělá hromadu na podlahu. Tak tomu já říkám nehoráznost! Kams chodil do školy, ty zkurvysynu? Tohle vás učej na těch nóbl školách na Východě?“

„Nevím, jak bych se omluvil.“

„Na to dám sakra krk, že ne,“ líně odvětil Wayne. „Seš s tím klukem?“

„V jistém slova smyslu.“

„Co je to za kec?“ Wayne dloubl Ricka hlavní do žeber -a bylo to dloubnutí velice reálné. „Seš s ním, nebo nejseš?“ „Míní jsem tím -“

„Tady nemáš co minit, to si zapíš za uši.“

Ricky zaslechl, jak Wayne natáhl spoušť.

„Co kdyby ses otočil, synku, abychom viděli, z jakýho seš těsta?“

Ricky věděl, jak to chodí. Člověk se otočí, sáhne po skrytém revolveru a Wayne ho odpráskne. Žádné řeči, žádný čas na debaty o etice takového postupu, kulka udělá tu práci lépe než slova.

„Řekl jsem, aby ses otočil.“

Ricky se pomalu, pomaloučku otáčel k muži přeživšímu tisícovky střeleckých soubojů, a on tam skutečně byl, či spíše jeho dokonalé zosobnění. Wayne středního věku - předtím, než ztloustl a začal vypadat nezdravě. Wayne od Rio Grande pomoučený prachem dlouhých cest a s pohledem kosým od celoživotního upírání zraku k obzoru. Ricky kovbojkám nikdy nepřišel na chuť. Nesnášel ono násilnické chlapáctví, tu glorifikaci sprostého, laciného hrdinství. Jeho generace vkládala do hlavní pušek květiny a on se domníval, že tehdy ani nemohli dělat nic lepšího; a platilo to vlastně i nyní.

Tahle nekompromisní tvář, která vyzářovala falešné mužství, zosobnění přehršle smrtících lží - o slávě amerických hraničářů, o morálnosti rychlé spravedlnosti, o něž v srdcích grobiánů. Rickymu se ten obličej hnusil. Svrběly ho ruce chutí jednu mu vrazit.

Srát na to - pokud se herec, lhodestvo kdo to je, rozhodl, že ho tak jako tak odstřelí, co může ztratit, když mu, bastardovi jednomu, dá pěstí mezi oči? Myšlenka se stala činem; Ricky sevřel ruku v pěst, švihl a klouby zasáhly Wayneovu bradu. Herec byl pomalejší než jeho podoba na plátně. Nepodařilo se mu ráně uhnout a Ricky využil příležitosti k tomu, aby z Wayneovy ruky vyrazil zbraň. Pak následovala palebná přehrada úderů mířených přímo tělo, přesně jak to viděl ve filmech. Vskutku okázalé představení.

Vyšší muž se pod sprškou úderů stočil, klopýtl, ostruha se mu zamotala do vlasů mrtvého chlapce. Ztratil rovnováhu a přemožen padl do prachu.

Ten zmetek si ustlal! Ricky cítil vzrušení, jaké dosud nezakusil; rozjařenost z fyzické převahy. Bože můj! sundal největšího kovboje světa. Jeho realistická kritičnost podlehla triumfu vítězství.

Bouře náhle zesílila. Wayne dosud ležel na zemi, potřísněn krví z rozbitého nosu a natrženého rtu. Písek ho pomalu zasypával jako opona, jež se stahuje nad hanbou jeho porážky.

„Vstávej,“ poručil Ricky ve snaze vytěžít ze situace maximum, dokud k tomu má příležitost.

Zdálo se, jako by se Wayne pod nánosem písku zašklebil.

„Mno, chlapče,“ pronesl, zatímco si třel bradu, „nakonec z tebe ještě uděláme chlapa...“

A potom poletující zrnka rozrušila jeho tělo a v tu chvíli se na tom místě vynořilo cosi nového, tvar, jenž Rickymu nedával valný smysl. Podoba, která zároveň byla i nebyla Wayneem a která rychle ztrácela na lidskosti.

Prašný mrak se změnil v zuřivou smršť, jež plnila uši a oči pískem. Polouděný Ricky klopýtl z místa zápasu. Zázračně našel zeď, dveře a dříve, než si stačil uvědomit, kde je, vyplivla ho divoká bouře do ticha Kinopaláce.

A tam, třebaže si to zhruba v době, kdy mu začal růst knírek, přísně zakázal, vyrazil přidušený vzlyk, za který by se nemusela stydět ani Fay Wrayová, a zhroutil se.

Ve foyer Lindi Lee vysvětlovala Birdy, proč nemá moc ráda filmy.

„Tedy, Deanovi se líbí kovbojky. Ale já tyhle blbosti fakt nemusím. Asi bych před váma neměla takhle mluvit -“

„Ale ne, to je dobrý.“

„- protože vy asi musíte mít filmy opravdu ráda, aspoň si to myslím. Páč tady děláte.“

„Některé filmy ráda mám, ale všechny taky ne.“

„Fakt?“ Lindi se tvářila udiveně. Zdálo se, že ji překvapuje kdeco. „Já mám ráda filmy z divočiny.“

„Ano...“

„Znáte to? Zvířata... a tak.“

„Jo...“ Birdy si vzpomněla, jak odhadovala, že toho Lindi Lee v hlavě moc mít nebude. A už je to tady.

„To by mě zajímalo, co tam vyváděj,“ vzpomněla si Lindi.

To, co Ricky prožíval v prašné smršti, netrvalo déle než dvě minuty reálného času. Ale čas v kině je pružný. „Půjdu se podívat,“ navrhla Birdy.

„Asi odešel beze mne,“ opakovala Lindi.

„To zjistíme.“

„Díky.“

„Netrap se,“ Birdy se zlehka dotkla dívčiny útlé ruky, když ji mýjela. „Všechno dopadne dobře.“

Potom prošla lítacími dveřmi do sálu a Lindi nechala samotnou ve foyer. Lindi si povzddechla. Dean by nebyl první kluk, který ji nechal jen proto, že mu nedokázala nabídnout to pravé. Lindi měla svou vlastní představu o tom, kdy a jak by měla dovolit chlapci všechno; tohle nebyla ta pravá doba a Dean nebyl ten správný kluk. Byl příliš ulízaný, úskočný a vlasy mu páchly po naftě. Kdyby se na ni vykašlal, jistě si pro něj oči nevybrečí. Jak říká její máma, v moři je spousta ryb.

Prohlížela si plakát s programem na příští týden, když se za ní ozvalo jakési zuchnutí. Uprostřed foyer seděl strakatý králík, macatý, ospalý sladbušek, a zíral na ni.

„Ahoj,“ pozdravila králíka.

Králík se roztomile olizoval.

Lindi Lee zvířátka milovala; milovala filmy jako Dobrodružství života, v nichž byla zvířata předváděna v jejich přirozeném prostředí za doprovodu melodií z Rossiniho, v nichž škorpióni tančili během páření své čtvercové tance a každé medvěd v nich bylo nazýváno malým rošťáčkem. Tyhle věci přímo hltala. Ze všeho nejvíce však milovala králíky.

Králík k ní přiskákal. Klekla si a pohládila ho. Byl teplý a měl kulatá, růžová očka. Prohopkal kolem ní ke schodům.

„Ale tam bys chodit neměl,“ namítla Lindi.

Jednak byla na vrcholku schodiště tma, jednak nápis na stěně hlásal: „Vstup pouze pro personál.“ Ale zdálo se, že se ten chytrý drobeček už rozhodl. Mířil přesně tam, kam chtěl. Lindi ho následovala po schodech nahoru.

Králík zmizel ve tmě černé jako smůla.

Kromě něj tam bylo ještě cosi. Oči tomu jasně plály.

Pokud šlo o Lindi, stačila jednoduchá iluze. Netřeba vytvářet úplnou fikci jako v případě toho chlapce, ta slečna už snila. Snadná kořist.

„Haló,“ hlesla Lindi Lee, poněkud vystrašená tím, co se nalézalo před ní. Zírala do tmy ve snaze objevit nějaký obrys, náznak obličejů. Ale nic - ani závan dechu.

Sestoupila o schod níže, ale sáhlo to po ní znenáhla a zachytilo ji to dříve, než se mohla skácet.

Umlčelo ji to rychle, důvěrně.

Snad to netoužilo krást, ale vycítilo to jiný užitek. To něžné tělo bylo teprve v rozkvětu: otvory dosud neuvykly vpádům zvenčí. Vytáhlo to Lindi těch několik zbývajících schodů k sobě a odložilo si ji pro příští zkoumání.

„Ricky? Proboha, Ricky!“

Birdy poklekla vedle Rickyho a zatřásla jím. Aspoň že dýchal, alespoň to, a ačkoli to na první pohled vypadalo na obrovské krve-prolití, byla rána ve skutečnosti pouhým škrábancem na uchu.

Opět jím zatřásla, daleko prudčeji, ale žádná reakce. Po horečném hledání nahmatala puls. Byl silný a pravidelný. Zřejmě ho někdo napadl, možná že dokonce ten Lindin nezvěstný kluk. Ostatně, kde ten je? Asi ještě na hajzlu, ozbrojený a nebezpečný. V žádném případě nehodlala být tak pitomá, aby se šla dovnitř přesvědčit. Zнала to dobře, mockrát to už viděla. Zena v nebezpečí; standardní látka. Setmělá místnost, plížící se zrůda. Nevlétně bezhlavě do takového klišé a udělá to, k čemu tiše vždy znovu a znovu nabádala hrdinky z filmů; vzepře se vlastní zvědavosti a zavolá policii.

Nechala Rickyho, kde byl, a vydala se uličkou zpátky k foyer.

Bylo prázdné. Lindi Lee se na svého přítele buď úplně vykašlala, nebo objevila venku na ulici někoho, kdo ji vzal domů. Ať tomu bylo jakkoli, v každém případě za sebou při odchodu zavřela vstupní dveře. Zbyla po ní jen slabounká vůně Johnsonova dětského pudru. Fajn, tím je to všechno jednodušší, pomyslela si Birdy, když vstupovala do pokladny, kde byl telefon. Spíš jí dělalo dobře pomyšlení, že to děvče vzalo rozum do hrsti a na toho svého všiváka se vykašlalo.

Zvedla sluchátko a přesně v tu chvíli někdo promluvil.

„Haló,“ ozval se nosový, vemlouvavý hlas, „není na telefonování tak trochu pozdě?“ Birdy si byla jista, že to není spojovatelka. Vždyť ani nevytřukala číslo.

A krom toho, ten hlas jí připomínal Perera Lorrea.

„Kdo je tam?“

„Copak mě nepoznáváš?“

„Potřebuju zavolat na policii.“

„Rád bych ti pomohl, skutečně.“

„Tak položte, ano? Je to naléhavé! Musím mluvit s policií.“

„Já jsem ti rozuměl,“ zafňukal hlas.

„Co jste zač?“

„To už ses ptala.“

„Mám tu zraněného. Byl byste tak laskav -“

„Chudák Rick.“

On zná jeho jméno. Chudák Rick, řekl, jako by mluvil o milovaném příteli.

Birdy cítila, že jí z pórů na čele vyrašily krůpěje potu. On zná Rickyho jméno.

„Chudák Rick,“ opakoval hlas. „Já jsem ale přesvědčen, že všechno vezme šťastný konec. Ty snad ne?“

„Je to otázka života a smrti,“ naléhala Birdy, ohromená tím, jak se dokáže ovládat.

„Já vím,“ řekl Lorre. „Není to vzrušující?“

„Do prdele s tebou! Zavěš to sluchátko! Anebo mi pomoz -“

„S čím jako? Na co se tak tlustoprška jako ty zmůže v takové situaci - kromě breku?“

„Ty kříple zsranej.“

„Potěšení na mé straně.“

„My se snad známe?“

„Ano i ne.“ Tón toho hlasu kolísal.

„Jste Rickyho přítel, že?“ Jeden z těch feťáků, kteří se kolem něj motali. Teď si pro změnu vymysleli nějakou idiotskou hru. „V pořádku, užil jste si té své pitomé legrácky, ale teď už položte to sluchátko, než způsobíte neštěstí.“

„Máte starost,“ ozval se hlas najednou hebkým tónem. „Já to chápu...“ hlas zázračně stoupl o oktávu výše, „snažte se pomoci muži, kterého milujete...“ a byl to ženský hlas s docela jiným přízvukem. Jak byl dříve kluzký, nyní doslova předl. A náhle to byla Greta Garbo.

„Chudáček Richard,“ řekla. „Tolik se snažil.“ Byla mírná jako ovečka.

Birdy ztratila řeč. Ta imitace byla bezchybná stejně jako v případě Lorrea; tak jako předtím byl ten hlas mužský, nyní byl ženský.

„Prima, udělalo to na mě dojem,“ řekla Birdy, „teď mě ale nechtě zavolat policii.“

„Nebylo by nádherné, kdybychom si vyšly dnes večer ven, na procházku? Co říkáš, Birdy, jen my dvě?“

„Vy mě znáte?“

„Jistěže tě znám. Jsem ti velice blízko.“

„Jak to myslíte, blízko?“

V odpověď se ozval hrdelní smích, nádherný smích Greta Garbo.

Birdy už nebyla schopna déle zvládat situaci. Ten trik byl příliš chytrý; cítila, že podléhá iluzi, jako by hovořila se skutečnou hvězdou stříbrného plátna.

„Ne,“ řekla do telefonu, „mě nepřesvědčíte. Slyšíte?“ A potom uvolnila stavidla svého hněvu a zaječela, až se sluchátko rozvibrovalo: „Jste jen imitace!“ S prasknutím zavěsila. Vyrázila z pokladny a zamířila ke dveřím. Zdálo se, že Lindi Lee za sebou jen tak nezabouchla. Dveře byly zamčené zevnitř.

„Do prdele,“ zaklela Birdy tiše.

Náhle jí foyer připadalo menší než dříve, a podobně se zmenšily rezervy její vyrovnanosti. V duchu si vrazila facku, jež bývala standardní reakcí v případech, kdy hlavní hrdinka propadala hysterii. Přemýšlejš, kruci, nařídila si.

Za prvé: dveře byly zamčené. Lindi Lee je nezamkla, Ricky je zamknout nemohl a ona sama je samozřejmě také nezamkla. Z toho plyne -

Za druhé: Je tu nějaký cvok. Možná ten samý, co v tom telefonu. Či ta samá. Z toho plyne -

Za třetí: Ten někdo musel mít přístup k telefonu kdesi v budově. Jediný, o němž věděla, byl o patro výše ve skladišti. V žádném případě tam však nehodlala jít. Důvody: viz „Hrdinka v nebezpečí“. Z toho plyne -

Za čtvrté: Musí si otevřít Rickyho klíči.

Správně, tak zní příkaz chvíle: vezmi si Rickyho klíče.

Birdy vešla do sálu. Světla jakoby poskakovala, nebo to bylo pouhé podráždění optického nervu? Ne, skutečně se lehounce zachvívala; celý interiér se měnil, jako by dýchal.

Kašli na to: dojdí si pro ty klíče.

Spěchala uličkou, vědoma si tak jako ostatně pokaždé, když se rozběhla, že jí poskakují ňadra i zadnice. Pěkný pohled, pomyslela si, pro toho, kdo má oči k vidění. Ricky v mdlobách sténal. Birdy hledala klíče, ale Rickyho opasek zmizel.

„Ricky...“ pronesla těsně u jeho tváře. Steny se znásobily.

„Ricky, slyšíš mě? Ricky, tady je Birdy. Birdy.“

„Birdy?“

„Ricky, jsme tu zamčení. Kde jsou ty klíče?“

„...klíče?“

„Ricky, nemáš pásek,“ pronesla pomalu, jako by mluvila s debilem. „Kams - dal - klíče?“

Střípky mozaiky v Rickyho bolavé hlavě se náhle poskládaly do smysluplného obrazce a Ricky se posadil.

„Ten kluk!“ pronesl.

„Jakej kluk?“

„Ten na záchodě. Je mrtvej.“

„Mrtvej? Panenkomarjá. Že je mrtvej? Víš to jistě?“

Zdálo se jí, že se Ricky dostal do jakéhosi transu. Nedíval se na ni, jen zíral do prázdna, kde viděl něco, co ona vidět nemohla.

„Kde jsou ty klíče?“ zeptala se opět. „Ricky. Soustřed' se. Je to důležité.“

„Klíče?“

Měla chuť dát mu pár facek, jenže vzhledem k tomu, jak měl zakrvavený obličej, připadalo jí to příliš sadistické.

„Na zemi,“ ozval se Ricky po chvíli.

„Na záchodě? Na podlaze na záchodě?“

Ricky přikývl. Jako by tím pohybem hlavy zapuzoval nějakou strašlivou myšlenku: zdálo se, že se co nevidět rozpláče.

„Všechno bude zas dobrý,“ těšila ho Birdy.

Ricky si sáhl na obličej a přejížděl si prsty po rysech v rituálu sebeujištění.

„Jsem tady?“ otázal se tiše. Birdy ho neslyšela, právě se kradla k záchodkům. Musí dovnitř, o tom nebylo pochyb, mrtvola nemrtvola. Vlez tam, čapni klíče a zase vypadni. Dej se do toho.

Birdy vešla do dveří. Napadlo ji, že dosud na pánských záchodcích nebyla, a upřímně doufala, že je to také naposledy.

Toalety tonuly v šeru. Světla tu blikala stejně trhavě jako v sále, jen s nižší intenzitou. Stála za dveřmi a čekala, až si oči zvyknou na přítomnost, které zde panovalo.

Toaleta byla prázdná. Žádný chlapec na zemi, ani mrtvý ani živý.

Klíče tu ovšem byly. Rickyho opasek ležel ve žlábkův pisoáru. Vylovila je. Z nesnesitelného pachu desinfekčního vajíčka ji páliло v nozdřích. Uvolňujíc klíče z kroužku, vstoupila do poměrného chladu sálu. Bylo to prosté jako facka.

Ricky se vyškrábal do jednoho ze sedadel, a jak v něm seděl zabořený, zdálo se, že je v kromobyčejně zuboženém stavu. Když uslyšel svou kolegyni vstoupit, vzhlédl.

„Mám ty klíče,“ řekla.

Ricky zachroptěl. Kristepane, vypadá nemocně, pomyslela si Birdy. Nicméně část soucitu již vyprchala. Ricky zřejmě trpěl halucinacemi, které byly nejspíš chemického původu. Byla to jen a jenom jeho chyba.

„Ricky, žádné kluk tam není.“

„Cože?“

„Na hajzlu není žádná mrtvola; vůbec nikdo. V čem zase jedeš?“

Ricky pohlédl na své chvějící se ruce.

„V ničem nejedu. Přisahám.“

„Pěkně blbej fůr,“ odsekla. Napůl ho podezírala, že to na ni nějak naličil, až na to, že vtípky tohoto druhu neměl v povaze. Ricky byl v tomto ohledu spíše puritán; to byla jedna z jeho příjemnějších vlastností.

„Nemám zavolat doktora?“

Ricky zavrtěl rozmrzele hlavou.

„Víš to jistě?“

„Říkám, že ne,“ zavrčel. „Dobrá, jak chceš.“ Birdy rázovala uličkou a něco si mumlala pod vousy. Ve dveřích do foyer se zastavila a volala na něj přes sál.

„Myslím, že tu máme nějakého vetřelce. Někdo byl na paralelní lince. Nechceš hlídat u dveří, než odchytím nějakého policajta?“

„Hned jsem tam.“

Ricky seděl v rozblíkaném světle a podroboval vlastní přičetnost bedlivému zkoumání. Pokud Birdy řekla, že tam ten kluk není, pak se dá předpokládat, že mluví pravdu. Nejlépe by bylo jít se přesvědčit osobně. Tak by se ujistil, že absolvoval jen jakýsi krátký výpadek z reality, vyvolaný nějakým mizerným fetem. Pak by se odebral domů, uložil ke spánku a ráno by zase byl fit. Až na to, že se mu nechtělo strkat hlavu do toho zlem zapáchajícího kumbálu. Ale co když to byla Birdy, kdo uletěl? Neexistuje třeba něco takového jako halucinace normality?

Na třesoucích se nohou pomalu přešel uličku a strčil do dveří. Uvnitř bylo šero, ale zase dostatek světla, aby viděl, že tam není ani stopy po písečné bouři, po mrtvém chlapi, ani po kovbojích s pistolemi, ba ani po stébélku suché trávy. To je tedy věc, ta moje hlava, pomyslel si. Stvořit tak přesvědčivou iluzi, až to nahání hrůzu. Užasný trik. Škoda, určitě by se pro něj našlo lepší využití, než se jím děsit. Ale člověk na jednu stranu něco získává a na druhou zase něco ztrácí.

A potom spatřil krev. Na dlaždicích. Krvavou skvrnu, která neměla co dělat s jeho natrženým uchem. Bylo jí příliš mnoho. Ha! Tohle si nepředstavoval. Byla tu krev, otisky nohou, známky toho, že viděl, co se domníval, že viděl. Ale Pane na nebi, pověz, co je horší? Vidět nebo nevidět? Nebylo by lépe se mýlit a být trochu mimo, než mít pravdu a být v rukách moci, která doslova může měnit svět?

Ricky zíral na krvavé stopy. Sledoval je až ke kabině na levé straně. Nyní byla zavřená - ale předtím byla otevřená. Vrah v ní ukryl svou oběť. Rickymu to bylo jasné, aniž by musel nahlédnout dovnitř.

„Tak,“ hlesl, „a mám tě.“

Strčil do dveří.

Chlapec seděl na míse, nohy natažené, ruce svěšené.

Měl vydoloubnuté oči. Nijak dovedně; žádný chirurgický výkon. Ty oči byly ukrouceny. Na tvářích zůstaly stopy toho zásahu.

Ricky si zakryl rukou ústa, rozhodnut nevrhnout. Žaludek se mu obracel, nicméně poslechl. Ricky se rozběhl ze záchodu, jako by mrtvola měla každým okamžikem vstát a žádat o navrácení vstupného.

„Birdy... Birdy...“

Ta bachyně tlustá je vedle, naprosto vedle. Jasně, že tam je mrtvola, a ještě hůře.

Ricky vlétl do sálu.

Nástěnná světla skomíravě tančila za artdecoovými stínidly jako svíčky před uhasnutím. Tma by na něj byla už příliš;

přišel by o rozum.

V tom blikání světel bylo cosi důvěrně známého, alespoň měl takový pocit, něco těžko pojmenovatelného. V beznaději stál několik okamžiků v uličce, nevěda, co si počít.

Potom se ozval ten hlas; a třebaže usoudil, že tentokrát to je smrt, přece vzhlédl.

„Ahoj Ricky,“ pronesla postava, která se k němu blížila řadou E. Nebyla to Birdy. Ne, Birdy nenosila bílé gázové šaty, nikdy neměla tak plné rty, tak krásné vlasy, oči tolik plné příslibů. To k němu kráčela Marilyn Monroe, ona mrazem spálená růže Ameriky.

„To mi ani neodpovíš na pozdrav?“ pokárala ho něžně.

„... eééé ...“

„Ricky, Ricky. Po takové době.“

Po takové době? Co tím myslí; po jaké době?

„Co jste zač?“

Zářivě se na něj usmála.

„Jako bys to nevěděl.“

„Vy nejste Marilyn. Marilyn je mrtvá.“

„Ale, Ricky, ve filmu nikdo neumírá. Víš to právě tak dobře jako já. Stačí nasadit kotouč s filmem -“

- tak tohle mu připomínalo to mihotání: blikání celuloidové-ho pásku procházejícího projektorem, jeden obrázek za druhým, iluze života stvořená z dokonale synchronizovaného sledu malých nebytí.

„- a jsme tu zas, a mluvíme, a zpíváme.“ Marilyn se zasmála. Znělo to, jako když do sklenky upadne kostka ledu.

„Nikdy nezbabráme svou roli, nezestárnem, nikdy nezmeškáme nástup -“

„Vy nejste skutečná,“ namítl Ricky.

Zdalo se, jako by ji ten postřeh lehce znudil, jako by Rick byl až příliš velký pedant.

Došla na konec řady. Stála nyní na tři stopy daleko, a na tu vzdálenost představovala iluzi tak úchvatnou a dokonalou, jako nikdy dříve. Náhle po ní zatoužil, chtěl ji mít, tam, přímo v uličce. Kurva co na tom, že je pouhou fikcí, i fikce je ošukatelná, nechce-li si ji člověk brát za ženu.

„Chci tě,“ pronesl, ohromen vlastní neomaleností.

„Já chci tebe,“ odvětila, což ho omráčilo ještě víc. „Vlastně tě potřebuji. Jsem velmi slabá.“

„Slabá?“

„Není to tak snadné být středem zájmu, chápeš. Nakonec zjistíš, že to potřebuješ čím dál víc. Potřebuješ, aby se na tebe lidé dívali. Ve dne v noci.“

„Já se dívám.“

„Jsem krásná?“

„Jsi bohyně. Ať jsi kdo jsi.“

„Kdo že jsem? Prostě jsem tvá.“

Skvělá odpověď. Definovala se skrze něho. Jsem funkce tebe samého; z tebe a pro tebe stvořená. Dokonalý přelud.

„Nespouštěj ze mne oči, Ricky. Nikdy. Potřebuji tvé milostné pohledy. Nemohu bez nich žít.“

Čím upřeněji na ni hleděl, tím ostřeji se mu její podoba jevila. Blikání téměř ustalo; v sále se rozhostil klid.

„Chceš se mne dotknout?“

Netušil, že by se ho takto mohla zeptat.

„Ano,“ odpověděl.

„Dobře.“ Škádlivě se na něj usmála a Ricky k ní vztáhl ruku. V posledním okamžiku se elegantně vyhnula konečkům jeho prstů a se smíchem se rozběhla uličkou k plátnu. Rozdychtělý Ricky ji následoval. Chtěla si hrát a to bylo dobré.

Dostala se do slepé uličky. Z této části kina nebylo úniku a z toho, jak jej povzbuzovala, bylo zřejmé, že to dobře ví. Otočila se a přitiskla se ke zdi s nohama poněkud od sebe.

Byl pár metrů od ní, když ji závan větru vykasal sukni až k pasu. Marilyn se zasmála a v té zpěnné vlně hedvábí přivřela oči. Pod sukni byla nahá.

Ricky k ní opět vztáhl ruku - tentokrát neuhýbala. Šaty se zvedly ještě o kousek výše a Ricky upřeně hleděl na tu část Marilynina těla, kterou dosud nespátril, na ten rozčísnutý kožíšek, o němž snívaly miliony mužů.

Byla tam krev. Ne mnoho, jen několik otisků prstů na vnitřku stehna. Úžasný pel její pokožky se tím poněkud setřel. Ale Ricky zíral dál; a stydké pysky se pohybem boků poněkud rozevřely. Uvědomil si, že odlesk vlhkosti v oné intimní části Marilynina těla nemá nic společného s tělesnými šťávami, ale s něčím docela jiným. S pohybem jejích svalů se pohnuly i zkrvavené oči, které si ukryla v těle, a spočinuly na něm pohledem.

Z výrazu jeho tváře poznala, že je neskryla dostatečně hluboko, ale kam mělo děvče se závojem šatů sotva zahalujícím nahotu schovat plody svého úsilí?

„Tys ho zabila,“ obvinil ji Ricky, neodtrhávaje zrak od stydkých pysků a očí, jež mezi nimi vykukovaly. Byla to tak podmanivá a primitivní podívaná, že ho téměř zbavila strachu, jenž mu svíral žaludek. Namísto toho, aby hnus zabil jeho touhu, naopak ji přivilil. Perverze. Co na tom, že vraždila; vždyť je to legenda.

„Miluj mě,“ řekla. „Miluj mě navždy.“

Přistoupil k ní. Uvědomoval si přesně, že poslechne-li, bude to znamenat smrt. Avšak smrt je věc relativní, není-liž pravda. Marilyn byla fyzicky mrtvá, ale tady žila, ať v jeho mysli či v bzučící matici vzduchu nebo v obém; a on má příležitost s ní být.

Objal ji a ona jeho. Políbili se a bylo to snadné. Měla měkčí rty, než si dokázal představit. Tolik toužil do ní vniknout, že pocítil v rozkroku cosi velmi blízkého bolesti.

Kolem pasu se mu obtočily paže útlé jako vrbový proutek a on se cítil jako v bavlnce.

„Dáváš mi sílu,“ řekla Marilyn. „Tím, jak se na mě díváš. Potřebuji to, jinak zemřu. To je u preludů normální.“ Její objetí zesílilo; paže, které Rick cítil na zádech, již nepřipomínaly vrbové proutky. Poněkud se té nepřijemnosti vzepřel.

„To je marné,“ vrkala mu do ucha. „Jsi můj.“

Otočil hlavu a ke svému úžasu zjistil, že paže, které ho svírají, nejsou paže, ale jen jakási smyčka čehosi bez zápěstí, dlaní a prstů, již má obtočenu kolem zad.

„Bože můj!“ zvolal.

„Dívej se na mě, chlapče,“ přikázala Marilyn. Ten hlas ztratil jemnost. Už nespočíval v Marilynině náruči, nic takového. Objekt opět zesílilo a vyhánělo mu z plic vzduch. Síla stisku mu nedovolovala se nadechnout. Páteř pod tlakem praštěla, tělem se prohnaly plameny bolesti a explodovaly mu v očích ohňostrojem barev.

„Měls opustit město,“ řekla Marilyn a pod závojem dokonalých líček jí vypučel Wayneův obličej. Měl pohrdlivý výraz, ale Rickymu zbýval jen okamžik, aby ho zaregistroval. Potom se i ten rozpadl a za slavnou tvář se zjevilo něco docela jiného. Ricky položil poslední otázku svého života:

„Co seš zač?“

Věznitel mu neodpověděl. Popásal se na Rického úžasu; a zatímco tak civěl, z těla té věci vyrašila dvojice orgánů podobných šnečím růžkům. Snad to byly anténky, které se zformovaly, aby jimi mohl křížovat a zkoumat prostor mezi vlastní a Rického hlavou.

„Potřebuji tě,“ ozvalo se a ten hlas tentokrát nepatřil ani Waynovi ani Marilyn Monroe. Byl to hrubý, nekultivovaný hlas hrdlořeza.

„Sem k posrání slabej; vyčerpává mě bejt na tomhle světě.“

To něco, ví Bůh, co to bylo, se stravovalo a dopovalo jeho zprvu obdivnými a nyní zděšenými pohledy. Ricky cítil, jak mu to skrze oči vysává život, jak si to libuje v žalostných pohledech, které tomu věnoval, zatímco umíral.

Věděl, že stojí na prahu smrti, neboť už drahnou chvíli se nenadechl. Připadalo mu to jako celé minuty, ale jist si tím být nemohl.

Právě když naslouchal zvuku vlastního srdce, ty růžky se rozešly každý na jednu stranu Rického hlavy a začaly se mu cpát do uší. Dokonce i v tom snu to byl odporný pocit a Rickymu se chtělo řvát, zarazit to křikem. Ale prsty mu dál vnikaly do hlavy. Prorazily ušní bubínky a jako nějaké všetečné tasemnice procházely mozkem. Stále ještě žil, dosud civěl na svého trýznitele a věděl, že prsty našly oční bulvy a že na ně zezadu tlačí.

Jeho oči se náhle vypouklily a se zvukem, jaký vydává při výstřelu špuntovka, opustily úkryt důlků. A jak se mu vidění kaskádovitě měnilo, viděl na okamžik svět z jiného úhlu. Toto byly jeho rty, tohle brada -

Hrůzná zkušenost, a milosrdně krátká. A potom se film, v němž hrál po sedmatřicet let, přetrhl uprostřed cívky a Ricky se v náruči fikce zhroutil.

Svést a zabít Rického netrvalo ani tři minuty. Birdy tou dobou zkoušela klíč po klíči z Rického svazku, ale nemohla najít ten pravý, jenž by otevřel dveře. Kdyby nebyla bývala taková zarputilá, mohla se vrátit do sálu a poprosit o pomoc. Ale mechanické věci, dokonce i klíče a zámky, znamenaly výzvu jejímu ženství. Nesnášela onu mužskou instinktivní nadřazenost, která se projevovala vždy, když došlo na motory, systémy a logické procesy, a čert by ji musel vzít, kdyby se měla vrátit k Rickymu a kňouravým hlasem mu sdělovat, že ty podělaný dveře nejdou otevřít.

Vzdala to úsilí zhruba ve stejnou dobu jako Ricky. Ricky byl mrtev. Barvitými výrazy proklela klíče a nakonec připustila porážku. Ricky byl prostě šikovnější na tyhle mizerné krámy, které ona nikdy pořádně nechápala. Je mu přáno. Jediné, o co teď stála, bylo vypadnout z tohoto místa, které v ní začínalo probouzet klaustrofobii. Nelíbilo se jí být zamčená uvnitř a nevědět, kdo se ukrývá nahoře. A k dovršení všeho světla ve foyer nesvítily, ale blikala, a s každým bliknutím stále více zkomírala.

Co se to tu sakra děje?

Světla bez varování zhasla nadobro a Birdy si byla jista, že za dveřmi do sálu zaslechla nějaký pohyb. Z druhé strany pronikala světla, silnější než svit baterky, přerušovaná, barevná.

„Ricky?“ pronesla do tmy, která jako by její slova pohltila. Anebo jednoduše nevěřila, že je to Ricky a cosi jí napovědělo, aby se projevovala šeptem.

„Ricky...?“

Rty lítaček jemně mlaskly, jak do nich kdosi zevnitř zlehka strčil. „...jsi to ty?“

Vzduch byl zelektrizovaný, cestou ke dveřím jí pod nohama praskala statická elektřina, chloupky na pažích jí stály v pozoru. Světlo na druhé straně se s každým krokem stávalo jasnějším.

Zastavila se, aby si lépe promyslela další postup. Za dveřmi nestojí Ricky. Věděla to. Možná to byl ten chlap či ženská z telefonu, nějaký šílenec s křišťálově čirými očima, který se vydal na lov tlustoprdky.

Ustoupila o dva kroky zpět k pokladně. Pod nohama jí jiskřilo. Sáhla pod pult pro Mamrda, železnou tyč, kterou tam přechovávala od té doby, co ji tam zatlačili tři rádoby zloději s vyholenými hlavami a elektrickými vrtačkami. Začala tehdy křičet, jako by ji na nože bral, a oni utekli, ale tentokrát se zapřísáhla, že ho (či je) seřeže hlava nehlava, než aby se nechala terorizovat. A tři stopy dlouhý Mamrd byl zbraní, již si pro ten účel vybrala.

Ozbrojena se vydala ke dveřím.

Ty se náhle rozlétly a lebku jí zaplnil řev bílého šumu, kterým k ní pronikl čísi hlas:

„Dívá se na tebe, dítě.“

Dveře vyplňovalo oko, jediné obrovské oko. Ten rachot ji ohlušoval; oko mrklo, mohutné a vlhké a líné pozorovalo tu panenku před sebou s nestoudností jediného pravého Boha, stvořitele celuloidové Země a celuloidových Nebes.

Birdy byla zděšená, jinak to říct nelze. To nebylo ono vzrušení, kdy se člověk bojí ohlédnout, žádné libé očekávání, žádný příjemný strach. Tohle byl strach skutečný, hrůza, která se usadí v útrokách, holá a ohyzdná jako lejno.

Slyšela se, jak pod tím neúprosným pohledem tiše kňučí, cítila, jak se jí podlamují kolena. Brzy upadne přede dveřmi na koberec a to bude její konec, určitě.

Potom si vzpomněla na Mamrda. Drahý Mamrd, požehnána budiž jeho falická podstata. Sevřela tyč oběma rukama a rozehnala se jí proti oku.

Než je však mohla zasáhnout, oko se zavřelo, světlo zhaslo a Birdy se ocitla opět ve tmě. A jen sítnice ji pálila z toho pohledu.

Ze tmy se ozvalo: „Ricky je mrtvý.“

Nic víc. Bylo to horší než to oko, horší než všechny ty mrtvé hlasy Hollywoodu, protože nějak věděla, že je to pravda. Kino se proměnilo v jatka. Lindin Dean byl mrtev, aspoň Ricky to říkal, a nyní byl mrtev i Ricky. Všechny dveře byly zamčené a hra se omezila na dva účastníky. Na ni a na neznámého.

Vrhla se ke schodišti, aniž si byla jista tím, co hodlá udělat. S určitostí však věděla, že otálet déle ve foyer by bylo sebevražedným počinem. Když šlápla na první schod, litačky se za ní opět s úpěním rozlétly a cosi rychlého a blikavého se vydalo v jejích stopách. Zdolávala schodiště, supíc a proklínajíc svou váhu, s vetřelcem v zádech. Hnalo se to krok dva za ní. Oblilo ji mihotavě třpytivé světlo, jež vyšlehlo z těla pronásledovatele. Připomínalo to první záblesky ohňostroje. Chystá na ni další figl, tím si byla jista.

Dosáhla vrcholu schodiště se svým obdivovatelem v patách. Chodba před ní, osvětlená jedinou zaprášenou žárovkou, slibovala pramálo bezpečí. Vedla přes celé kino. Bylo tu několik místností zaplněných hromadami starých krámů: plakáty, stereoskopické brýle, plesnivé filmové fotografie. Byla si jista, že v jednom ze skladů se ukrývají požární dveře. Jenže ve kterém? Nahoře byla všehovšudy jednou a to ještě před dvěma roky.

„Do hajzlu,“ zasyčela. Vrhla se k prvnímu skladu. Dveře byly zamčené a vzdorovaly, když na ně bušila pěstmi. Nepovolily. Další totéž. Stejně pochodila u následujících. I kdyby si pamatovala, za kterými ji čeká úniková cesta, ty dveře byly příliš masivní, než aby je dokázala vyrazit. Mít deset minut k dobru, mohla by to s pomocí Mamrda dokázat. Ale Oko ji dýchalo na záda: neměla k dispozici ani deset vteřin, natož deset minut.

Nezbývalo, než se postavit na odpor. Otočila se na podpatku s modlitbou na rtech ke schodišti, čelem k pronásledovateli. Podesta však byla prázdná.

Upírala pohled na politováníhodné uspořádání mrtvých žárovek a loupající se barvy, jako by hledala neviditelné, ale ta věc nebyla před ní, ale za ní. Za zády se jí opět rozsvítilo a tentokrát ohňostroj vzplál, oheň se stal světlem a světlo obrazem, a po chodbě se směrem k ní rozlévaly obrazy tisícovek kdysi slavných hvězd, na něž již téměř zapomněla. Z řetězu puštěné scény z tisíců filmů; každá se svou vlastní a jedinečnou asociací. Birdy konečně pochopila, kde mají tyto pozoruhodné vjemy původ. V promítacím plátně přebýval jakýsi duch - syn celuloidu.

„Dej mi svou duši?“ žádal.

„Nevěřím na duši,“ opáčila Birdy po pravdě.

„Tak mi dej to, co dáváš plátnu, to, co mu dává každý. Dej mi trochu lásky.“

Proto se jí před očima znovu a znovu přehrávají ty scény. Všechny představovaly okamžiky, kdy obecnost zázračně splývá s plátnem, málem krvácí prostřednictvím svých očí, a civí a civí a civí. Sama často dělávala totéž. Když se po shlédnutí filmu, který ji hluboce zasáhl, objevily závěrečné titulky a kouzlo fikce přestalo působit, pociťovala téměř fyzickou bolest, neboť jí bylo, jako by za sebou nechala kousek své osobnosti, jako by mezi svými hrdiny a hrdinkami přišla o část vlastní duše. A možná tomu tak skutečně bylo. Možná, že vzduch dopravoval náklady Birdyových přání, mísil je s přáními druhých lidí a všechny je ukládal někde v koutě až -

Až z toho vzešlo tohle. Tohle dítě jejich kolektivní vášně. Tento filmový svůdce; banální, hrubý a naprosto okouzlující.

No dobrá, řekla si v duchu, jedna věc je pochopit svého kata, ale druhá je přesvědčit ho, aby ustoupil od výkonu svých povinností.

Dokonce i ve chvíli, kdy se snažila přijít na nějaké řešení, hltala očima výjevy v tom přízraku. Nemohla si pomoci. Dráždivé záblesky životů, které kdysi prožívala s sebou, tváře, které kdysi milovala. Mickey Mouse tančí s koštětem, Gishová ve „Zlomeném květu“, Garlandová (jejím partnerem byl Toto) sleduje tornádo rozprostřené nad Kansasem, Astaire v „Pánech v cylindrech“, Welles v „Kaneovi“, Brando a Crawfordová, Tracy a Hepburnová - lidé, kteří se tolik vryli do duše diváka, že jim není třeba žádných křestních jmen. Je o tolik příjemnější dívat se a nechat se vzrušovat oním jihnutím, jež předchází polibku, než polibkem samotným; fackou než usmířením; stínem zrůdy než zrůdou samotnou; zraněním než smrtí.

Podrobilo si ji to, o tom nemohlo být pochyb. Vlastní oči ji k tomu poutaly právě tak dobře, jako by byly na stopkách a připoutány řetězem.

„Jsem krásný?“ zeptalo se to.

Ano, bylo to krásné.

„Proč se mi nepoddáš?“

Birdy už nebyla s to uvažovat, její schopnost rozebrat situaci z ní vyprchala. Potom se však ve zmeti obrazů objevil tvor, který ji rázem vrátil sobě samé. „Dumbo“. To tlusté slůně. Její slůně. A co víc - tlusté slůně, za něž se považovala.

Kouzlo bylo zlomeno.

Pohlédla mimo to stvoření. Koutkem oka na okamžik zahlédla za vším tím třpytem cosi odporně špinavého. Jako malá měla přezdívku Dumbo, říkaly jí tak všechny děti v okolí. Dvacet let žila s tou směšnou šedivou hrůzou a nebyla schopna ji setřást. Tlusté tělo slůněte ji připomnělo vlastní tloušťku, jeho bezmocný pohled její vlastní osamělost. Představila si ho, jak se chová v chobotu své matky, bláznivě zavržené slůně, a měla chuť mlátit do té sentiment probouzející věci hlava nehlava.

„Všechno je to odporná lež!“ zavrčela vztekle.

„Nechápu, jak to myslíš,“ protestoval ten tvor.

„Tak co se skrývá pod tou polevou? Myslím, že něco pěkně odporného.“

Světlo se rozblíkal, přehlídka filmových ukázek pobledla. Za oponou jasu číhalo cosi malého a tmavého. Bylo to plné pochyb. Pochyb a strachu ze smrti. Odpřísáhla by, že na těch deset kroků cítila pach jeho strachu.

„Tak co jsi zač, pod tím vším?“

Udělal k tomu jeden krok.

„Copak to schováváš? Eh?“

Konečně to našlo hlas. Vystrašený, lidský hlas. „Nic zlého jsem ti neudělal.“

„Snažil ses mě zabít.“

„Chci žít.“

„Já taky.“

Na tomto konci chodby bylo šero a byl tu cítit starý, nepříjemný pach. Hniloby. Věděla, jak páchne hniloba, a tohle bylo cosi zvířecího. Minulé jaro, když slezl sníh, našla na dvoře za domem cosi velmi mrtvého. Malého psa, velkou kočku, těžko říci. Coś domácího, co zemřelo na podchlazení, když minulého prosince náhle napadl sníh. Hemžilo se to červy: nažloutlými, šedavými, narůžovělými. Pastelově zbarvený stroj na produkci much s tisíci pohyblivými součástkami.

Vycházel z toho stejný puch, jaký byl cítit na chodbě. Jako by se za tou féerií skrývalo cosi tělesného. Birdy, oči dosud podrážděné obrazem „Dumba“, sebrala odvahu a postupovala dál za oním mihotavým příznakem, Mamrda zdviženého pro případ, že by se ta věc pokusila o nějaký podraz.

Pod nohama jí skřípěla prkna, ale Birdy byla příliš zaujatá svou kořistí, než aby dbala jejich varování. Nastal čas popadnout toho zabijáka, zatřást s ním a donutit ho vyklopit své tajemství.

Birdy přešla za příznakem téměř celou chodbu, a ten najednou neměl, kam by ještě ustoupil.

Náhle se prkna podlahy pod její vahou rozsypala na drobné zlomky a Birdy se v mračnu prachu propadla. Upustila Mamrda a snažila se něčeho zachytit, jenže všechno kolem ní bylo prožráno červy a drobilo se jí pod rukama.

Neohrabaně přistála na čemsi měkkém. Pach hniloby tu byl neskonale silnější. Obracel se jí z něj žaludek. Hmatala ve tmě kolem sebe ve snaze se posadit a všude cítila jen chladný sliz. Měla pocit, jako by byla vhozena do bedny částečně vyvržených ryb. Shora, skrze prkna, dopadlo na její lože znepokojivé světlo. Ví Bůh, že se jí nechtělo, ale podívala se. Ležela v ostatcích lidského těla, jež bylo malými požírači roztroušeno téměř po celé rozloze toho místa. Chtělo se jí ječet. V prvním popudu měla chuť ze sebe strhnout sukni i blůzu, které byly olepené tím svinstvím; ale nemohla se tu producirovat nahá, rozhodně ne před synem celuloidu.

A ten na ni stále shlížel.

„Tak už to víš,“ řekl nešťastně.

„To jsi ty-“

„To je tělo, které jsem kdysi obýval, ano. Jmenoval se Barberio. Kriminálník; nijak výjimečný. Nikdy neaspiroval na velikost.“

„A ty?“

„Jsem jeho rakovinový nádor. Já jsem tou částí, která aspirace měla, která toužila být víc než jen pokornou buňkou. Jsem choroba obdařená schopností snít. Není divu, že tolik miluji film.“

Syn celuloidu lkal přes okraj proražené podlahy a protože už neměl důvod stavět se do světla slávy, odhaloval svou pravou podstatu.

Byl to odporný tumor zbytnělý hltáním vášní. Parazit tvaru slimáka a textury syrových jater. Na okamžik se v hlavové části zformovala šeredná, bezzubá ústa: „Budu muset najít jiný způsob, jak pozřít tvou duši.“

Nádor pleskl na zem vedle Birdy a bez třípytí kabátu nesčetných filmových záběrů byl velký asi jako malé dítě. Birdy poněkud ustoupila, neboť nádor vytrčil jakýsi smyslový orgán, aby se jí dotkl. Jenže uhýbat bylo možné jen do jisté míry. Prostor byl úzký a dále zahrazený čímsi, co vypadalo jako polámané sedačky a vyřazené modlitební knížky. Nebylo jiného úniku než cestou, kterou se sem dostala, a tu měla nějakých patnáct stop nad hlavou.

Když se nádor zkusmo dotkl její nohy, bylo z toho Birdy na zvracení. Třebaže se styděla reagovat takovým způsobem, nemohla si pomoci. Pociťovala k němu tak nesmírný odpor, jak nikdy k ničemu jinému; asocioval cosi potraceného, obsah žumpy.

„Táhni k čertu,“ zavrčela a kopla ho do hlavy. Nebylo to však nic platné. Ta průjmovitá masa se jí dál sápla po nohou. Vnímala tepavé pohyby nádoru, jenž k ní šplhal.

Cítila jeho velikost na břiše a ve slabinách, a jakkoli jí bylo z vlastních myšlenek nevolno, napadlo ji, zda něco takového může toužit po sexu. Naléhavé pohyby tykadel, která se formovala a opět mizela, která dotírala na její pokožku, pátrala jí pod blůzou, natahovala se k jejím rtům, dávaly smysl pouze jako projev sexuální touhy. Tak pojd', vyzývala ho v duchu, pojd', když to musí být.

Počkala, bojujíc s nutkáním smést ho na zem, až se celý uhraduje na jejím těle - a potom sklapla past.

Birdy se převálila na břicho.

Když se vážila naposledy, měla něco přes metr, a nyní to muselo být ještě o něco víc. Tumor se ocitl pod ní, dříve než mohl zjistit, jak a proč se to stalo. Všemi póry mu prosakovala odporná miza.

Bojoval, ale ať se svíjel, jak se svíjel, vykroutit se nedokázal. Birdy do něj zaryla nehty a začala z něj rvát kusy, houbovitě kusy, které ronily ještě více tekutiny. Vzteklý řev se změnil v bolestné vytí. Zanedlouho ta snící choroba svůj boj vzdala.

Birdy ještě chvíli ležela nehnutě. Nic se pod ní nehýbalo.

Konečně vstala. Už to nežilo, aspoň podle jí známých měřítek. A dotýkat se toho již nehodlala. Raději by bojovala se

samotným ďáblem, než by znovu měla držet Barberiův nádor v náruči.

Pohlédla nad sebe a propadla beznaději. Má tu snad zemřít jako dříve Barberio? Když ale stočila zrak k podlaze, všimla si mříže, která nebyla patrná, dokud venku vládla tma. Nyní se však dovnitř začínaly vkrádat sloupce paprsků kalného rozbřesku.

Ohnula se, mocně zatlačila na mřížoví a náhle k ní do toho stísněného prostoru pronikl den a celý jej zalil světlem. Musela se tím malým otvorem protlačit a nebylo to snadné. Co chvíli měla pocit, že jí ta věc leze po nohách, ale když se protáhla na svobodu, mohla si stěžovat nanejvýš na odřená ěadra.

To opuřtěné místo se od Barberiovy návřtěvy nijak řasadně nezmenřilo. Bylo jen více zarostlé kopřivami. Chvřli jen stála a plnými douřky hltala řerstvý vzduch, potom se vydala k plotu a k ulici za nřm.

Kdyř ta tlustá, divoce vyhlřzejřící řenřtřina s páchnoucřmi řaty kráčela domř, kameloti i psi ři vytřvřřeli dostatek prostoru, aby mohla bez problěmř projřt.

Třetř řást: Cenzurovaně scěny

To ale jeřtě nebyl konec.

Policie se do Kinopaláce dostavila těsně po přl desátě. Birdy byla s nimi. Pátrání odhalilo zohavená těla Deana a Rickyho, jakoř i pozřstatky Barberia. V patřř, v rohu chodby, policistě našli řervený dāmský řtěvřc.

Birdy nic neřekla, ale věděla svě. Lindi Lee kino neopustila.

Byla souřzena pro dvojnāsobnou vrařdu, aniř by kdo věřil, ře se ři dopustila, a takě byla zprořřtěna viny pro nedostatek dřkazř. Soud nařřřil, aby byla nejmně po dobu dvou let pod psychiatrickřm dohledem. Ta řena se mořžná nedopustila vrařdy, ale bylo evidentnř, ře je pomatenā. Pohādky o chodřcř rakovině nikomu na věrohodnosti nepřřřřajř.

Na pořřtřku přřřtřřho lěta drřela Birdy třdennř přřst. Převāřžnou řást ztrāty vāhy by sice bylo nutno přřpsat řbytku tekutin v těle, nicmně pro jeři přřřatele to bylo uspokořřivřm znamenřm, ře se konečně odhodlala zatořit se svřm „velkřm problěmem“.

Ten vřkend se na řtyřřadvacet hodin ztratila z parādy.

Lindi Lee nařla v opuřtěněm domě v Seattlu. Nebylo tak těřkě ři vystopovat: chudāk Lindi se tou dobou nedokāzala ovlādnout a nikterak si nelāmala hlavu třm, jak se vyhnout přřpadnřm pronāsledovatelřm. Jeři rodiře se vzdali vřřeho řsilř jřř přřd několika měsřci. Jen Birdy pokračovala v hledānř. Zaplatila soukroměho detektiva, aby děvře vypātral, a jeři trpělivost dořla odmněy v pohledu na onu křehkou krāřku, křehčř neř kdy jindy, avřak stāle krāřnou, jak sedř na podlaze uprostřed mřstnosti.

Birdy, dřřve neř otevřřla dveřř, vytāhla pistoli. Lindy Lee, vytrřena ze svřch mřřlenek, ři snad jeho mřřlenek, zvedla hlavu a usmāla se na nř. Uvřtānř trvalo jen okamřik, jen tak dlouho, neř parazit usřdlenř v Lindi Lee poznal Birdinu tvář a spatřil zbraň v jeři ruce. Okamřitě věděl, proř přřřla.

„To se podřřvejme,“ pronesl vřtāvaje, aby návřřtěvnřci vyřel vřřřic.

Oři Lindi Lee pukly, pukla ři řřta, kunda a prdel, uři a nos, vřřchno puklo a tumor se vyřil v řokantnřch rřřovřch prouděch. Krouř se jako řerv lezl z prsou postrāřřajřcřch mlěka, z praskliny v palci, z odřřeniny na stěhně. Vylězal ze vřřch puklin.

Birdy zvedla pistoli a třřkrāř vystřřelila. Rakovina, kterā se po nř uř uř natahovala, padla na podlahu, zařala splaskāvat a konečně se zhroutila. Jakmile znehybněla, Birdy chladnokrevně vytāhla z kapsy lāhev kyseliny, odřroubovala vřřko a vyprāřdnila rychle se odpařřujřcř obsah na lidskě řřdy a na nádor. Kdyř se neozval řādnř vřřkřřik, nechala ty rozpouřřtějřcř se zbytky, na něř dopadala skvrnka sluneřnřho svřtu, na pokoji. Z mřsta zhouby se zvedal řtiplavř kouř.

Vyřla ven. Splnila svou povinnost. Spokořeně kráčela po ulici plānovala si, ře bude řit jeřtě dlouho potě, co doběhnou titulky těto podivně komedie.

KRāl SYROHLAV

Po vřřch těch armādāch dobyvatelř, jeřř během staletř prořly ulicemi Zealu, nakonec dostal toto měřteřko na kolena svāteřnř, jako berānek mřřnř pěřāk. Přetrpělo nājezdř řřmskřch legiř, porobenř Normany, přřřilo utrpenř obřanskě vālky, aniř by pod tlakem okupařnřch sil ztratilo svou identitu. A byli to prāvě turistě - ti novodobř barbaři - kterř po staletřch vojenskřch bot a bajonetř Zeal pokořili. Jejich zbraňemi byla zdvořřlost a tvrdā měna.

Měřteřko přřstavovalo ideālň cřl invaze. Čtyřicet mřl od Londřna, mezi sady a chmelnicemi Kentskě pahorkatiny. Dostatečně daleko, aby se vřlet stal dobrodružstvřm, a přře tak blřzko, aby bylo mořžno v přřpadě zhorřujřcřho se pořasř zaveřt k rychlěmu řřstupu. Sobotu co sobotu, pokud slibovala sluneřně pořasř, od konce května do pořřtřku řřjna, se Zeal stāval osvěřovnou vyprahlřch řikř, kterě se sem hrnuly z Londřna. Ti lidě si s sebou přřvāřili psy, nafukovacř balony a taky děti, jichř bylo jako smětř a kterě kolem sebe smětř trousily. Potom nahnali ty řvoucř hordy do měřstskě zeleně a odebrali se k „Dlouhānovř“, aby tu nad sklenicemi teplěho piva poměřovali přřběhy řānru zvaněho řřdiřskā latina. Zealřtř se nenechāvali nedělnřmi vřletnřky přřlřř znepokojovat; přřnejmněřm neprolěvali krev. Jenře invaze nabřvala díky nedostatku nesnāřenlivosti venkovānř na zāludnosti.

Velkoměřtem znavenř obřaně zapořali s plřřivou soustavností měnit podobu měřteřka. Rada z nich se celřm srdcem přřmkla k domu na venkově; okouzřlily je kamenně chaloupky posazeně mezi kadeřāvě duby, očārovali je holubi posedāvajřcř na hřřbitovnřch třřjch. I ten vzduch, prohlāřovalř, zhluboka se nadechujřce, i ten vzduch je tu řerstvějřř. Vonř Angliř.

Několik přřvodnřch přřkopnřkř se rozrostlo ve smeřku prospektorř, kterř se přřdili po prāřznřch hospodāřskřch budovāch a opuřtěnřch domech roztrouřenřch po Zealu a okolř. O kařděm vydařeněm vřkendu jřte je mohli spatřřt,

jak postávají v kopřivami zarostlých rumišťích a plánují, jak rozšíří kuchyni a kde nainstalují lednici. A třebaže se mnoho z nich po návratu rozhodlo zůstat i v pohodlí svého Kilburnu či St. John's Wood, rok co rok se jednomu či dvěma z nich podařilo uzavřít výhodný obchod s některým z venkovanů a koupit si nějaký ten akřík dobrého bytí.

A tak s tím, jak léta mýjela a stáří kosilo původní obyvatele, zaujímalí tito zdvořilí divoši uprázdňovaný prostor. Okupace probíhala pozvolna, nicméně vidoucím oku nemohly změny uniknout. Odrážely se v tom, co začala nabízet pošta - cožpak si kdy rodili Zealané kupovali časopis „Harpers and Queen“, listovali snad dříve v literární příloze Timesů? Změny o sobě dávaly vědět novými, jasně barevnými vozy, které způsobovaly zácpy v úzké uličce s komickým názvem „Dlouhá třída“, jež tvořila páteř Zealu. A také byly znát v bzukotu hovorů hospody „U Dlouhána“, které neoddiskutovatelně dosvědčovaly, že se starosti cizáků staly vděčným tématem debat i terčem posměchu.

A vskutku, jak plynul čas, vetřelci se čím dál tím pevněji zabydlovali v srdci městečka a nezdolní démoni jejich hektických životů, Rakovina a Choroby srdce, je následovali do nově nalezeného světa, aby tu vybírali svůj desátek. Tou nejhlubší stopou, stejně jako kdysi Římané nebo Normané a jako všichni ostatní nájezdníci, poznamenávali noví přivandrovalci tento zelený kout země nikoli tím, že ho zabydleli, ale tím, že v něm nalézali svůj hrob.

Polovina září byla vlhká a studená; polovina posledního zealského září.

Thomas Garrow, jediný syn zesnulého Thomase Garrowa, kutal zalitý potem v cípu tříakrového pole a měl žízeň, že by se o ni mohl opřít. Minulý den lilo doslova jako z konve a země byla dosud prosáklá vodou. Vyčistit pozemek tak, aby bylo možné jej příští rok ošít, nebyla zase tak snadná práce, jak očekával, ale Thomas se zapřísáhl na vlastní smrt, že do konce týdne dá pole do pořádku. Byla to dřina; odnést kameny a utřít zbytky obstarožních strojů, které jeho otec, ten všivák líný, nechal zreznout tam, kde právě stály. To musely být ale blahobytné roky, pomyslel si Thomas, setsakra vydařený roky, když si otec mohl dovolit nechat takhle chátrat nářadí, kterému jinak nic nebylo. Jenom považte, on si klidně nechá ležet ladem nejlepší tři akry a s nimi dobrou, úrodnou půdu. Vždyť tady je zahrada Anglie a půda, to jsou peníze. Nechat tři akry neobdělané je luxus, který si v těchto těžkých časech mohl sotvakdo dovolit. Kriste Pane, to byla fuška - přesně ten druh práce, do které ho otec nutil zamlada a kterou odjakživa z hloubi duše nenáviděl.

Jenže někdo to udělat musí.

A den nezačal zle. Traktor byl po opravě v lepším stavu a ranní obloha se hemžila racky, kteří se slétali od pobřeží hodovat na čerstvě vyorané havěti. Dělalí mu ukřičenou společnost; vždycky ho bavila jejich drzost a nedostatek trpělivosti. Ale později, když se vrátil z jalového oběda v hospodě „U Dlouhána“, začalo to jít od deseti k pěti. Motor najednou začal vynechávat: tatáž závada, za kterou právě vyhodil dvě stě liber; a chvíli potom, co se vrátil k práci, narazil na ten kámen.

Nikterak pozoruhodný kus hmoty. Vykukoval tak na stopu ze země. Jeho viditelná část měla v průměru necelý yard a byla hladká a holá. Ani lišejník; jen několik rýh, svého času snad jakási slova. Možná milostný vzkaz, ale spíše něco na způsob „Byl jsem tu, Kilroy“, a nejpravděpodobněji jen datum a jméno. Ať už to bylo co bylo, památník nebo milník, ten šutr jen překážel. Bude ho muset vykopat, nebo pro příští rok ztratí tři akry orné půdy. Tak velký balvan nebude moci na žádný pád oborat. Thomase udivovalo, že ta všivá věc mohla zůstat tak dlouho na poli, aniž by se ji kdo obtěžoval odstranit. Jisté bylo, že musela uplynout spousta času od chvíle, kdy byly tyhle tři akry půdy naposledy obdělány; určitě k tomu nedošlo během jeho šestatřiceti let.

A možná, přišlo mu náhle na mysl, ani za celý otčův život. Z jakéhosi důvodu (pokud ho kdy znal, už jej zapomněl) zůstal tehle proužek garrowovské půdy ležet ladem po pěknou řádku let - a možná po celé generace. Po pravdě řečeno měl nejasné tušení, že kdosi, snad jeho otec, rozhodl, že na tomhle místě už nikdy žádná úroda neporooste. Jenže to byl holý nesmysl. Kdyby nic jiného, rostlinný život, byť byl představován toliko kopřivami a svačcem, bujel a kypěl na tomto tříakovém zapomenutém plácku jako nikde v širém okolí. Proč by se tu tedy, krucinál, nemělo dařit chmelu. Anebo ovocnému sadu, i když ten by potřeboval více trpělivosti a lásky, než kolik jí Thomas, jak sám sebe podezíral, v sobě nosil. Ať se rozhodne pěstovat to či ono, musí to z tak bohaté půdy vypučet s nevídanou silou a Thomas by takovou rekultivaci poněkud vylepšil nejistý stav svých financí.

Kéž by se mu ten mizernej šutrák podařilo vykopat. Napadlo ho, že by si ze staveniště na severním konci městečka mohl pronajmout exkavátor, který by se jednoduše přepravil vlastními silami a svými mechanickými čelistmi by problém hravě vyřešil. Dvě vteřinky a kámen je venku. Ale hrdost mu bránila, aby se při prvním náznaku puchýře rozběhl pro pomoc. Nakonec to není zase tolik práce. Výkope ho sám, stejně, jak by to udělal jeho otec. Tak se rozhodl. Nyní, o dvě a půl hodiny později, své unáhlenosti litoval. Teplo rána přerůstalo k odpoledni v žár a vzduch, jímž jen občas pohnul slabounký vánek, se stával nedýchatelným. Od Downs se ozval rachot hromu; připomínal zvuk stahované rolety a Thomas cítil, jak se mu chloupky na zátylku staví působením statické elektřiny do pozoru. Obloha rozklenutá nad jeho polem osířela. Rackové, příliš vrtkaví, než aby setrvávali i po skončení zábavy, odplachtili v teplém, solí provoněném vzdušném proudu.

Dokonce i půda, která ráno, když ji obracely britý pluhu, vydávala sladce ostré aroma, nyní zapškle páchla. Černozem, již rozrušoval a odhazoval od kamene, mu přinesla na mysl onen hnilobný proces, který ji činil tak plodnou. V mátožném obluzení si vzdáleně uvědomoval ta nespočetná malá úmrtí, která se vázala ke každému nabranému rýči prsti. Nebyl zvyklý na podobné úvahy a jejich morbidnost ho skličovala. Na okamžik si oddechl. Opřený o rýč litoval té čtvrté pinty guinness, kterou vypil k obědu. To bylo množství, které obvykle nijak nepociťoval, ale dnes v něm pivo škrundalo (slyšel to) zvuky temnými jako hlína na jeho rýči a tvořilo mu v břiše pěnu z žaludečních šťáv a napůl natráveného jídla.

Myslí na něco jiného, napomínal se, nebo hodíš šavli. Aby přišel na jiné myšlenky, rozhlédl se po poli. Nebylo na něm nic zvláštního; zhruba čtverec země ohraničený nezastříženým hloží. Jedna či dvě zdechliny ve stínu keřů. Špaček; a potom ještě něco, co nedokázal na tu vzdálenost rozpoznat. Měl pocít jistého zneřítomnění, který však

nebyl zase tak neobvyklý. Brzy nastane podzim a léto bylo příliš dlouhé a horké, než aby to člověku mohlo být příjemné.

Když pohlédl výše, spatřil mračno ve tvaru mongoloidní hlavy, z něhož vylétl ke kopcům klikatý blesk. Odpolední jas se nyní smrštil do tenké linky modři nad obzorem. Brzy sprechne, pomyslel si Thomas blaženě. Chladivý déšť; možná stejný liják jako včera. Snad to konečně pořádně pročistí vzduch.

Thomas pohlédl na neústupný kámen a praštil do něj rýčem. Zvedl se z něj bílý oblouček vykřísnuté jiskry.

S hluchnou invencí proklel kámen, sebe i pole. Kámen si seděl v příkopu, který kolem něj vyhrabal, a trucoval. Již takřka vyčerpal všechny možnosti. Země kolem balvanu byla odryta do hloubky dvou stop. Zatloukl pod něj kůly, omotal jej řetězem, který zapráhl za traktor, a táhl. Bezvýsledně. Zřejmě bude muset vyhrabat hlubší příkop, kůly více zatlouci. Nechtěl se nechat tím pitomým šutrem zahanbit.

S odhodlaným vrčením se opět pustil do rytí. Na zátylku se mu rozpleskla dešťová kapka, ale on si toho sotva povšiml. Ze zkušenosti věděl, že takováto práce vyžaduje přístup odpovídající jednoduchosti cíle - sklonit čelo a nevšímat si ničeho. Vyprázdnit hlavu. Je tu jen země, rýč, kámen a vlastní tělo.

Zarazit rýč, vyhodit hlínu. Zarazit, vyhodit.

Hypnotický rytmus, neustálé vypětí. Dostal se do tak naprostého transu, že ani nevěděl, kolik času uplynulo, než se kámen pohnul.

To jej probralo. S chřupnutím v obratlech se napřímil. Nebyl si jist, zda ten pohyb nebyl pouhý klam, zda jej nezpůsobil záskub oka. Opřel se o kámen nohou a zatlačil. Ano, skutečně se ve svém lůžku zhoup. Thomas byl příliš vyčerpaný, než aby se usmíval, ale cítil, že má vítězství na dosah ruky. Dostal ho, kšunta.

Rozpršelo se a déšť mu příjemně skrápěl tváře. Zatloukl kolem kamenu několik dalších kůlů, aby jej ještě více vyviklal. Však si s ním poradí. Jen počkej, pronesl, jen počkej. Třetí kůl pronikl hlouběji než první dva - snad do jakési vzduchové kapsy pod kamenem. Vyvalil se oblak nažloutlého a tak odporně páchnoucího plynu, že Thomas podstoupil a zalapal po čistém vzduchu. Ale co s tím nadělá? Mohl jen vychrchlat hleny a pročistit si tak hrdlo i plíce. V tom pachu bylo cosi zvířecího. Ten kámen něco skrýval, něco řádně zetlelého.

Přiměl se pokračovat v práci, nadechuje se pouze ústy. Cítil v hlavě pnutí, jako by se mu mozek rozrůstal a tlačil na klenbu lebeční ve snaze prorazit ven.

„Kurva,“ zaklel a zatloukl pod kámen další kůl. Záda ho bolela, jako by měl přeraženou páteř. V dlani pravé ruky mu praskl puchýř. Na paži se mu uvelebil ovád a nerušeně hodoval.

„Makej. Makej. Makej.“ Poslední kůl zatloukl, aniž by si to vůbec uvědomoval.

A v tom se kámen začal samovolně pohybovat.

Cosí jej tlačilo ven z lůžka, v němž spočíval. Thomas sáhl po rýči, který byl dosud zaklíněný pod balvanem. Zmocnil se ho majetnický pud; ten rýč je jeho, patří mu, a Thomas ho nemínil nechávat v blízkosti té jámy. Zvláště ne, když se v tom zažloutlém vzduchu kámen hýbá, jako by se pod ním připravoval vytrysknout nějaký gejzír, a když mu mozek bobtná jako dýně v srpnu.

Zabral, ale rýč nevytáhl.

S klením ho popadl oběma rukama. Ted' byl na délku paže od díry. Stále rychlejší pohyby kamene zvedaly do vzduchu hlínu, havěť a kamínky. Opět zapáchil, opět bezvýsledně. Thomas zvažoval situaci. Bylo mu z té práce na nic, chtěl jenom vytáhnout svůj rýč, svůj rýč, a jít do prdele.

Kámen poskočil, ale rýč se ani nehnul. Thomas si umínil, že bez něj neodejde. Teprve až ho bude mít bezpečně a nezpochybnitelně opět v moci, poslechne hlasu vylekaného nitra a vezme nohy na ramena.

Půda mu pod nohama začala pukát. Balvan se odvalil ze svého hrobu, jako by nevážil více než pírkó, jako by ho odvál další výron plynu, který byl ještě odpornější než ten první. V tutéž chvíli se z jámy vynořil rýč a Thomas uviděl, co jej drželo.

Náhle nebesa i země ztratily jakýkoli smysl.

Byla tam ruka, živá ruka, jež svírala rýč, ruka tak široká, že snadno objala jeho čepel. Thomas věděl dobře, o co jde. Ta rozestupující se země. Ta ruka. Ten puch. Když byl malý chlapec, vyslechl hrůzný příběh, který vyprávěl otec.

Nyní by ten rýč rád pustil, ale neměl dostatek vůle. Mohl jen poslechnout jakýsi imperativ z podzemí, aby táhl, dokud si nezpřetrhá šlachy a dokud svaly nezačnou ronit krev.

Pod tenkou slupkou půdy ucítil Syrohlov nebe. Působilo to na jeho otupělé smysly jako čirý éter, jenž v něm vyvolával slastnou nevolnost. Království má na dosah, jen o několik stop výše. Po tolika letech, po nekonečném období nedostatku vzduchu, se jeho oči opět dotklo světlo, opět na jazyku ucítil chuť lidské hrůzy. Hlavou prorážel na povrch, černé vlasy ověšené červy, pokožka se hemžila červenými pavoučky. Otravovali ho stovky let, ti pavouci; hnízдили v morku jeho těla. Toužil je všechny rozmačkat. Tahej, tahej, nařizoval silou své vůle tomu člověku, a Thomas Carrow táhl z posledních sil svého zbědovaného těla, a Syrohlov v rubáši kajícíka se píd' po pídí nořil z hrobu.

Kámen, který ho tak dlouho tížil, byl odvalen a on se nyní sám snadno vyvlékal z hrobu jako had z kůže. Tělo bylo volné. Ramena oproti lidským dvakrát tak široká, hubené a zjizvené paže silnější, než kdy měla kterákoli z lidských bytostí. Krev se mu hrnula do údů jako míza do křídel motýla a dávala jim nový život. Dlouhé, smrtónosné prsty se rytmicky zarývaly do půdy a pomalu nabývaly původní síly.

Thomas jen stál a díval se jako u vytržení. Strach je pro ty, kdo ještě mají naději na život. Jemu však žádná naděje nezbývala.

Syrohlov se už zcela vyprostil. Poprvé po několika staletích se začal napřimovat. Když se natáhl v celé své délce, jež přesahovala o jeden yard Thomasových šest stop, uvolnily se z něj hroudy vlhké hlíny.

Thomas stál v Syrohlovově stínu a civěl do zející jámy, z níž tento vládce povstal. V pravé ruce dosud třímál rýč. Syrohlov ho uchopil za vlasy a zvedl. Kůže na lebce se však pod vahou Carrowova těla roztrhla, a tak ho chytil kolem

krku; široká ruka ho snadno obemkla.

Garrowovi se po tvářích řinula krev. Ucítil vzrušení. Smrt byla nablízku a on to věděl. Zadíval se na vlastní nohy, které se pod ním bez užítu klátily, a potom pohlédl přímo do Syrohlovovy nelítostné tváře.

Byla obrovská jako Měsíc v době zni, obrovská a jantarově žlutá. Oči nejspíš připomínaly zející rány; jako by je kdosi do Syrohlovovy hlavy vydlabal a do vzniklých otvorů umístil dvě blikavé svíce.

Garrow byl z rozlehlosti toho měsíce v tranzu. Díval se z jednoho oka do druhého, potom na vlhké štěrby, jež tvořily nos, a nakonec, v dětinské hrůze, na ústa. Bože, ta ústa. Široká jako ústí jeskyně. Zdálo se, že otevřou-li se, rozdělí hlavu vedví. To byla Thomasova poslední myšlenka. Potom se měsíc roztrhl a spadl z oblohy - přímo na něj.

Vládce otočil mrtvé tělo hlavou dolů - jak to pokaždě dělal s mrtvými nepřáteli - a kroutivým pohybem je nacpal do díry, ve které Thomasovi předkové hodlali Syrohlava pohřbít jednou provždy.

Ve chvíli, kdy bouře nad Zealem propukla naplno, byl vládce na míli daleko od Tří akrů, ukrytý v Nicholsonově stáji. Ve vesnici šli všichni, déšť nedéšť, po své práci. Blažená nevědomost. Neměli mezi sebou žádnou Kassandru a ani rubrika „Vaše budoucnost ve hvězdách“ v „Gazette“ toho týdne nijak nenaznačovala náhlá úmrtí jednoho Blížence, tří Lvů, jednoho Střelce a některých menších hvězdných znamení, k nimž mělo dojít v několika příštích dnech.

Zároveň s blesky a hromy přišel i déšť. Nejprve velké kapky, které záhy přešly v lijavec monzunové prudkosti. Teprve když se strouhy změnilly v bystřiny, začali si lidé hledat přístřeší.

Exkavátor, který nahrubo zarovnával zadní zahradu na staveništi domu Ronnieho Miliona, dostal během dvou dnů již druhou sprchu a nyní zahálel v dešti. Řidič pochopil liják jako signál k tomu, aby se uchýlil do boudy a debatoval tam o koňských dostizích a ženských. Ze dveří pošty sledovali tři vesničané, jak se voda valí z kanálů, a brblali, že je to pokaždě stejné, když prší, a že během půl hodiny bude v nejnižším bodu Vysoké ulice rybník tak hluboký, že po něm bude možné plout na člunu.

A zatím dole, v oné prohlubni ulice, v sakristii kostela sv. Petra sledoval kostelník Declan Ewan, jak se déšť valí v nedočkavých potocích z kopce do malého moře před vraty. Brzy bude dost hluboké na to, aby se v něm člověk utopil, pomyslel si, a potom, překvapen tím, proč ho napadlo zrovna utopení, se otočil a šel se opět věnovat řasení ornátů. Ten den pociťoval zvláštní vzrušení, které nemohl a ani nechtěl potlačovat. Nemělo to co dělat se samotnou bouřkou, třebaže jako dítě bouřky přímo miloval. Ne, bylo v tom ještě něco jiného, ale zanic nemohl přijít na to, co. Měl pocit, jako by znovu byl malým klukem. Jako by byly Vánoce a Santa Claus, první Pán, v něhož kdy uvěřil, stál za dveřmi. Málem by se při té představě hlasitě rozesmál, jenže tím by narušil vážnost svatého místa, a tak se včas zarazil a nechal smích zazurčet utajenou nadějí toliko ve vlastním nitru.

Zatímco všichni ostatní se před deštěm ukryli, Gwen Nicholsonová byla promoklá na kost. Nedařilo se jí přimět Ameliina poníka, aby se odebral do stáje. To stupidní zvíře, znervóznělé bouřkou, se nechtělo hnout z místa. Zmáčené Gwen se zmocnil vztek.

„Tak půjdeš, ty bestie?“ zaječela, aby překřičela zvuk bouře. Déšť bičoval dvůr a bubnoval jí na temeno hlavy. Vlasy měla splhlé. „Pojď už! Tak pojď!“

Poník se odmítal pohnout. V bělostných půlměsíčních očích se mu zračil strach. A čím více hřmělo, čím více blesků třískalo kolem dvora, tím menší jevil ochotu. Gwen ho vztekle praštila po zadku; silněji, než bylo nutné. Poník zareagoval několika kroky a v chůzi trousil pařící se lejna. Gwen se chopila příležitosti. Když jednou zvíře přiměla k pohybu, do stáje ho už dovleče.

„Budeš tam v teploučku,“ slibovala. „No pojď, snad nechceš zůstat na dešti.“ Vrata stáje byla pootevřená. Přece i poníkovi s tím jeho malým mozečkem musí skýtat utěšenou vyhlídku, pomyslela si. Dovlekla zvíře přes zbývající kratounký úsek, jenž je dělil od stáje, a dalším plácnutím je vehnala dovnitř.

Ve stáji bylo příjemné sucho; přesně, jak mu to mizerovi slíbila. Jen vzduch byl působením elektrických výbojů cítit kovem. Gwen přivázala poníka k příčnému břevnu stání a hodila mu přes lesknoucí se hřbet houni. Ani ji nehne, aby to zvíře vytírala, to je Ameliina práce. Než jí slíbili, že poníka dostane, musela se zavázat, že ho bude hřebelcovat a udržovat v čistotě. A bylo nutno popravdě konstatovat, že svůj slib víceméně plnila.

Poník se dosud plašil. Dupal a koulel očima jako špatný tragéd. U huby se mu tvořila pěna. Gwen ho poněkud omluvně poplácala po boku. Ztratila nervy. To ty měsíčky. Teď toho litovala a jen doufala, že ji Amelie neviděla z okna svého pokoje.

Náhlý nápor větru práskl stájovými vraty. Zvuk deště, který padal na dvůr, rázem ustal. Najednou byla tma.

Poník přestal dupat. Gwen ho přestala plácet po boku. Všechno se zastavilo - i Gwenino srdce, jak se zdálo. Zpoza balíků sena za jejími zády se zvedla postava téměř dvakrát vyšší než ona. Gwen obra neviděla, ale vnitřnosti se jí sevřely. Mizerný menzes, pomyslela si a pomalým krouživým pohybem si třela podbřišek. Obvykle mívala menstruaci pravidelnou jako hodinky, ale tento měsíc ji začala o den dříve. Měla by jít dovnitř, umýt se a vyměnit si vložku.

Syrohlov stál a hleděl Gwen do týlu, který by stačilo sevřít mezi dvěma prsty, aby ji zabil.

Ale té ženy by se v žádném případě nedotkl, alespoň ne dnes. Měla měsíčky. Cítil ostrý pach krve a dělalo se mu z něj zle. Bylo to tabu, ta krev, a on se nikdy nezmocnil ženy otrávené její přítomností.

S vědomím vlhnuoucího rozkroku Gwen spěšně opustila stáj, aniž se ohlédla, a běžela lijákem k domu. Dosud nepokojný poník zůstal sám.

Syrohlov slyšel odumírající zvuk ženíných kročejí i prásknutí domovních dveří.

Počkal, aby se ujistil, že se ta žena nevrátí. Potom se vydal ke zvířeti, sáhl po něm a zvedl ho. Poník kopal a nařikavě řičel, ale Syrohlov se už zmocnil tvorů mnohem větších a lépe vyzbrojených, než byl tento.

Otevřel ústa.

Z krví zalitých dásní se vysunuly zuby jako drápy z kočičích tlapek. Měl jich dvě řady v každé čelisti, dva tucty jako jehly ostrých, lesklých hrotů, které se zahryzly do masa na poníkově krku. Hustá čerstvá krev se řinula Syrohlovovi

hrdlem; hltavě ji chlemtal. Horká chuť světa. Dodávala mu pocit, že je silný a chytrý. Bylo to teprve první jídlo z mnoha, sežere všechno, na co bude mít chuť, a nikdo mu v tom nezabrání, tentokrát ne. A až bude připraven, svrhne ty podvodníky ze svého trunu, zpopelní je v jejich vlastních domech, pobije jejich děti a ze střev nemluvnat si nadělá náhrdelníky. Tady to patří jemu. To, že se na čas zmocnili té pustiny, ještě neznamená, že jim patří země. Ta je jeho a nikdo mu ji neupře, ani samotná nebesa. Na to byl příliš chytrý. Nikdo si ho znovu nepodrobí.

Seděl na zemi stále se zkříženými nohama, šedavě růžové vnitřnosti poníka omotané kolem sebe, a dumal nad co nejvýhodnější taktikou. Nikdy nebyl žádný velký myslitel. Přílišný apetýt - ten mu zastíral rozum. Žil v neustálém hladu a pociťoval pouze primitivní územní pud, který při jeho odvěké síle dříve či později vyústí v krveprolití.

Pršelo už více než hodinu.

Ron Milton ztrácel trpělivost. Byla to vada charakteru, která mu vynesla žaludeční vředy a prvotřídní místo u Design Consultancy. Co pro vás byl schopen Milton udělat, to by nikdo nezvládl rychleji. Byl nejlepší. Lenivost si protivil u druhých stejně jako u sebe. Tak třeba ten barák. Slíbili mu, že ho dokončí v polovině července, že upraví zahradu, položí příjezdovou cestu, všechno, a on tu teď stojí, před sebou dům, který ještě dlouho nebude obyvatelný. Polovina oken beze skel, vchodové dveře nikde, zahrada bitevní pole, příjezdová cesta bahniště.

Tohle měl být jeho hrad, jeho útočiště před světem, jenž z něj udělal dispeptika a boháče. Oproti zmatkům velkoměsta ráj, kde si Maggie bude moci pěstovat růže a děti budou dýchat čistý vzduch. Až na to, že není dokončen. Aby to čert vzal, takhle s ním budou hotovi až někdy na jaře. Další zima v Londýně. Ta myšlenka mu brala chuť do života.

Maggie, která k němu přistoupila, ho vzala pod svůj červený deštník.

„Kde jsou děti?“ zeptal se.

Maggie se ušklíbla. „Přivádějí v hotelu paní Blatterovou k šílenství.“

Enid Blatterová toho léta snášela jejich skopičiny už po šestý víkend. Sama měla děti, a tak Debbie a lana zvládala bez velkých potíží. Přesto ani její zásoby laskavosti a veselí nebyly nevyčerpatelné.

„Měli bychom se vrátit do města.“

„Prosím tě ne. Chtěla bych tu ještě den dva zůstat. Můžeme se vrátit v neděli odpoledne. Ráda bych, abychom se zúčastnili děkovné mše za sklizeň.“

Nyní byla řada na Ronym, aby se ušklíbl.

„A kruci.“

„Ronnie, patří to k venkovskému životu. Pokud máme se zdejšími lidmi vycházet, musíme se ho účastnit.“

Ron se v náladě, v jaké právě byl, ofrňoval jako malý klučina. Zнала ho tak dobře, že dopředu věděla, co odpoví.

„Ale já nechci.“

„Nemáme na vybranou.“

„Můžeme se vrátit dnes večer.“

„Ronnie -“

„A co tu budeme dělat? Děti se nudí, ty seš protivná...“

Rysy Maggiiny tváře ztvrdly v beton; neustoupí ani o chlup. Ron znal ten obličej právě tak dobře, jako ona znala jeho skuhrání.

Pozoroval ten chlív, jenž by se měl přetvořit v zahradu před jejich domem, a neuměl si představit, že tu jednoho dne poroste tráva a růže. Náhle mu to připadalo zcela nemožné.

„Vrať se do města, Ronnie. A vem s sebou děti. Já tu zůstanu. Vráť se v neděli večerním vlakem.“

Chytré, pomyslel si, dát mu propustku za podmínek, které budou ještě nestravitelnější, než když zůstane, kde je. Dva dny dohlížet sám na děti? Děkuji, nebrat.

„No dobře. Ať je po tvém. Půjdeme na to pitomý díkůvzdání.“

„Mučedníku.“

„Když se nebudu muset modlit.“

Amelie Nicholsonová vtrhla do kuchyně, v oválném obličejí celá bílá, a zhroutila se přímo před svou matkou. Na zelené pláštěnce měla stopy hustých zvratků a na zelených gumákách krev.

Gwen zaječením přivolala Dennyho. Holčička se v mdlobách třásla, ústa přežvykovala slovo či slova, která se ne a ne vydrat ven.

„Co se děje?“

Denny se přičítal ze schodů.

„Pro boha živého -“

Amelie opět zvracela. V obličejí byla téměř modrá.

„Co je jí?“

„Zrovna příběhla. Měl bys zavolat sanitku.“

Denny položil ruku na tvář děvčátka.

„Je v šoku.“

„Denny, sanitku...“ Gwen stáhla z dcerky zelenou pláštěnku a rozejpala jí blůzku. Denny pomalu vstal. Přes okno zdobené krajkovým deštěm viděl na dvůr. Vrata stále se ve větru otvírala a zavírala. Uvnitř zahlédl jakýsi pohyb. Někdo tam je.

„Pro rány boží - sanitku!“ opakovala Gwen.

Denny ji neposlouchal. Někdo je ve stáji, v jeho stáji, a on měl pro narušitele svého majetku připravený krátký proces.

Vrata stáje se opět otevřela, jako by ho škládila. Ano! Ukrývá se ve tmě. Vetřelec.

Sebral pušku zavěšenou za dveřmi, nespouštěje při tom zrak ze dvora. Gwen za jeho zády nechala ležet Amelii na podlaze kuchyně a vytáčela číslo první pomoci. Děvče zasténalo; nic vážného to asi nebude. Jen ji vyděsil nějaký pobuda, to je celé. Na půdě, která patří jemu!

Otevřel dveře a vyšel na dvůr. Měl na sobě jen košili a vítr byl štiplavě ledový, ale déšť již ustal. Zem se mu pod nohama leskla, nervózní hluk kapek padajících ze střechy a portiku doprovázel Dennyho kroky, které směřovaly přes dvůr.

Vrata stáje se znovu nehluchně otevřela a tentokrát zůstala dokořán. Uvnitř nic neviděl. Napadlo ho, jestli nešlo jen o optický -Ale ne. Někdo se tam pohnul. Někdo tam je. Někdo (nikoli poník) ho právě pozoruje. Uvidí pušku, co má v ruce, a nadělá si strachy do gatí. Dobře mu tak. Lézt mu na pozemek. Jen ať si myslí, že mu ustřelí koule.

Udělal několik dlouhých sebejistých kroků a vešel do stáje. Stál na poníkově žaludku, napravo ležela noha, stehno ohlodané až na kost. V kalužinách houstnoucí krve se odrazilo světlo, které dovnitř padalo dírami ve střeše. Chtělo se mu z toho masakru vrhnout.

„Tak vylez,“ zavelel do tmy, kde se rýsoval jakýsi stín, a zvedl hlavu. „Slyšíš, hajzle? Vylez, povídám, nebo z tebe nadělám fašírku.“

Myslel to vážně.

V pozadí stáje, u balíků slámy, se cosi pohnulo.

A mám tě, sajrajte, pomyslel si Denny. Vetřelec se vztyčil a civěl na něj z výše devíti stop.

„Proboha.“

Vyrazilo to proti němu bez varování, klidně a efektivně jako lokomotiva. Denny vypálil, ale kulka, která zasáhla horní partii hrudi, netvora jen nepatrně přibrzdila.

Nicholson se otočil a utíkal. Nohy mu podkluzovaly na oblázcích, jimiž byl dvůr poset, a tak neměl dostatečnou rychlost potřebnou k úniku. Dva kroky stačily netvorovi a byl za ním, další krok a měl ho.

Když Gwen uslyšela výstřel, telefon jí vypadl z ruky. Přiskočila k oknu právě včas, aby spatřila, jak se nad jejím milovaným Dennym shýbá stín gargantuovské postavy. Netvor jej s řevem uchopil a mrštil jím do výše lehce jako pytlek peří. Gwen bezmocně sledovala, jak se manželovo tělo láme ve vrcholu křivky opisované dráhy, aby vzápětí dopadlo na zem s žuchnutím, které ucítila ve všech kostech. Obr se k Dennyemu přihnul jako střela a rozdupal mu krásnou tvář na kaši.

Gwen zaječela; hned se však pokusila ztlumit výkřik v dlaních. Pozdě. Ten zvuk jí již unikl a obr na ni zíral zlobným pohledem, jenž k ní pronikal oknem - přímo na ni. Proboha! Spatřil ji a poklusem, jako bezduchý stroj, vyrazil k ní, ve tváři škleb příslibu.

Gwen popadla Amelii, zvedla ji z podlahy a pevně ji k sobě přivinula, tisknouc si dívčinu tvář ke krku. Snad to neviděla. Nesměla to vidět. Zvuk nohou pleskajících o zem dvora sílil. Stín zrůdy zaplnil kuchyň.

„Ježíši Kriste, pomoz.“

Obr se tiskl k oknu; široké tělo bránilo přístupu světla, odpudivý obličej se oplzle rozplácl na mokré tabulce. A potom sklo prorazil. Nedbal střepů, které se mu zabodly do kůže. Ucítil dětské masíčko. Měl na ně chuť. A bude ho mít.

Ústa se roztáhla do obscenního úsměvu a odhalila zuby. Chňapal naprázdno tlamou, z níž mu kanuly provazce slin, jako kočka po myši v kleci a cpal se neurvale dovnitř, čím dál tím blíže ke kýženému soustu.

Vzápětí se mu takový postup začal zdát zdlouhavý a pustil se do demolice okenního rámu. Potom vlezl dovnitř. Gwen rozrazilla dveře do haly a zamkla je za sebou, zatímco z druhé strany k ní doléhaly zvuky rozbíjeného porcelánu a štípajícího se dřeva. Začala ke dveřím přemísťovat veškeré vybavení haly. Stoly, židle, věšák na kabáty. A přitom si uvědomovala, že z toho nábytku zbudou ve chvíli jen třísky. Amelie klečela na podlaze tam, kde ji Gwen posadila. Obličejik měla bohudíky prázdný.

Tak, víc už toho udělat nemůže. A teď nahoru. Zvedla dcerku, která byla náhle lehká jako pírkó, a brala schody po dvou. Když byla v polovině schodiště, hluk přicházející z kuchyně náhle zcela ustal.

Gwen měla pocit, že právě prožila jakýsi výpadek skutečnosti. Na podestě, kde stála, vládl klid a mír. Na parapety oken sedal pomalu ale jistě prach, květiny vadly; všechny ty nepostřehnutelné domácí děje pokračovaly, jako by se nic nebylo stalo.

„Zdá se mi to,“ řekla sama sobě. No, jasně, jen se mi to zdá.

Posadila se na postel, kde po osm let s Dennym spávali, a snažila se urovnat si myšlenky.

Nějaký zlověstný menstruační sen, přesně tak, sen o znásilnění, který se jen vymkl kontrole. Položila Amelii na růžovou prachovou pokrývku (Denny nenáviděl růžovou, ale kvůli ní ji strpěl) a pohládila děvčátko po lepkavém čele.

„Jenom sním.“

Potom místnost ztmavla a Gwen vzhlédla; naprosto přesně věděla, co spatří. Byla tam, ta noční můra, ten obr. S rukama rozpjatýma přes celé horní okno, zachycený na rámu jako nějaký akrobat, civěl na ni a na její strach; střídavě zavíral tlamu a cenil zubiska.

V jediné vteřině přiskočila Gwen k Amelii, strhla ji z postele a vrhla se ke dveřím. Za ní se ozvalo řinčení rozbitého skla a ložnicí zavanul chladný vzduch. Netvor přichází.

Hnala se přes podestu ke schodišti, ale bylo jí to v patách, sklánělo se to ve dveřích ložnice, ústa zvící tunelu.

Netvor, obrovitý v ohraničeném prostoru podesty, se slastným zaříčením natáhl ruku, aby se zmocnil něměho balíčku v Gwenině náruči.

Nemohla mu utéci, nedokázala se vzepřít. Uchopil Amelii s ne-stoudnou lehkostí, a zatáhl.

Dítě vykřiklo a ve chvíli, kdy opouštělo matčinu náruč, nehty jí vyrylo ve tváři čtyři brázdy.

Gwen, omdlévající při pohledu na scénu, jež se před ní odvíjela, ztratila na vrcholu schodiště rovnováhu. V pádu ještě

zaznamenala, jak Ameliin slzami zalitý a panenkovsky vypjatý obličejíček mizí mezi dvěma řadami zubů. Potom udeřila hlavou do zábradlí a zlomila si vaz. Posledních šest schodů absolvovala již jako mrtvola.

K večeru vody poněkud ubylo, ale umělé, několik palců hluboké jezero u úpatí svahu dosud zaplavovalo vozovku. Poklidně se v něm odráželo nebe. Hezké, avšak na obtíž. Reverend Coot tiše připomněl Declanovi Ewanovi, aby nahlásil ucpaný kanál na okresním úřadu. Bylo to již potřetí, a tak se Declan začervenal.

„Promiňte, udělám to.“

„V pořádku. Nic se neděje, Declane. Ale je opravdu třeba dát ho vyčistit.“

Prázdný pohled. Cvak! Myšlenka.

„Podzimní deště ho vždycky znovu zahltí, to je jasné.“

Coot opsal rukou zhruba kruh, chtěje tak naznačit, jak málo vlastně sejde na tom, kdy nebo zda vůbec okresní úřad nechá ten kanál vyčistit. Vzápětí mu ta myšlenka vypadla z hlavy. Měl naléhavější témata. Za prvé nedělní kázání. Za druhé důvod, proč se mu nedaří dodat svým slovům pregnančnějšího smyslu. Toho dne vládla tíživá atmosféra - způsobovala, že každá z těch útěsných

vět, které svěřoval papíru, se v průběhu psaní jaksi připosazila. Coot přecházel od okna k Declanovi a škrábal si dlaně. Svědily ho; snad opětovný nápor exému. Kéž by to jen dokázal vyslovit; nalézt tak slova, která by dala jeho úzkosti konkrétní tvar. Až dosud, za celých pětadvacet let svého života, neměl tak silný pocit, že není schopen komunikace; a nikdy za celé ty roky nebylo tak životně důležité, aby promluvil.

„Mám už jít?“ otázal se Declan.

Coot zavrtěl hlavou.

„Až za chvíli. Kdyby to nevadilo,“ řekl a obrátil se ke kostelníkovi. Declanovi bylo devětadvacet, třebaže měl tvář daleko staršího muže. Nevýrazné, mdlé rysy. Vlasy ho předčasně opouštěly.

Jak se tahle obvejčitá lebka postaví k mému odhalení? pomyslel si Coot. Nejspíš se bude smát. Proto nemohu najít slova - protože vlastně nechci. Bojím se, že budu vypadat jako pitomec. To jsem celý já, duchovní, člověk oddaný křesťanskému mystériu. Poprvé za celých čtyřicet let jsem měl skutečný záblesk čehosi, snad vize, a bojím se posměchu. Jsi hlupák, Coote, hlupák pitomej.

Sňal si brýle.

Declanovy prázdné rysy se rozplizly. Alespoň neuvidí, jak se kostelník uculuje.

„Declane, dneska ráno jsem měl... musím to tak říct... vidění.“

Declan mlčel, skvrna se nepohnula.

„Nevím, jak bych to vysvětlil... náš slovník je chudý, pokud jde o takovéhle věci... ale vážně, v životě jsem nepoznal tak přímé, tak jednoznačné zjevení -“

Coot se zarazil. Mám na mysli Boha?

„Boha,“ řekl, aniž si byl zcela jist.

Declan stále mlčel. Coot se odvažil vrátit brýle na jejich místo. Vejce neprasklo.

„Jaké to bylo?“ zeptal se Declan, nevyveden z rovnováhy.

Coot zavrtěl hlavou; celý den se snažil hledat správná slova a stále ne a ne se dobrat smysluplných vět.

„Jaké to bylo?“ trval Declan na svém.

Proč nechápe, že pro to není slov? Musím to zkusit, uvažoval Coot, musím.

„Byl jsem po ranní mši zrovna u oltáře...“ začal, „když jsem ucítil, jak mnou cosi prochází. Téměř jako elektrický proud. Vlasy se mi zježily hrůzou. Doslova zježily.“

Coot si při vzpomínce na ten pocit prohrábl ryšavé, stříbrem prokvetlé a nakrátko střižené vlasy, které stály zpřímá jako hřebíky. A to bzučení ve spáncích, v plicích, ve slabinách. Také se mu z toho ztopořil; ne že by se tím hodlal Declanovi pochlubit. Nicméně stál tam, u oltáře, s tak silnou erekcí, jako by nanovo objevoval slast, kterou přináší touha.

„Já nechci tvrdit... nemohu tvrdit, že to byl náš Pán -“

(I když by tomu rád věřil; že jeho Bůh je Pánem nad Erekcí.) - nemohu dokonce ani tvrdit, že to bylo křesťanské. Ale k něčemu došlo. Cítil jsem to.“

Declanova tvář byla dosud neproniknutelná. Coot nedočkavě sledoval, kdy se na ní objeví výraz pohrdání.

„Tak co?“

„Co jako?“

„Nic na to nepovíš?“

Vejce se zamračilo, povrch skořápky se na okamžik zbrázdil. Potom proneslo: „Pomoz nám Bůh.“ Téměř šeptem.

„Cože?“

„Taký jsem to cítil. Ne úplně tak, jak to popisujete vy - neřekl bych elektrická rána. Ale něco na ten způsob.“

„Declane, proč nám má Bůh pomáhat? Bojíš se něčeho?“

Žádná odpověď.

„Pokud o tom víš něco, co já nevím... řekni mi to, prosím. Chci to vědět. Pochopit to. Pane Bože, já to musím pochopit.“

Declan našpulil rty. „Mno...“ Jeho zrak se stal ještě neproniknutelnějším a Coot kdesi za těma očima prvně užírl stín čehosi přízračného. Že by zoufalství? Možná.

„Tohle místo má bohatou historii,“ řekl, „historii věcí... tohohle místa.“

Cootovi bylo známo, že se Declan šťourá v zealské minulosti. Sdostatek bezpečná zábava - historie je jen historie.

„Osídlení tu existuje po staletí, už dávno z dob před římskou okupací. Nikdo ale neví, jak dávno. A tady, na tomhle místě, pravděpodobně býval chrám.“

„Na tom není nic divného.“ Coot se na Declana usmál; poskytl mu možnost uklidnit svého pastýře. Cosi v něm toužilo slyšet, že tenhle svět je v pořádku - i kdyby to měla být lež.

Declanův obličej potměl. Neměl po ruce žádnou útěchu. „A býval tu les. Obrovský. Divoký les.“ To, co se mu zračilo v očích - bylo to zoufalství? Nebo snad nostalgie? „Žádný vyselektovaný sad, ale les, že by se v něm ukrylo velkoměsto; plný divokých tvorů...“

„Máš na mysli vlky? Medvědy?“

Declan zavrtěl hlavou.

„Bývali tu tvorové, kteří vlastnili tuhle zemi. Před Kristem. Před civilizací. Většina nepřežila zkázu svého přirozeného prostředí. Snad byli příliš primitivní. Ale silní. Nebyli jako my; jako lidé. Byli něco úplně jiného.“

„A co?“

„Jeden z nich přežil až do patnáctého století. Je tu řezba, která představuje jeho pohřeb. Na oltáři.“

„Na oltáři?“

„Pod tím sukrem. Objevil jsem ji nedávno, ale nebral jsem ji moc vážně. Až do dneška. Dneska... pokusil jsem se jí dotknout.“

Declan zvedl ruku sevřenou v pěst a rozevřel ji. Dlaň byla pokryta puchýři. Z popraskané kůže vytékal hnis.

„Nebolí to,“ prohlásil. „Vlastně mám tu ruku úplně necitlivou. Slouží mi dobře, fakt. Ale měl jsem to vědět.“

Nejprve Coota napadlo, že se tomu chlapovi práší od huby. Potom, že musí existovat nějaké logické vysvětlení. A nakonec si vzpomněl na výrok svého otce: „Logika je posledním útočištěm zbabělců.“

Declan opět promluvil. Tentokrát rozrušeně.

„Říkali mu Syrohlov.“

„Komu?“

„Tě potvoře, kterou pohřbili. Je to zapsané v historických knihách. Nazvali ho Syrohlov, protože měl obrovskou hlavu barvy měsíce a povrchu, který připomínal syrové maso.“

Declan se již nemohl udržet. Začal se usmívat.

„Žral děti,“ prohlásil a zářil jako mimino blížící se k matčině prsu. Játka, k nimž došlo na Nicholsonově farmě, byla objevena teprve časného sobotního rána, když po silnici kolem farmy projížděl cestou do Londýna Mick Glossop („Nevím proč. Obvykle ne. Opravdu zvláštní.“) a spatřil u vrat nepokojně bučet stádo frieských krav s nalitými vemeny. Za posledních čtyřadvacet hodin je evidentně nikdo nepodojil. Glossop nechal džíp na silnici a vešel do dvora.

Třebaže slunce stálo nad obzorem sotva hodinu, tělo Dennyho Nicholsona již obsypalo hejno much. Z Amelie Nicholsonové byly uvnitř domu nalezeny pouze cáry šatů a nahodile pohozené chodidlo. Nezmražené tělo Gwen Nicholsonové leželo u paty schodiště. Mrtvola nenesla stopy poranění ani sexuálně motivovaného násilí.

V půl desáté se už Zeal hemžil policajty a na tvářích občanů, které jste mohli potkat v ulicích, byl patrný utrpený šok. Třebaže přicházely protichůdné zprávy ohledně stavu těl, o brutalitě vražd nebylo pochyb.

Zvláště to děvčátko, pravděpodobně rozčtvrcené. Její tělo si z bůhví jakého důvodu vrah odnesl s sebou.

Mordparta se usídlila v hospodě „U Dlouhána“ a jala se vyptávat po celé vesnici, dům od domu. Zatím se nepodařilo nic objasnit. V místě nebyl spatřen žádný cizinec; o nikom nebylo možno říct, že by se choval podezřeleji, než je běžné pro aktivitu pytláků či praskaných obchodníků s nemovitostmi. Toho, že Thomas Garrow nebyl spatřen již více než čtyřadvacet hodin, si povšimla Enid Blatterová, žena s bujným poprsím a mateřskou povahou.

Nalezli ho, poznamenaného několikahodinovým úsilím rozmanitě havěti, tam, kde ho vrah zanechal. Červi u hlavy, u nohou racci. Maso lýtek, tam, kde se kalhoty vyhrnuly nad pracovní boty, bylo oklováno na kost. Když ho vykopali, začala jeho uši chvatně opouštět brouci rodinka.

V hotelu vládla poněkud zaražená nálada. Detektiv seržant Gissing, jenž přijel z Londýna, aby vedl vyšetřování, trávil čas v baru, kde našel ochotného posluchače v Ronu Miltonovi. Byl rád, že si může popovídat s člověkem, který byl tak jako on Londýňan. Milton je oba po dobré tři hodiny napájel skotskou se sodou.

„Jsem u sboru dvacet let,“ opakoval Gissing stále dokola, „ale něco takového jsem ještě neviděl.“

Což, přísně vzato, nebyla tak úplně pravda. Byla tu ta šlapka (řekneme přímo exkluzivní týpek), kterou před cirkou deseti lety našel v kufru odloženém v úschovně eustonského nádraží. A co ten nešťastník, který si zamlul, že v londýnské zoo zhypnotizuje ledního medvěda. Když ho vytáhl z bazénu, byl na něj věru žalostný pohled. Už toho Stanley Gissing viděl dost a dost -

„Jenže tohleto... to jsem teda nezažil,“ trval na svém. „Upřímně řečeno, bylo mi z toho na blití.“

Ron si nebyl tak docela jist, proč vlastně Gissinga poslouchá; snad aby si ukrátil večer. Ron, který býval zamlada radikálem, neměl policajty nijak zvlášť v lásce, a tak pocíťoval jisté zadostiučinění, když mohl tomu samolibému žvanilovi vymývat tu jeho titěrnou mozkovnu chlastem.

„Nějaký šílenec,“ blekotal Gissing, „na to vemte jed. Dostaneme ho jako nic. Víte, takovej člověk se nedokáže ovládat. Nesnaží se zahladit stopy, dokonce je mu šmafu, jestli žije nebo ne. Bůh ví, že člověk, kterej dokáže roztrhat sedmileté děcko na kousky, to má prakticky spočítané. Takový znám moc dobře.“

„Opravdu?“

„No jo. Viděl jsem takový týpky bulet jako malý děti, ještě celý od krve a slzy na tvářích. Dojemné.“

„Takže ho chytíte.“

„Bez problému,“ prohlásil Gissing a postavil se na ne zcela pevné nohy. „To je jasný jako facka, že ho dostaneme.“ Pohlédl na hodinky a změřil si prázdnou sklenku.

Ron mu dalšího panáka nenabídl.

„Už budu muset vypadnout,“ rozhodl se Gissing. „Sepsat hlášení.“

Odkymácel se ke dveřím a nechal Rona vyrovnat účet.

Syrohlav sledoval, jak Gissing odjíždí z vesnice po severní silnici vozem, jehož světla dělala v noci pramalý dojem. Hluk motoru, jenž se do kopce kolem Nicholsonovy farmy přetácel, ho nicméně znervózňoval. Ta věc řvala a kašlala jako žádný tvor, s nímž se dosud setkal, a ten homo sapiens ji ovládal. Má-li být Království vyrváno z rukou uzurpátorů, bude muset dříve či později jedno-ho z těch tvorů přemoci. Syrohlav spolkl strach a připravil se na střetnutí.

Měsíc vycenil zuby.

Stanley na zadním sedadle vozu podřimoval a zdálo se mu o mladounkých dívenkách. Ty okouzlující nymfíčky lezly do postýlky po žebříčku, u něhož držel službu, a jak mizely v nebi, tu a tam zahlédl jejich lehce zašpiněné kalhotky. Ten sen mu nebyl nový a Stanley by se k němu nepřiznal ani v opilosti. Ne snad že by se za něj zas tak moc styděl; dobře věděl, že jeho kolegové se v myslí obírají poklesky, které si s tím jeho přinejmenším nezačínají. Gissing byl prostě sobec. Tenhle sen byl jen jeho a on se o něj nemínil s nikým dělit.

Mladý policista za volantem, který dělal Gissingovi už dobrého půl roku řidiče, čekal, až stařík usne jako zabítý. Teprve potom bude moci zapnout rádio a poslechnout si výsledky kriketových zápasů. Austrálie si v té zkoušce vedla prachbídně a že by se později vzchopila, bylo dost nepravděpodobné. Ach jo, to je kšeft, uvažoval při řízení. Kopnout do toho.

Ani řidič ani pasažér, ponoření do snění, si nevšimli Syrohla, který se za ně pověsil a díky svým dlouhatánským nohám snadno držel krok s vozem plujícím po klikaté, neosvětlené silnici.

Obr, v němž náhle vzkypěl vztek, opustil s vytím pole a vrhl se na asfaltku.

Řidič strhl volant, aby se vyhnul obrovité postavě, která skočila do světla reflektorů a již se z tlamy linul ryk hodný smečky vzteklych psů.

Vůz dostal na mokré silnici smyk a otřel se o keře rostoucí po levé straně vozovky; řítí se po své dráze, zatímco spleť větviček bičovala přední sklo. Gissing na zadním sedadle spadl ze žebříku, po němž šplhal, právě v okamžiku, kdy vůz ukončil cestu živým plotem nárazem o železná vrata. Byl vržen proti přednímu sedadlu, okolo něhož se celý zkroutil, leč zůstal nezraněn. Řidič přelétl volant a rozbil hlavou sklo. Jeho nohy, které se nyní opíraly o Gissingův obličej, sebou škubaly.

Syrohlav sledoval ze silnice smrt té plechové krabice. Její zmučený hlas ho vyděsil, vytí drásaného boku, třesk tříštící se tváře. Ale nyní to bylo mrtvé.

Chvilí obezřetně vyčkával a pak se vydal po silnici, aby vyčenichal zmačkané tělo. Ve vzduchu se tetelila vůně, jež ho bodala v nose, a krev, zdroj tohoto aroma, crčela z rozbitého těla a tekla po cestě. Syrohlav, nyní si již jist, že je po ní, přistoupil ke krabici.

Byl v ní kdosi živý. Žádné dětské masíčko, které tak miloval, jen tuhá samčí flákota. Civěl na něj komický obličej. Kulatý, divoké oči. Klapal pitomou hubou jako nějaká ryba. Kopl do krabice, aby ji otevřel, a když se mu to nepodařilo, vyryval dveře. Potom hrábl dovnitř a vytáhl kňourajícího muže z jeho útočiště. Tohle že mělo patřit k druhu, který jej pokořil? Tenhle ustrašený červ se sukovitými rty? Zasmál se jeho prosbám, potom si ho otočil a držel jej za jednu nohu hlavou dolů. Počkal, až kvílení odumře, potom sáhl mezi nohy, které se škubaly, a nahnátl červíkovu mužství. Nijak velké. Vlastně scvrklé. Strachy. Gissing blábolil a mlel páté přes deváté, ale sotva to dávalo nějaký smysl. Jediný zvuk, kterému Syrohlav rozuměl, byl ten, který právě slyšel - pištivý výskot, jenž pokaždé provázel kastraci. Jakmile byl se svou věcí hotov, upustil Gissinga vedle vozu.

V rozbitém motoru se vzňal oheň. Syrohlav jej ucítil. Nebyl natolik zvířetem, aby z něj měl strach. Respektoval ho, to ano, avšak nebál se ho. Oheň mu byl hračkou, tolikrát ho již použil - k upálení nepřátel, které zpopelnil v jejich vlastních postelích.

V okamžiku, kdy si plamen lízl benzínu a oheň vyšlehl vzhůru, Syrohlav od vozu ustoupil. Ucítil, jak mu žár připaluje chlupy na přední části těla. Byl však příliš stržen tou podívanou, než aby se odvrátil. Oheň následoval krev zdechlého zvířete, stravoval Gissingovo tělo a olizoval benzínovou řeku jako dychtivý pes pšinku moči. Syrohlav se díval a učil se nové, smrtící lekci.

Coot v chaosu své pracovny neúspěšně vzdoroval spánku. Větší díl večera strávil u oltáře, zčásti v Declanově společnosti. Nezaobíral se modlitbami, ale skicováním. Nyní měl před sebou na stole nákras oltářních řezb a strávil snad hodinu zkoumáním svého díla. Jeho snaha však nepřinesla žádné ovoce. Buď byla řezba příliš nejasná, nebo mu chyběla větší představitelství. Každopádně ta kresba dávala pramálo smyslu. Zajisté na ní byl zobrazen pohřeb, ale to bylo asi tak všechno, co z ní dokázal vyčíst. Zesnulý snad bylo něco delší než postavy truchlících pozůstalých, avšak nikterak přemrštěně. Coot si vzpomněl na hospodu „U Dlouhána“ a pousmál se. Někjaký středověký vtipálek se mohl dobře bavit, když zobrazoval na oltáři pohřeb obyčejného sládky.

Pochroumané hodiny v hale právě odbily čtvrt na jednu, což znamenalo, že ve skutečnosti je již téměř jedna hodina po půlnoci. Coot vstal od stolu, protáhl se a zhasl lampičku. Překvapil ho měsíční svit, který pronikal dovnitř poodhrnutým závěsem. Měsíc byl v úplňku a zaléval zemi záplavou světla.

Coot postavil před krb ochrannou mříž, vykročil do setmělé chodby a zavřel za sebou dveře. Hodiny hlasitě tikaly. Odněkud od Goudhurstu se ozvala siréna sanitky.

Co se asi stalo? řekl si v duchu a otevřel vchodové dveře, aby zjistil, co se zjistit dá. Na kopci byl vidět svit reflektorů aut a vzdálený tepot modrých policejních majáček, daleko rytmičtější než tikání za jeho zády.

Coot se zamračil; cosi upoutalo jeho pozornost, nějaký pohyb v rohu hřbitova, tam vzadu, pod stromy. Měsíční světlo před ním vyleptalo monochromatický obraz. Černé túje, šedé kameny, bílá chryzantéma, která zasypává hrob okvětními plátky. A ve stínu túje černý, ale proti mramorovému náhrobku zřetelně narýsovaný obrys obra.

Coot vyšel z domu jenom v trepkách.

Obr nebyl sám. Kdosi před ním klečel, menší, lidštestší postava s hlavou zvrácenou nazad, která se jasně rýsovala ve

světla. Byl to Declan. I na tu vzdálenost bylo zřejmé, že se na svého pána usmívá.

Coot se chtěl přiblížit a lépe si prohlédnout ten hrůzný výjev. Při třetím kroku mu pod nohou zakřupal kamínek.

Ve stínu se obr jakoby pohnul.

Otočil se snad, aby se podíval k němu? V Cootovi by se krve nedořežal. Pane na nebi, ať je hluchý; prosím, dej, ať mě nevidí, učíš mě neviditelným.

Prosba byla zřejmě vyslyšena. Obr nijak nedal najevo, že by si kněze všiml. Coot si dodal odvahy a pokračoval přes dláždění z náhrobních kamenů. Přebíhal sem a tam, kryje se za náhrobky, a neodvažoval se ani dýchat. Byl od toho tvora již jen několik stop, a tak viděl, jak sklání hlavu k Declanovi; slyšel jeho hrdelní hlas, jenž se podobal zvuku smrkového papíru otíraného o kámen. Ale to nebylo všechno.

Declan měl na sobě roztrženou a umazanou vestu, pod níž Coot spatřil odhalený hrudník. Měsíční světlo ulpávalo na hrudní kosti a na žebrech. Declanova pozice, způsob držení těla. Šlo o adoraci - o tom nemohlo být pochyb. Potom Coot uslyšel to šplouchání; natáhl se blíže a uviděl, že obr míří do Declanova zdviženého obličej blyštivým pramínkem moči. Zatímco Declan přijímal křest, z očí se mu ani na okamžik nevytratil radostný třept a ve své horlivosti dokonce otáčel hlavu ze strany na stranu, aby jeho znesvěcení bylo naprosté.

Ke Cootovi zavanul pach netvorovy moči. Byl odporně kyselý. Jak Declan mohl snést, aby se ho dotkla byť jediná kapka něčeho takového, natož aby se v tom takhle ráchal? Coot měl chuť zařvat, učinit přítrž té nemravnosti, jenže postava stvůry i ve stínu túje působila děsivým dojmem. Ten tvor byl příliš vysoký a rozložitý, než aby to mohl být člověk.

Nepochybně se jednalo o monstrum z divokého lesa, které se mu Declan pokoušel popsat; byl to onen požirač dětí. Měl Declan tušení, když o něm tak nadšeně mluvil, že moc toho tvora o tolik přesáhne jeho představivost? Věděl vůbec, že před tím zvířetem, až ho vyčenichá, bude klečet na kolenou, že mu bude říkat Pane (před Kristem, před civilizací, říkal), že ho nechá, aby na něj vyprázdnil močový měchýř, a ještě se na něj při tom bude usmívat?

Ano. Nepochybně.

Tak ať si to užije. Neriskuj pro něj vlastní krk, pomyslel si Coot, chtěl to, tak ať to má. Pomalu, pomaloučku couval zpátky k sakristii s očima stále upřenými na onu degradaci, která se před ním odehrávala. Křest se chýlil ke konci, ale Declan ve spojených dlaních rukou natažených před sebou dosud držel množství tekutiny. Přiložil dlaně k ústům a pil.

Cootovi se zvedl žaludek a ač se bránil, z hrdla se mu vydral dávivý zvuk. Na okamžik před tím pohledem zavřel oči, a když je opět otevřel, spatřil, jak se temná hlava otáčí a upírá na něj oči, které ve tmě jasně žhnuly.

„Pane na nebi.“

Viděl ho. Tentokrát ho zcela jistě spatřil.

Netvor zařval a jeho hlava ve stínu změnila tvar. Ústa se rozevřela do děsivé šířky.

„Kriste Ježíši.“

A již se to po něm hnalo, pružným antilopím krokem; svého uctívajícího to zanechalo pod stromem. Coot se otočil a utíkal, hnalo se, jak se mu už dlouhá léta nepošťestilo, přeskakoval v letu hroby. Už jenom pár metrů - dveře, trocha toho bezpečí. Asi ne na dlouho, ale čas se zamyslet, najít zbraň. Zdrhej, ty pitomče starej. Kristus je cesta, Kristus je spása. Čtyři metry.

Uháněj.

Dveře byly otevřené.

Už to bude; ještě metr -

Přeskočil práh a otočil se, aby dveře přibouchl před nosem svého pronásledovatele. Ale ne! Syrohlov již prostrčil dvěma rukou, ruku třikrát větší, než je ruka lidská. Ve snaze zmocnit se Coota chňapal do prázdna a neúnavně řval.

Coot se vrhl celou svou vahou proti dubovým dveřím. Hrana pobitá železem se zaryla do Syrohlovova předloktí. Řev se změnil ve vytí; rozléhalo se po celém Zealu. Mísila se v něm zloba s bolestí.

Netvorův jekot skropil noc až k severní silnici, kde technici sbírali ostatky Gissinga a jeho řidiče a balili je do igelitu. Rozezvučel ozvěnou márnici, v jejíchž ledových zdech začínali Denny a Gwen Nicholsonovi podléhat rozkladu. Dolehl i do zealských ložnic, kde dvojice živých ležely bok po boku, znečitlivělou paží pod tělem toho druhého; kde bdící starci zaznamenávali podrobnosti geografie stropu; kde se dětem zdálo o lůně, zatímco miminka ho oplakávala. A ozýval se zas a znovu s tím, jak Syrohlov u dveří zuřil.

Coota se z toho vytí zmocňovala závrať. Ústa brebentila modlitby, ale pomoc shůry, jakkoli mu jí bylo třeba, nepřicházela. Cítil, že mu ubývá síl. Obr si neochvějně razil cestu dovnitř a píď po pídi tlakem otevíral dveře. Coot klouzal po příliš naleštěné podlaze, svaly se mu zachvívaly v marném úsilí. Byl to zápas, který nemohl vyhrát, jistě ne, pokud by se pokoušel postavit svou sílu proti síle toho netvora. Chce-li se dožít rána, bude muset vymyslet nějakou strategii.

Coot se proti dveřím zapřel pevněji a rozhlížel se po nějaké zbraní. Nesmí se dostat dovnitř. Nesmí to nad ním získat moc. V nose ho dráždil hořký pach. Na okamžik spatřil sebe sama, jak nahý klečí před obrem a na hlavu mu crčí proud moči. V patách toho obrazu nestydatě dorazil další závan mravní zkaženosti. Mohl se snažit jen o jediné - aby se ho ty obscenosti nezmocnily jednou provždy. Obrova mysl hledala cestu do Cootovy duše; mocným klínem neřádu se snažil proniknout do jeho paměti, aby probudil dávno pohřbené myšlenky k životu. Bude bažit po uctívání, tak jako každé božstvo, pravda? A požadavky bude mít jasné a skutečné. Ne tak nejednoznačné, jako má onen Pán, jemuž Coot sloužil až doposud. Bylo to lákavé pokušení; odevzdat se té nevyhnutelnosti, jež bušila na druhé straně do dveří, vydat se jí napospas, nechat se jí zpusť.

Syrohlov. To jméno mu tepalo v uších. Sy-ro-hlav.

V zoufalství, věda, že křehké opevnění jeho mysli je na pokraji zhroucení, pohlédl na věšák; stál nalevo od dveří.

Sy-ro-hlav. Sy-ro-hlav. To jméno bylo imperativem. Syrová hlava. Syrová hlava. Evokovalo to hlavu se sedřenou

kůži, se sloupnutou ochrannou vrstvou, cosi těsně před puknutím, a člověk neví, zda to přináší bolest či rozkoš. Ale snadno to zjistí -

Už jen okamžik a zmocní se ho to. Coot to věděl. Ted' nebo nikdy. Jednou rukou pustil dveře a natáhl se k věšáku pro vycházkovou hůl. Mezi mnoha dalšími tam byla jedna, o kterou obzvláště stál. Říkal jí terénní špacírka. Yard a půl dlouhá, pružná a často používaná, z odkorněného jasanu. Snažil se jí zmocnit konečky prstů.

Syrohlav využil toho, že síla na druhé straně dveří se zmenšila, a cpal ruku dovnitř aniž dbal, že si rozdírá tuhou kůži o zárubeň. Ruka, prsty jako z ocele, uchopila záhyb Cootova saka.

Coot zvedl jasanovou hůl a vši silou uhodil do Syrohlovova předloktí tam, kde kost byla nejbližší k povrchu a tedy nejzranitelnější. Zbraň se tím nárazem rozštípla, ale svůj úkol splnila. Syrohlav se na druhé straně opět rozeřval a rychle ruku stáhl. Jakmile prsty vyklouzly ze dveří, Coot je přibouchl a zajistil zástrčkou. Nastala kratičká přestávka, pouhé vteřiny. Pak se dvě pěsti obořily na dveře v zuřivém náporu. Panty se začaly kroutit; dřevo sténalo. Obru nebude trvat dlouho, pouhou chvíličku, než dubové desky prorazí. Byl silný a navíc vzteky bez sebe.

Coot přeběhl halu a zvedl telefon. Policie, hlesl a začal vytáčet číslo. Jak dlouho bude té zrůdě trvat, než si dá dvě a dvě dohromady, nechá dveře dvěma a přesune se k oknům. Ta byla sice tvořena sklíčky zalitými v olovu, nicméně dlouho by ji zadržet nemohla. V nejlepším případě mu zbývají minuty, ale možná jen vteřinky. Záleží na výkonnosti mozku té kreatury.

Jeho vlastní mysl, ve chvíli, co se uvolnila z obrova sevření, ovládl chór zlomkovitých modliteb a proseb. Pokud umřu, přistihl se při úvaze, dostane se mi za to, že jsem byl sprovozen ze světa daleko brutálnějším způsobem, než by mohl venkovský farář předpokládat, v nebi odměny? Čeká mě v ráji nějaké odškodnění, budu-li vykuchán v sakristii vlastního kostela?

Na policejní stanici zbyl jediný policista. Zbytek mužstva uklízel na severní silnici nepořádek po Gissingově sedánku. Chudák nebyl z Cootových proseb právě moudrý, nicméně nemohl mít pochyb o zvuku štípaného dřeva, jenž to blábolení provázel, ani o řevu v pozadí.

Policista položil sluchátko a zavolal vysílačkou pro pomoc. Hlídka na severní silnici se ozvala po nějakých dvaceti, možná pětadvaceti vteřinách. V tu dobu již Syrohlav vylomil střední prkno dveří do sakristie a ničil zbytek. Ne že by to členové hlídky věděli. Výjev, jehož byli svědky, pohled na zuhelnatělé řidičovo tělo a na Gissingovo chybějící mužství, jim dodal sebevědomí veteránů s hodinu starou válečnou zkušeností. Dobrou minutu trvalo policistovi ze stanice, než je přesvědčil o naléhavosti v Cootově hlase. To už si ale Syrohlav zjednal přístup do sakristie.

Zatím Ron Milton z okna hotelu sledoval přehlídku světel blikajících na kopci, poslouchal sirény a Syrohlovův řev a naplnily jej pochybnosti. Je tohle opravdu to tiché venkovské městečko, v němž se hodlal usadit společně se svou rodinou? Podíval se na Maggi. Nejdříve ji sice hluk probudil, ale opět usnula. Lahvička s prášky na spaní na nočním stolku byla téměř prázdná. Cítil se,

jakkoli jí by to připadalo směšné, jejím ochráncem. Chtěl pro ni být hrdinou. Nicméně byla to ona, kdo navštěvoval lekce sebeobrany, zatímco on tloustl z opulentních obědů. Vědom si skutečnosti, jak málo moci má nad životem a smrtí, hleděl na ni s neuchopitelným smutkem.

Syrohlav stál v sakristii v odštěpcích roztržitého dřeva. Mohutné tělo měl prošípováno třískami a krvácel z desítek drobných ran. Trpký pach jeho potu prostoupil vzduch v hale jako kadidlo.

Začenal ve vzduchu, ve snaze vypátrat toho muže, ale ten tu nebyl. Syrohlav v zoufalství nad svým nezdarem vycenil zuby, nadechl se, přičemž mu v hloubi hrdla slabě zahvízdalo, a rozběhl se přes halu do pracovny. Bylo tam teplo, vycítil to na dvacet stop, a také pohodlí. Převrátil stůl a rozmátl dvě židle, částečně proto, aby si udělal více místa, částečně z prosté potřeby ničit, poté odhodil ochrannou mříž před krbem a posadil se. Obklopilo jej teplo, hojivé, živoucí teplo. Objalo mu tvář, ploché břicho, údy, a on si ty vjemy vychutnával. Cítil, jak se mu rozpaluje krev a probouzí vzpomínky na jiné ohně, ohně, které zakládal v polích zrající pšenice.

A připomněl si další oheň, požár, před nímž se jeho paměť snažila uhýbat, ale nešlo to, musel na něj myslet. Ponižení toho večera ho bude provázet po věky věků. Dobu si vybrali nadmíru pečlivě. Horké léto, když předtím dva měsíce nezapršelo. Podrost Divokého lesa byl na troud suchý, dokonce i živé stromy snadno vzplály. Vypudili ho z té pevnosti s usazenými očima, celého popleteného a ustrašeného, před všude nastražené hroty kopí a sítě, a tu... věc, kterou měli, tu podivnost, která ho dokázala pokořit.

Ovšemže neměli dost odvahy, aby jej zabili; na to byli příliš pověřiví. A krom toho, neuvědomili si snad jeho autoritu, třebaže ho zranili, a svůj strach a vazalský závazek, jímž mu byli povinováni? Tak ho pohřbili zaživa. A bylo to horší než smrt. Snad to nejhorší na světě. Neboť tak mohl žít věky věků a nezemřít, jakkoli byl uvězněn pod zemí. A čekat sto let a trpět, a pak další století a další, zatímco generace přecházely po půdě nad jeho hlavou, žily, umíraly a na něj zapomněly. Ale ženy možná ne. Cítil je dokonce i přes příkrov hlíny, když přicházely těsně k jeho hrobu, a třebaže si to snad ani neuvědomovaly, zmocňoval se jich úzkostlivý pocit a přemlouvaly své muže, aby se tomu místu vyhýbali, a tak zůstal Syrohlav nakonec docela sám a společnost mu již nedělal ani sběrač klasů. Osamělost se mu mstila za ty časy, kdy si on a jeho bratři odváděli jejich ženy do lesa, kde si je připravili, prokláli je údy a opět je krvácející, leč oplodněné, propouštěli. Z takových znásilnění se rodily děti a ženy umíraly. Žádná z nich nemohla přežít ničivé choutky takového hybridu, jeho zuby, jeho úzkost. To bylo jediné, čím se kdy on a jeho bratři provinili na onom velkobřichém pohlaví.

Syrohlav se poškrábal a vzhlédl ke zlacené kopii „Světla světa“, která visela nad Cootovým krbem. To zpodobení v něm nevzbuzovalo žádné záchvěvy strachu či kajícího. Byl to obraz bez-pohlavního martyra s bolestným, laním pohledem. Žádná výzva. Skutečná moc, jediná moc, která jej dokázala pokořit, byla tatam - neodvolatelně; a její místo uchvátil jakýsi panický pastýř. Syrohlav ejakuloval, tiše, jeho řídké semeno syčelo v ohni. Svět se odevzdaně podrobí jeho vládě. Bude mít hojnost tepla a potravy. Dokonce i dětí. Ano, masíčko novorozenců, to je nejlepší. Právě porození

drobečci, dosud slepí, jak vyšli z matčina lůna.

Obr se utápěl v představě budoucích zvěstev. Natáhl se a z úst se mu v předtuše lahodné hostiny vydral slastný povzdech.

Coot ze svého úkrytu v kryptě slyšel, jak venku před kostelem kvůli brzdy policejních vozů, a potom zvuk kroků na cestě vysypané štěrkem. Usoudil, že jich bude aspoň půl tuctu. To by mělo jistě stačit.

Opatrně se tmou přemístil ke schodům.

Cosí se ho dotklo. Málem by vyjekl, ale nakonec se těsně před tím, než mu mohl výkřik uklouznout, kousl do jazyka.

„Počkejte!“ ozval se hlas za jeho zády. Byl to Declan a mluvil příliš nahlas. Coota to znepokojilo. Ta stvůra byla kdesi nad nimi, a nebude-li opatrný, tak je uslyší. Pane Bože, jenom to ne.

„Je nad námi,“ špitl Coot.

„Já vím.“

Ten hlas jako by vycházel odněkud z břicha a nikoli z hrdla; probublával spolykanou nečistotou.

„Nepustíme ho sem dolů? Víte přece, že vás chce. A mě taky -“

„Co tě to popadlo?“

Coot viděl ve tmě Declanův obličej. Byl na něm škleb šilence.

„Myslím, že vás taky bude chtít pokřtít. Jak by se vám to líbilo? Líbilo, ne? Počůral mě. Viděl jste to? A to není všechno. Ne, ne, on chce ještě víc. Chce všechno. Slyšíte? Všechno.“

Declan náhle Coota popadl, medvědími objetím, které páchlo močí obludy.

„Půjдете se mnou?“ pošilhával chtivě do Cootova obličej.

„Já se zaslíbil Bohu.“

Declan se zasmál. Nebyl to prázdný smích; byl v něm upřímný soucit se zbloudilou duší.

„Ale Bůh je on,“ prohlásil. „Byl tu přece dříve, než postavili tuhle chlívárnou.“

„To psi taky.“

„Eeeh?“

„To neznamená, že si od nich nechám ojíždět nohy.“

„Vy jste mi ale chytřej parchant,“ prohlásil Declan se zvráceným úsměvem. „On vám to ukáže. Však změníte názor.“

„Ne, Declane. Pust' mne -“

Objetí bylo příliš pevné.

„Pojďte nahoru. Nesmíme nechat Boha čekat.“

Declan táhl Coota po schodech; stále ho pevně držel. Slova nic neznamenal, veškeré logické argumenty Cootovi unikaly. Cožpak není způsob, jak tomu muži ukázat jeho ponížení? Vpotáceli se do kostela a Coot bezděčně pohlédl k oltáři, doufaje ve spásné znamení, ale žádného se mu nedostalo. Oltář nesl stopy znesvěcení. Sukno bylo strženo a pošpiněno výkaly, kříž a svícny ležely na stupních oltáře uprostřed mocných plamenů, které šlehaly z modlitebních knížek. Po celém kostele poletovaly saze, vzduch byl samý kouř.

„To ty?“

Declan zabručel.

„Chtěl, abych to tu všechno zničil. A bude-li třeba, abych nenechal kámen na kameni.“

„To by se neopovážil.“

„Ale opovážil. On se Ježíše nebojí, nebojí se...“

Declan se odmlčel, jako by na okamžik ztratil jistotu, a Coot toho zaváhání využil. „Něčeho se přece jenom bojí, něčeho tady, jinak by přišel sám, sám by to udělal...“

Declan se díval jinam. Oči se mu leskly.

„Co je to, Declane? Čeho se bojí? Klidně mi to řekni -“

Declan plivl Cootovi do obličej. Chuchvalec hustého hleny, podobný slimáku, mu visel z tváře.

„Co je ti po tom?“

„Ve jménu Ježíše Krista, Declane, podívej se, co s tebou udělal?“

„Poznám svého Pána, když ho vidím -“

Declan se třásl.

„- a vy taky.“

Otočil Coota obličejem ke dveřím v jižní stěně. Byly otevřeny a na jejich prahu stál, lehounce skloněný, sám netvor. Coot ho poprvé spatřil v plném světle a zmocnila se ho hrůzná předtucha. Dosud se vyhýbal myšlenkám na jeho velikost, na jeho upřený pohled, na jeho původ. Nyní však, ve chvíli, kdy se k němu blížil pomalým, až majestátním krokem, musel v hloubi duše uznat jeho nadvládu. Už to nebylo zvíře, navzdory jménu a řadě děsivých zubů; pohled, jenž Cootem pronikl a zarýval se do něj čím dál tím více, doutnal hlubokým opovržením, jehož by žádné zvíře nebylo schopno. Syrohlovova ústa se otvírala stále širěji, z dásní vyjely zuby, dva tři palce dlouhé, a ústa se stále více otvírala. Declan Coota pustil, neboť už neměl kam utéci. Coot by se stejně nepohnul. Ten pohled byl příliš nesmlouvavý. Syrohlov sáhl po knězi a zvedl ho ze země. Svět se postavil na hlavu -

Bylo tu sedm policistů, nikoli šest, jak hádal Coot. Tři byli ozbrojeni. Zbraně si na rozkaz zesnulého detektiva seržanta Gissinga (brzy bude posmrtně dekorován) přivezli z Londýna. Těchto sedm statečných mužů, opravdových chlapů, vedl seržant Ivanhoe Baker. Ivanhoe nebyl žádný hrdina, ať sklony či výchovou. Modlival se, aby ho, až bude vydávat příslušné rozkazy, nezradil hlas. Když nyní spatřil Syrohlova, který se vynořil z kostela, vyšlo mu z úst jakési příškrčené zaňafání.

„Vidím ho!“ oznámil. Všichni ho viděli. Byl devět stop vysoký, pokrytý krví a vypadal jako samo peklo, peklo na nohách. Nikdo na něj nemusel ukazovat. Muži zvedli hlavně svých zbraní, aniž by čekali na povel. Ti neozbrojení se

náhle cítili jako nazí v trní; líbali své obušky a modlili se. Jeden z nich pláchl.

„Zůstaňte na místě!“ zavřískl Ivanhoe; ještě tak, aby ho nechali na holičkách. Šéfové ho nevybavili bouchačkou, leč autoritou, a to vědomí mu nedělalo zrovna dobře po těle.

Syrohlov dosud držel Coota za krk v natažené ruce. Reverendovy nohy se kymácely asi stopu nad zemí, hlava mu visela v nepřírozeném úhlu, oči měl zavřené. Netvor ukazoval to tělo nepřítelům na důkaz své síly.

„Máme... prosím... můžeme toho hajzla odprásknout?“ otázal se jeden ze střelců.

Ivanhoe musel polknout.

„Zabijeme toho kněze.“

„Už je mrtvěj,“ podotkl střelec.

„To není jisté.“

„Určitě je. Podívejte se na něj -“

Syrohlov třásl Cootem, jako kdyby naklepával prachový polštář, a Ivanhoe s odporem hleděl, jak na zem dopadá obsah reverendových střev. Potom Syrohlov takřka líným pohybem mrštil Cootem po policistech. Tělo dopadlo na štěrkem vysypanou cestu kousek od vrat a zůstalo nehnutě ležet. Ivanhoe našel svůj hlas -

„Pal!“

Střelci nepotřebovali povzbuzovat. Ještě než ta slabika opustila velitelova ústa, již tiskli kohoutky.

Syrohlov byl zasažen třemi, čtyřmi, pěti kulkami v rychlém sledu za sebou, většinou do hrudi. Štípalo to, a tak si jednou rukou zakryl obličej a druhou varlata. Takovou bolest nečekal. Na ránu, kterou mu způsobila Nicholsonova puška, zapomněl v blaženosti následujícího krveprolití, ale tyto střely nepřestávaly zraňovat. Pocítil hryzení strachu. Instinkt mu velel, aby se vrhl na ty traskající hole, z nichž se blýskalo, ale bolest byla příliš silná. Místo toho se otočil k ústupu. Přeskakoval hrobky a hnál se do bezpečí kopců. Věděl, že tam najde mlázi, nory a jeskyně, kde se bude moci skrýt a promyslet si, co počít s tímto novým problémem. Ale nejdříve jim musí uniknout.

Rychle se za ním vydali, opojení lehkostí svého vítězství. Ivanhoe zůstal na místě, našel na jednom z hrobů vázu, zbavil ji chryzantém a zvrátil do ní obsah žaludku.

Mimo terénní zahloubeninu nebylo podél silnice žádné světlo a Syrohlov se začal cítit bezpečněji. Uměl se rozplynout ve tmě, zmizet v zemi; měl za sebou na tisíce podobných uniků. Namířil si to přes pole. Udupával dosud nesklizený ječmen, jenž se naléval těžkými zrny, drtil klasy, lámal stonky. Lovci za jeho zády se právě vzdali pronásledování. Vůz, do něž se nacpali, zastavil na silnici daleko za ním. Viděl jeho světla, jedno modré, dvě bílá. Nepřítel hulákal změt' povelů, slova, kterým Syrohlov nerozuměl. Nevadí; znal lidi. Bylo snadné je zastrašit. Dnes už ho dlouho hledat nebudou; využijí noci jako záminky k odvolání štvance a budou si namlouvat, že rány, které utržil, jsou tak jako tak smrtelné. Jsou důvěřiví jako malé děti.

Vyšplhal na vrchol kopce a pohlédl do údolí. Pod ním se vinul had silnice; oči tvořily reflektory nepřátelského vozu. Městečko bylo kruhem teplého světla, v jehož středu blikaly modré a červené majáčky. Za ním se rozkládala neproniknutelná temnota kopců, a nad nimi visely řetězce a shluky hvězd. Ve dne se odtud bude nabízet výhled připomínající vyšívanou pokrývku s motivem údolí a městečka tak malého, jako by bylo obydlené panenkami. Avšak v noci byl ten výjev nezměřitelný a byl určen spíše jemu než nepřítelům.

Ti se již vraceli do svých chatrčí stejně, jak tomu bývalo kdysi. Pro tuto noc štvance skončila.

Položil se na zemi a pozoroval oblohu, kde na své dráze k jihozápadu vzplanul meteor. Byl to kratičký záblesk, jenž na okamžik ozářil okraj oblaku a potom se ztratil. Do rána zbývalo mnoho dlouhých hodin s hojivou mocí. Brzy bude zase silný. A potom, potom - všechny je vypálí.

Coot žil. Ale jeho bytí bylo tak blízko smrti, že v tom nebyl prakticky žádný rozdíl. Osmdesát procent kostí v těle měl zlámaných či zpřerážených. Obličej a krk byly změtí odřenin a tržných ran. Jednu ruku měl rozdrcenou téměř k nepoznání. Zajisté zemře. Byla to čistě otázka času a odolnosti.

V městečku zatím začínali ti, kdo zahlédli alespoň zlomek události, ke kterým došlo v nejnižší části ulice, sprádat své vlastní příběhy. A důkaz prostého pohledu propůjčoval víru i těm nejfantastičtějším výmyslům. Chaos na kostelním hřbitově, roztržitě dveře do sakristie, policejními vozy uzavřená severní silnice. To, k čemu došlo oné sobotní noci, nemělo být ještě dlouho zapomenuto.

Nikdo se nedivil, že se nekonala žádná děkovná mše u příležitosti ukončení zni...

Maggie byla neoblomná: „Chci, abychom se všichni vrátili do Londýna.“

„Včera jsi trvala na tom, abychom tu zůstali. Abychom se účastnili života vesnice.“

„To bylo včera, ještě před tím, než došlo k... tomuhle... Rone, tady se volně potlouká nějaký šílenec.“

„Jestli teď odjedeme, tak už se nevrátíme.“

„O čem to mluvíš? Jasně, že se vrátíme.“

„Pokud utečeme, když je vesnice v ohrožení, vzdáme se jí jednou provždy.“

„To je směšné.“

„Vždyť tobě vždycky tolik záleželo na tom, abychom byli vidět, aby každý viděl, jak se účastníme místního dění. Tak se do něj budeme muset zapojit i ve smrti. A já tu zůstanu - až do konce. Klidně se vrať do Londýna. Vezmi s sebou děti.“

„Ne.“

Ron si těžce povzdychl.

„Chci vidět, jak ho chytí, a je mi jedno, co je zač. Chci být u toho, až se celá ta věc objasní, vidět to na vlastní oči. Jenom tak tu napříště nebudeme mít pocit ohrožení.“

Maggie neochotně přikývla.

„Tak bychom aspoň mohli na chvíli vypadnout z hotelu. Paní Blatterové už musí jít hlava kolem. Co si takhle vyjet

autem? Vypadnout někam na vzduch -“

„No, proč ne?“

Byl mírný zářijový den. Venkovská krajina, vždy ochotná náhle překvapit, kypěla životem. V příkopech zářily pozdní květy, nad silnicí poletovali ptáci. Obloha byla azurově modrá, oblaka - šlehačková fantazie. Několik mil za vesnicí začala hrůza včerejší noci vyprchávat a radostná bujnost dne zvedala rodině v automobilu náladu. Ronův strach se zmenšoval s každou milí, kterou se vzdalovali od Zealu. Brzy si už zpíval.

Debbie na zadním sedadle byla otravná. Chvilí to bylo „Táti, mě je horko,“ potom zase „Tatí, já chci džus,“ a pak „Já chci čurát.“

Ron zastavil na prázdném pruhu vozovky a hrál si na shovívavého tat'ku. Děti si toho prožily dost; teď mají právo zlobit.

„Tak dobře, miláčku, tady se vyčůráš, potom pojedeme dál a někde ti koupíme zmrzlinku.“

„Kde je lu-lu?“ zeptala se Debbie. Idiotské slovo; tchynin eufemismus.

Do věci se vložila Maggie. Když byla Debbie v takovéhle náladě, věděla si s ní lépe rady. „Můžeš jít za ten živý plot,“ řekla.

Debbie se zatvářila ustrašeně. Ron se pousmál na lana.

Chlapec nasadil výraz člověka stíhaného osudem. S úšklebkem se vrátil ke svému ohmatanému komiksu.

„Mohla by sis pospíšet?“ zamumlal. „Ať můžeme jet na nějaký pořádný místo.“

Nějaké pořádné místo, pomyslel si Ron. Tím myslí město. Je to velkoměstské dítě. Dá práci přesvědčit ho, že kopec s výhledem do krajiny je také pořádné místo. Debbie nepřestávala zlobit.

„Mami, já tam jít nemůžu -“

„Proč ne?“

„Někdo by mě mohl vidět.“

„Nikdo tě tam neuvidí, miláčku,“ ujistil ji Ron. „A teď udělej, co máma říká.“ Otočil se k Maggie. „Prosím tě, jdi tam s ní.“

Maggie se nehýbala.

„Však to zvládne.“

„Sama nedokáže přelézt ta vrátka.“

„Tak jdi ty.“

Ron se nehodlal hádat. „Tak pojd,“ vyzval dceru s nuceným úsměvem.

Debbie vylezla z auta a Ron jí pomohl přes železná vrátka, která vedla na sklizené pole. Vonělo... zemí.

„Nedívej se,“ kladla mu Debbie na srdce s vykulenými očima, „nesmíš se dívat.“

Ve zralosti svých devíti let byla už schopnou manipulátorkou. Hrála na něj lépe než na klavír, a ani nemusela chodit na hodiny. Byl si toho vědom a ona také. Usmál se na ni a zavřel oči.

„Tak jo. Vidíš? Mám zavřené oči. Pospěš si, Debbie. Prosím tě.“

„Slibuješ, že nebudeš potají koukat?“

„To víš, že ne.“ Panenko skákavá, pomyslel si, ta z toho dokáže udělat představení. „Dělej rychle.“

Mrkl okem k autu. Ian seděl na zadním sedadle a se strnulým výrazem hleděl do dobrodružného komiksu, zcela upoután jakýmsi levným hrdinstvím. Ten chlapec byl vážnost sama. Ron byl rád, když se mu občas podařilo vyloudit na synových rtech aspoň pousmání. To nebyl žádný figl, žádná snaha o zdání tajemnosti. Ian s radostí nechával veškeré výstřední kousky na své sestřičce, která se ráda předváděla.

Debbie si za plotem stáhla kalhotky a dřepala si, ale po všem tom povyku se jí najednou čurát nedařilo. Soustředila se, ale bylo to tím horší.

Ron pohlédl přes pole k obzoru. O nejlepší sousta se tam škorpili rackové. Chvilí je pozoroval a netrpělivost v něm narůstala.

„Pospěš si, princezno.“

Pohlédl opět k vozu. Ian na něj zíral, obličej zemdlelý nudou nebo něčím takovým. Je v tom výrazu ještě něco? Hluboká rezignovanost? Ron uvažoval. Chlapec se opět sklonil ke komiksu nazvaném „Utopie“, aniž by si uvědomil otcův pohled.

Pak Debbie zaječela tak, že to bodalo v uších.

„Krucí!“ Ron v mžiku přelezl vrátka a Maggie ho těsně následovala.

„Debbie!“

Ron ji nalezl, jak ubřečená a s rudým obličejem stojí proti plotu a zírá do země. „Pro Kristovy rány, co se děje?“

Holčička cosi nesouvisle blekotala. Ron sledoval směr jejího pohledu.

Ležel tam mrtvý krtek, téměř pohřbený ve spleti na kraji pole, s vyklovanými očima, polozetlelé tělíčko obsypané mouchami. „Proboha, Rone.“ Maggie na něj hleděla, jako by tam tu pitomou mrtvolku v jakési zlomyslné předtuše umístil právě on.

„To nic není, srdíčko,“ řekla a odstrčila manžela loktem, aby mohla vzít dcerku do náruče.

Vzlyky se poněkud utiřily. Městské děti, pomyslel si Ron. Budou si muset na takovéhle věci zvyknout, pokud tu mají žít. Tady nejedí žádné počišťovací vozy, které by každé ráno smetly přejeté kočky. Maggie houpala dcerku, která už měla nejprudší záplavu slz očividně za sebou.

„Za chvíli se sebere,“ poznamenal Ron.

„To si piš, že ano, miláčku?“ Maggie pomohla holčičce natáhnout si kalhotky. Debbie dosud pošťukávala a ve svém žalu zapoměla na potřebu soukromí.

Ian na zadním sedadle naslouchal sestřinu vřeštění, ale snažil se soustředit na příběh. Udělá cokoli, jen aby si jí někdo

všiml, pomyslel si. Když jí to dělá dobře.

Najednou se setmělo.

Vzhlédl od sešitu a srdce se mu hlasitě rozbušilo. Vedle auta, nějakých šest palců od něj, se cosi zastavilo a civělo to do vozu. Cosi s obličejem jako ďábel.

Nedokázal zaječet, jazyk se odmítal pohnout. Zmohl se jen na to zmáčet sedadlo a bezmocně kopat nohama, zatímco se k němu skrze okénko blížila dlouhá, zjizvená paže. Netvorovy nehty se mu zaryly do kotníků a roztrhly mu ponožku. V zápase mu spadla jedna z nových bot. Nyní ho ruka držela za nohu a táhla ho po mokřem sedadle k oknu. Konečně našel hlas. Nebyl vlastně tak docela jeho. Byl to hlas dojemný, zněl pošetile a sotva odpovídal smrtelné hrůze, kterou chlapec pociťoval. Tak jako tak bylo pozdě; obr protahoval oknem jeho nohy a zadek už byl také skoro venku. Ve chvíli, kdy obr táhl chlapcův trup do otevřeného prostoru, lan vyhlédl zadním oknem a jakoby ve snu spatřil u vrátek svého otce. Měl v obličeji ohromně směšný výraz. Lezl přes vrátka, spěchal mu na pomoc, spěchal, aby ho zachránil, ale byl příliš, příliš pomalý, lan věděl, že od samého začátku neměl naději, neboť takto ve spánku už umřel snad stokrát a táta nikdy nepřišel včas. Ta tlama byla ještě širší, než se mu zdálo, ten otvor, do nějž byl expedován hlavou napřed. Smrdělo to tu jako popelnice za školní kantýnou, ale miliónkrát víc. Právě zvracel té zrudě do hrdla, když tesáky sklaply.

Ron za celý svůj život jedinkrát nezaječet. A. % do tohoto okamžiku příslušel jekot výhradně druhému pohlaví. Nyní, když viděl, jak se čelisti obludy svírají nad hlavou jeho syna, by jiný zvuk ani nebyl přiměřený.

Syrohlov ten výkřik uslyšel, otočil se a beze stopy strachu civěl na jeho zdroj. Muž a obr zírali jeden na druhého. Králův pohled pronikl Ronem jako kopí, přiblí ho k silnici a zmrazil ho až do morku kostí. Kouzlo zlomil až Maggiin žalozpěvu podobný hlas.

„Ne... prosím... ne.“

Ron setřásl obrův pohled a vyrazil k vozu, ke svému synovi. Ale to zaváhání poskytlo Syrohlovovi čas, který by nejspíš stejně nepotřeboval, a už byl na cestě pryč s úlovkem, z nějž crčela krev napravo nalevo, sevřeným mezi zuby. Vánek hnál kapičky lanový krve zpátky na silnici a Ron ucítil, jak mu tajemná přeprška skrápí tváře.

Declan postával v kněžišti Svatého Petra a naslouchal tomu bzučení. Bylo tu stále. Dříve nebo později bude muset jít ke zdroji toho zvuku a zničit ho, i kdyby to mělo znamenat, což není vyloučené, že sám přitom zemře. Nový pán si to žádá. To bylo zcela přiměřené okolnostem a myšlenka na smrt jej ani zdaleka neskličovala. V několika posledních dnech si uvědomil ctižádost, kterou v sobě živil (aniž ji vyslovil či dokonce nevědomky) celá léta.

Při pohledu na temnou postavu obra, který jej skrápěl močí, pocítil to nejkřehčí štěstí. Jestliže může být zkušenost, která by se mu kdysi hnusila, tak úžasná, jaká potom bude smrt? Ještě báječnější. A nebylo by ze všeho nejlepší, kdyby se mu podařilo skonat Syrohlovovou rukou, tou širokou, chlípností nasáklou rukou?

Upřel pohled k oltáři, k pozůstatkům policajty uhašeného ohně. Pátrali po něm, když Coot zemřel, ale Declan znal tolik skrývaček, že neměli šanci ho najít, a tak to brzy vzdali. Měli spadeno na větší rybu. Declan shromáždil novou náruč „Chvalozpěvů“ a hodil je mezi mokré a ohořelé zbytky. Svícny se zkroutily, ale dosud byly k poznání. Kříž zmizel. Buď se spekl, nebo ho odnesl nějaký dlouhoprstý muž zákona. Vytrhl z knihy několik štůsků hymnů a škrtl sirkou. Staré písně se lehce vzňaly.

Ron Milton polykal slzy. Měly chuť, kterou již zapomněl. Bylo to dávno, co naposledy plakal, zvláště před jinými příslušníky silného pohlaví. Ale nyní mu to bylo jedno. V těch fizelech posranejch stejně nebylo za mák lidskosti. Když jim vyprávěl svůj příběh, jen na něj čučeli a přikyvovali jako debilové.

„Pane Milton, stáhli jsme muže ze všech sborů v okruhu padesáti mil,“ pronesl mírný obličej s očima plnými pochopení. „Právě pročesáváme ty kopce. Dostaneme ho, v každém případě.“

„Sebral mi dítě, rozumíte tomu? Zabil ho, přímo přede mnou -“

Zdalo se, že jim nedochází, co je to za hrůzu.

„Děláme, co umíme.“

„To je málo. Ten... to není člověk.“

Ivanhoe, jemuž patřily ony oči plné pochopení, věděl po čertech dobře, o jak nelidského tvora se jedná.

„Jedou sem lidé z ministerstva obrany. Dokud neuvidí ty důkazy na vlastní oči, nemůžeme toho víc udělat,“ řekl.

Potom, aby Rona utěšil, dodal: „Pane, tady jde o peníze daňových poplatníků.“

„Ty idiote vylízanej! Co na tom, kolik to bude stát, než ho zabijou? Není v tom nic lidského. Přišlo to z pekla.“

Ivanhoe ztratil soustrastné vzezření.

„Mám za to, pane, že kdyby přišel z pekla, nebyl by pro něj pan reverend tak snadné sousto.“

Coot! To je jeho člověk. Proč na něj nepomyslel dříve? Coot.

Ron byl s vírou vždycky na štíru. Zároveň však byl leccemu přístupný a tak nyní, kdy mu bylo spatřit Jeho protivníka, či snad jednoho z jeho houfů, byl odhodlán opravit si názor. Uvěřil by čemukoli, docela všemu, pokud by mu to dalo zbraň proti tomu ďáblu.

Musí se dostat za Cootem.

„A co vaše žena?“ vykřikl za ním policista. Maggie seděla ve vedlejší kanceláři otupělá sedativy. Debbie spala vedle ní. Nemohl pro ně nic udělat. Tady byly ve větším bezpečí než kdekoli jinde.

Musí se dostat za Cootem, dříve než velebný pán zemře.

Bude vědět to, co kněží obvykle vědí; a Ronovu bolest pochopí spíše než ty cvičené opice. Mrtví synové ostatně byli ve středu církevního zájmu.

Když vsedl do vozu, měl pocit, jako by ucítil svého syna. Chlapce, který nosil jeho jméno (Ian Ronald Milton byl pokřtěný), chlapce, jenž byl jeho spermií proměněnou v tělo a jenž byl stejně jako on obřezán. To tiché děcko, které na něj hledělo z auta s takovou odevzdaností v očích.

Tentokrát se mu slzy nespustily. Tentokrát pociťoval pouze vztek, jenž byl takřka nádherný.

Do půlnoci zbývalo půl hodiny. Král Syrohlov ležel na posečeném poli pod měsíční oblohou jihozápadně od Nicholsonova statku. Strniště potměnělo a ve vzduchu visel trýznivý pach zahnívajících vegetací. Vedle něj ležela jeho večere, Ian Ronald Milton, obličejem vzhůru, rozpáraný v oblasti bránice. Čas od času se obrátil o loket a zašátral prsty v chladnoucí polévce chlapcova dětského těla, hledaje v ní laskominky.

Tady, pod měsícem v úplňku, zalitý tekutým stříbrem, natahoval si nohy, pojídal člověčinu a připadal si neodolatelný. Prsty vylovil z toho talíře ledviny a vcelku je spolkl.

Lahodné.

Navzdory sedativům byl Coot vzhůru. Věděl, že umírá a že čas je příliš vzácný, než aby ho prospal. Neznal jméno toho člověka, který mu ve žlutavém temnu nemocničního pokoje právě kladl otázky, ale hlas měl tak zdvořile naléhavý, že mu musel naslouchat, třebaže ho rušil ve snaze o smíření s Bohem. Všichni se vyptávali najednou. A všechny otázky se točily kolem zrůdy, která ho semlela na kaši.

„Vzal mi syna,“ řekl ten muž. „Co o něm víte? Povězte mi to, prosím. Uvěřím vám, ať řeknete cokoli.“ V mužově hlase zaznělo zoufalství. „Jenom mi vysvětlete.“

Coot ležel na žhavém polštáři a čas a zmatené myšlenky se mu hnaly hlavou.

Declanův křest; objetí té bestie; oltář; vlasy, které vstávaly a tělo, které stoupalo do výše. Snad by tomu tatínkovi u jeho postele mohl přece jen něco říct.

„... v kostele...“

Ron se naklonil blíže; Coot již zaváněl zemí.

„... oltář... bojí se... oltář...“

„Kříže? Bojí se kříže?“

„Ne... to ne.“

„Nebojí.“

Tělo na posteli zasténalo a ztichlo. Ron sledoval, jak se smrt šíří Cootovým obličejem. Na rtech knězi uschla slina, duhovka zbývajícího oka se stáhla. Díval se dlouho, než přivolał sestru, a potom se tiše vytratil.

V kostele někdo byl. Vrata, která policie zajistila visacím zámekem, byla pootevřená, zámek sám byl na maděru. Ron do nich strčil, aby je otevřel o něco více, a vklouzl dovnitř. Bylo tu šero a jediné osvětlení zajišťoval ohýnek rozdělaný na oltářních stupních. Udržoval ho mladý muž, kterého Ron tu a tam vidal ve vesnici. Mladík vzhledl, ale dále přikrmoval plameny knihami.

„Čím mohu sloužit?“ otázal se bez zájmu.

„Přišel jsem.“ Ron zaváhal. Co mu má říct? Pravdu? Ne, něco tu nebylo v pořádku.

„Asi se ptám blbě,“ řekl muž. „Co tu chcete?“

S tím, jak se Ron blížil uličkou k ohni, vnímal stále více detaily tazatelovy vizáže. Mladík měl něčím potřísněné šaty, snad blátem, a oči, ty byly zapadlé v očnicích, jako by je mozek vucel dovnitř.

„Tady nemáte co dělat.“

„Myslel jsem, že do kostela má přístup každý,“ poznamenal Ron s pohledem upřeným na stránky černající v ohni.

„Dneska ne. Vypadněte odsud.“ Ron pokračoval v chůzi k oltáři.

„Řekl jsem vám, abyste vypadli!“

Obličej, na který Ron hleděl, oživovaly grimasy a kosé pohledy. Zračilo se v něm šílenství.

„Přišel jsem se podívat na oltář; až si ho prohlédnu, tak zase půjdu, ale dříve ne.“

„Mluvil jste s Cootem. Že jo?“

„S Cootem?“

„Co vám ten ňouma starej nakecal? Ničemu nevěřte, všechno je to lež; ten za celý svůj podělaný život neřek jedinkrát pravdu. Na to se spolehněte. Táhle stával.“ Muž mrštil modlitební knihou ke kazatelně, „- a vykládal pustý lži.“

„Chci se podívat na ten oltář. Uvidíme, jestli lhal.“

„Ne, nic takového!“

Muž vhodil další náruč knih do ohně a postavil se Ronovi do cesty. Páchl nikoli blátem, ale výkaly. Vyrázil bez varování. Popadl oběma rukama Rona za krk a oba se svalili na zem. Declan se snažil prsty vydloubnout protivníkovi oči, zuby mu chňapal po nosu.

Ron užasl nad slabostí vlastních paží; proč nevěnoval více času squashi, když ho k tomu Maggie nabádala, proč jsou jeho svaly tak nevykonné? Nedá-li si pozor, tenhle chlap ho zabije.

A náhle se dovnitř západním oknem vtilo jasné světlo. Působilo to, jako by o půlnoci začalo svítat. A hned následovala změt výkřiků. Jas požáru, v němž zbledl oheň na stupních oltáře, zbarvil prostor kostela. Světla vrhaná barevnými skly se roztančila.

Declan na chvíli zapomněl na svou oběť a Ron se vzchopil k odporu. Odtlačil mužovu bradu a silně ho udeřil kolenem do rozkroku. Nepřítel se začal svíjet. Ron vyskočil, plnou hrstí ho popadl za vlasy, aby si pojistil cíl, zatímco pěstí druhé ruky již bušil do šilencova obličeje, dokud ho nerozbil na kaši. Nestačilo mu, že ten zmetek krvácí z nosu, nestačilo mu slyšet, jak praská chrupavka; Ron tloukl a tloukl, dokud mu nezačaly krváčet klouby. Teprve potom pustil Declana na zem.

Zeal stál v jednom ohni.

Syrohlov už zakládal požáry dříve, způsobil dokonce celou řadu požárů. Ale benzín byl novou zbraní a on jí pomalu přicházel na kloub. Netrvalo dlouho a uměl s ní zacházet. Celý trik spočíval v tom, že bylo třeba poranit některou z těch krabic na kolech, což nebylo nikterak složité; roztrhnout jí bok tak, aby začala téci krev, ta krev, z níž ho bolela hlava. Krabice byly snadnou obětí, neboť stály v řadě u chodníku jako krásy přichystané na porážku. Posedlý smrtí chodil mezi nimi a nechal jejich krev šplouchat na Dlouhou třídu, aby ji posléze zapaloval. Potoky tekutého ohně se vlávaly do

zahrad, přetékal přes prahy domů. Došky se vznaly; roubené chalupy vzplály. Ve chvíli Zeal hořel od jednoho konce ke druhému.

Ron strhl z oltáře znečištěné sukno. Snažil se vypudit z hlavy myšlenky na Debbie a Margaretu. Policie je jistě přemístí na nějaké bezpečné místo. To, čím se právě zabývá, je pro tuto chvíli důležitější.

Za suknem se skrývala velká schránka s hrubě vyřezávanou čelní deskou. Ron si výtvarného zpracování nevšiml; musel se starat o podstatnější věci. Venku se volně pohybuje ta bestie. Slyšel její triumfální řev a zatoužil - ano, zatoužil - se s ní utkat. Zabít ji, nebo se nechat zabít. Ale nejdříve tu bednu. Právě ona v sobě ukrývá moc, o tom nebylo pochyb; moc, která způsobila, že mu na hlavě vstávaly vlasy, že mu bolestivě ztopořilo přirození. Tou silou jako by v něm vzkypla krev, ta síla ho povznášela jako láska. Dychtivě položil ruce na truhlici. Jakýsi elektrický výboj, který mu snad musel zavařit klouby, mu vymrštil ruce do výše. Ron padl naznak a v prvním okamžiku si nebyl jist, zda se mu podaří zůstat při vědomí. Bolest, ačkoli byla hrozná, během chvilky ustoupila. Ron se rozhlížel po nějakém nástroji, který by mu pomohl dostat se do truhly, aniž by se jí musel dotknout.

V zoufalství si omotal ruku kusem plátna z oltáře a vytáhl z ohně jeden z mosazných svíců. Látka začala pod rozžhaveným kovem, jenž si razil cestu k jeho dlani, doutnat. Přistoupil opět k oltáři a začal mlátit do truhly jako pomatenec, dokud dřevo nezačalo praskat. Ruce měl již docela zecitlivělé; i kdyby mu je žhnoucí svícen popálil, Ron by to nevnímal. Ale co na tom? Uvnitř byla zbraň, jen několik centimetrů od něj. Kéž by se jí už zmocnil, kéž by ji už ovládal. Ve ztopořeném údu mu tepalo, varlata ho brněla.

Přistihl se, jak dokola opakuje: „Pojď ke mně. Pojď. Pojď. No tak. Pojď už.“ Jako by byl připraven pojmout tu věc do náručí, ten poklad, jako by to byla vytoužená dívka, dívka, k níž se vzpíná jeho ztopořený pyj, dívka, kterou přemlouvá, aby mu vlezla do postele.

„Pojď ke mně, pojď ke mně -“

Dřevěná fasáda se hroutila. Těžce oddechuje snažil se rohy podstavce svícnu vypáčit větší úlomky dřeva. Oltář byl dutý, jak předpokládal. A prázdný.

Prázdný.

Až na kamennou kouli velikosti malého fotbalového míče. To měla být jeho odměna? Zdála se až neuvěřitelně nicotná. A přece vzduch kolem sršel elektřinou; krev mu dosud vařila v žilách. Sáh do díry, kterou udělal do oltáře, a vyňal z ní tu relikvii.

Syrohlav venku plesal.

Ron nesl kouli ve zmrzlých rukách a před očima mu defilovaly obrazy. Tělo s hořícíma nohama. Planoucí dětská postýlka. Pes, jenž zoufale pobíhal po ulici jako živoucí ohnivá koule. Všechno to čekalo venku na odhalení.

A Ron měl tu kouli - proti vetřelci.

Uvěřil v Boha, jen na půl dne, a On si z něj vystřelil. Byl to jen kámen, jen pitomý šutr. Převaloval v ruce ten malý fotbalový míč ve snaze vyčíst nějaký smysl v rýhách a výstupcích na jeho povrchu. Znamenaly snad něco, unikal mu jejich hlubší význam?

Z druhé strany kostela se ozvala změt' zvuků; nějaký třesk, výkřik, zpoza dveří hukot plamenů.

Dovnitř se vpotáceli dva lidé, následováni kouřem a úpěnlivými prosbami.

„Podpaluje vesnici,“ pronesl známý hlas. Byl to ten laskavý policista, jenž nevěřil v peklo; snažil se chovat vyrovnaně, snad pro dobro své společnosti, paní Blatterové z hotelu. Roztržená noční košile, ve které vyběhla na ulici, ji odhalovala prsa, a ta se otřásala s každým vzlykem. Nejspíš si neuvědomovala, že je nahá, a snad ani nevěděla, kde se právě nachází.

„Kriste na nebi, pomoz nám,“ pronesl Ivanhoe.

„Není žádné Kristus,“ ozval se Declanův hlas. Declan byl na nohách a motal se k vetřelcům. Ron mu z místa, kde stál, neviděl do obličeje, ale věděl, že musí být téměř k nepoznání. Paní Blatterová se vyhnula postavě, která se potácela ke dveřím, a spěchala k oltáři. Tady se vdávala. Přesně na tom místě, kde Declan rozdělal oheň.

Ron ji uchváceně pozoroval.

Měla dost nadváhu, prsa jí padala vlastní tíhou a břicho zakrývalo kundu tak, že Ron zapochyboval, že ji ta žena vůbec kdy spatřila. Ale právě proto mu tepalo v žaludu pyje, proto se mu točila hlava -

Měl v rukách její podobu. No ovšem, měl ji v rukách, byla živou obdobou toho, co třímal v dlaních. Žena. Ten kámen byl sochou ženy, sochou Venuše ještě mohutnější, než byla paní Blatterová, sochou, jejíž břicho se dmulo dětmi, cecky byly jako pohoří a kunda údolím, které začínalo u pupíku a otevíralo se světu. Byla po celý ten čas pod tím suknem a křížem. Lidé skláněli hlavu před touto bohyní.

Ron vykročil zpoza oltáře a rozběhl se uličkou, odstrkuje paní Blatterovou, policistu i šilence.

„Nechodte ven,“ varoval ho Ivanhoe. „Je zrovna tady.“

Ron pevně svíral Venuši. Cítil v rukách její váhu a čerpal z ní pocit bezpečí. Kostelník za jeho zády vřeštěl, aby varoval svého Pána. Ano, jistě to bylo varování.

Ron rozkopl dveře. Na všech stranách oheň. Planoucí postýlka, mrtvola (byl to pošťák) s hořícíma nohama, pes pádíl kolem s ohořelou srstí. A ovšem Syrohlavova silueta - tyčila se na pozadí plamenů. Rozhlížel se. Snad proto, že zaslechl varování ječícího kostelníka, ale spíše proto, pomyslel si Ron, že věděl, aniž mu to musel někdo říkat, že ta žena byla objevena.

„Tady,“ zvolal Ron, „tady jsem! Tady!“

Obr se k němu vydal vyrovnaným krokem vítěze odhodlaného vznést nárok na konečné a bezvýhradné uznání své převahy. V Ronovi se zvedla vlna pochybností. Proč se k němu blíží s takovou jistotou, aniž by, jak se zdá, bral v potaz zbraň, kterou Ron drží v rukách?

Nevšiml si, neslyšel snad varování?

Co když -

Pane na nebi.

- Co když se Coot mýlil. Co když v rukách svírá jen kus obyčejného kamene, bezcennou, nanicovatou kamennou kouli?

Vtom ho kolem krku uchopil pár rukou.

Ten šílenec.

Do ucha mu vyprskl nadávku. „Šmejde.“

Ron sledoval, jak se k němu Syrohlov blíží, slyšel, jak šílenec kvičí: „Tady je. Vem si ho. Zab ho. Tady je.“

Najednou sevření povolilo a když se Ron pootočil, spatřil, jak Ivanhoe vleče toho cvoka zpátky ke stěně kostela. Rozbitá kostelníková ústa nepřestávala vřískat. „Tady je. Tady!“

Ron se opět otočil k Syrohlovovi. Netvor už byl prakticky u něj a Ron nestačil zdvihnout kámen k obraně. Ale Syrohlov měl jiné spády. Slyšel a číchal Declana. Vydal se za ním, obrovské netvorovy ruce minuly Rona a natáhly se po šílenci, kterého právě v tu chvíli Ivanhoe pustil. Na to, co následovalo, se nedalo dívat. Ron se musel odvrátit a neviděl, jak ty ruce rvou Declana na kusy. Slyšel však, jak šílenec drmolí prosby, které se vzápětí mění v kvílení plné hořkého úžasu. Když se opět ohlédl, to, co spatřil na zemi a na zdi, ničím nepřipomínalo lidskou bytost -

- A Syrohlov se obrátil k Ronovi, aby s ním provedl totéž nebo ještě něco horšího. Natáhl k němu mohutnou hlavu se zející propastí úst a Ron si všiml poranění, která obrovi způsobil oheň. Ta bestie si v tranzu destrukce nedávala pozor. Oheň jí popálil obličej i hrud'. Ochlupení se speklo, z vlasů zbylo jen strniště a kůže na levé ruce a na obličeji byla zčernalá a pokrytá puchýři. Oční bulvy osmahlé žářem plavaly v klejotoku slizu a slz. Proto šel za Declanovým hlasem a minul Rona; sotva viděl.

Ale teď musí vidět. Musí.

„Tady... tady...“ řekl Ron. „Tady jsem!“ Syrohlov ho slyšel a snažil se zaostřit zrak.

„Tady! Jsem tady!“

Syrohlov hrdečně zavrčel. Popálený obličej ho bolel; už tu nechtěl být, toužil po chladných březových houštinách, zalitých měsíčním světlem.

Zakaleným zrakem objevil kámen; ten homo sapiens ho choval jako nemluvně. Syrohlov sice viděl špatně, ale věděl své. Trýznilo mu to duši, ta podoba. Bodalo to, drásalo.

Byl to samozřejmě pouhý symbol, znamení moci, nikoli moc sama, ale jeho mysl nebyla schopna takového rozlišení. Ten kámen byl věcí, které se bál nejvíce ze všeho. Krvácející žena, bezedný otvor, jenž hltá semeno a vrhá děti. Byl to sám život, ten otvor, ta žena, byla to plodnost bez konce. To ho děsilo. Syrohlov ustoupil, po noze mu volně stékaly exkrementy. Výraz jeho tváře dal Ronovi sílu. Využíval své výhody, kráčel za ustupujícím netvorem a jen vzdáleně si uvědomoval, že Ivanhoe kolem něj shromažďuje spojence. Byly to ony ozbrojené postavy, které čekaly v rozích jeho zorného pole, odhodlané zlikvidovat žháře.

Rona začínaly opouštět síly. Kámen, který držel vysoko nad hlavou, aby ho Syrohlov viděl, se zdál každým okamžikem těžší.

„Běžte,“ řekl tiše shromážděným Zealotským. „Běžte, chyt'te ho. Chyt'te ho...“

Ještě než domluvil, začal se kruh vesničanů stahovat.

Syrohlov je více cítil, než viděl. Poraněné oči měl upřené na tu ženu.

V přípravě na útok nechal zuby vyklouznout z pochev. Pach člověčiny ho obklopol ze všech stran.

Na okamžik v netvorovi převládl strach nad pověřivostí a on, zapomínaje na kámen, chňapl rukou po Ronovi. Útok zastihl Rona nepřipraveného. Pařát mu protrhl pokožku na hlavě, po tváři mu skanula krev.

Dav se na Syrohlova vrhl. Lidské ruce, slabé, bílé lidské ruce se zmocnily jeho těla. Pěsti mu bušily do zad, nehty rvaly kůži.

Musel nechat Rona být, neboť mu někdo zezadu nožem přerzl kolenní šlachy. Bolestný řev strhl nebesa k zemi, nebo to tak alespoň vypadalo. Ve chvíli, kdy se Syrohlov kácel, v ožehlych očích mu zavířily hvězdy. Se zaduněním dopadl na zem. Lidé okamžitě využili své výhody a přemohli ho prostě spojenou vahou těl. Tu ukousl prst, tam uhryzl kus obličeje, ale zastavit je už nemohl. Jejich nenávisť měla prastaré kořeny; měli ji zažranou v kostech, aniž by o tom věděli.

Zmítal se pod nimi, dokud mohl, ale věděl, že smrti neunikne. Tentokrát ho nečeká žádné zmrtvýchvstání, nebude žádné čekání v zemi na chvíli, až na něj potomci jeho přemožitelů zapomenou. Zhasnou ho úplně a pak přijde nicota.

Při té myšlence se zklidnil a pohlédl na otce, jehož chlapce se zmocnil. Jejich zraky se setkaly stejně jako na silnici, kde k tomu došlo. Tentokrát však Syrohlovův pohled postrádal svou pronikavou sílu. Obličej měl prázdný a sterilní jako měsíc a zračilo se v něm vědomí prohry ještě dříve, než Ron zvedl kámen a vrazil mu ho mezi oči. Lebka byla měkká. Kámen ji prorazil a trocha mozku, rozdrčeného na kaši, vyšplouchla na silnici.

Král byl mrtev. Najednou bylo po všem, bez ceremonií, bez oslav. Bylo po něm, jednou provždy. Nikdo ho neoplakával.

Ron nechal kámen, kde byl, napůl pohřbený v netvorově obličeji. Opile se kymácel; vnímal, že s jeho hlavou není něco v pořádku. Dotkl se jí konečky prstů. Pokožka byla ochlínutá a krev se bez přestání řinula z rány. Ale nebylo čeho se bát, nablízku bylo sdosestak paží, aby ho zachytily, kdyby se mu chtělo spát.

Nikdo si toho nevšiml, ale Syrohlov umíraje vyprázdnil močový měchýř. Proud moči vytryskl z těla a běžel po silnici. Ten pramínek, z nějž se v mrazivém vzduchu kouřilo, čenichal zpěněným nosem doprava doleva a hledal místo nějakého úniku. Po několika stopách si našel rýhu, kterou doběhl až k prasklině v asfaltu; a tam jej přijala čekající země.

ZPOVĚĎ PORNOGRAFOVA RUBÁŠE

Svého času míval tělo. Z masa a kostí. A ambice. Ale to bylo dávno, nebo se mu to zdálo, a paměť mu v tomto prokletém stavu rychle slábala.

Několik známek bývalého života však zůstalo; čas ani vyčerpání ho nemohly připravit o všechno. Byl s to vybavit si jasně a bolestně tváře těch, které miloval i nenáviděl. Hleděly na něj, jasné a prosvětlené, z minulosti. Dosud viděl něžný výraz v očích svých dětí, jímž mu dávaly dobrou noc, než se uložily ke spánku. A stejný výraz, ne tak něžný, avšak neméně plný loučení, v očích oněch bestií, které ho zavraždily.

Z některých vzpomínek by se mu chtělo plakat, jenže neměl slzy, které by mohly skanout z jeho naškrobených očí. Krom toho bylo na nějakou lítost pozdě. Lítost byla luxus vyhrazený žijícím, kteří dosud měli čas, dech a energii, aby mohli jednat.

Jeho se nic z toho netýkalo. On, mamčin Roníček (kdyby ho tak teď viděla), byl už téměř tři týdny mrtev. Příliš, příliš pozdě na lítost.

Udělal, co mohl, aby své chyby napravit. Napínal síly až k prasknutí a ještě více, ukrádal si drahocenný čas, aby sešil uvolněné konce své otřepané existence. Mamčin Roníček byl vždycky úpravné dítě, hotový vzor spořádanosti. To byl jeden z důvodů, proč měl rád účetnictví. Hledání několika pencí ztracených mezi stovkami položek mu bylo hrou, v níž si doslova liboval; a jaké uspokojení mu přinášela ke konci dne závěrečná bilance. Naneštěstí život nebyl tak dokonalý, jak si nyní (příliš pozdě) uvědomoval. Přesto udělal, co uměl, a to bylo, jak říkávala jeho matka, vše, v co by kdokoli mohl doufat. Nezbyvalo nic, než se vyzpovídat a po zpovědi předstoupit k Poslednímu soudu jako kající s prázdnými rukama. Seděl, přehozen přes sedadlo, obléskané častým užíváním, ve zpovědnici u Svaté Máří Magdalény a trápilo jej, že tělo, kterého se zmocnil, nevydrží natolik dlouho, aby stačil ulehčit svému plátěnému srdci šířanému tolikerou vinou. Soustředil se ve snaze udržet na těch několik posledních a osudných chvil tělo s duší pohromadě.

Otec Rooney tu bude co nevidět. Usadí se za mřížku zpovědnice a nabídne slova útěchy, pochopení, odpuštění; potom, ve zbývajících minutách své ukradené existence, vypoví Ronnie Glass svůj příběh.

A začne tím, že popře tu nejstrašnější skvrnu na svém charakteru - obvinění z toho, že se živil pornografií.

Že byl pornograf.

Absurdní představa. V životě neměl takové sklony. Každý, kdo jej v jeho čtyřiceti letech znal, by to dosvědčil. Kriste Pane, vždyť ani neměl sex v nijak zvláštní oblibě. Bylo to směšné. Byl snad tím posledním, koho by bylo možno vinit, že by se obíral nějakými obscénnostmi. V době, kdy se kdekdo chlubil cizoložstvím, vedl Ronnie zcela bezúhonný život. Zapovězený tělesný život se přiházel, podobně jako automobilové nehody, jiným lidem; ne však jemu. Sex byl jednoduše něco jako jízda na horské dráze, již si má člověk dopřát asi tak jednou za rok. Dvakrát by snad bylo možno tolerovat; sex třikrát do roka už zavání oplzlostí. Mohlo snad potom někoho překvapit, že po devítiletém manželství, které uzavřel s dívkou z dobré katolické rodiny, byl tento spořádaný katolík otcem teprve dvou dětí?

Ale Ronnie byl svým nevášnivým způsobem milující manžel,

a protože manželka Bernadeta vykazovala k sexu vztah stejně lhostejný, nestal se jeho nepřítel dychtivý úd v jejich vztahu jablkem sváru. A děti jim dělaly radost. Samantha se již stávala vzorem zdvořilosti a spořádanosti a Imogen (sotva dvouletý) měl matčin úsměv.

Život byl naprosto báječný. Ronnie se již brzy měl stát vlastníkem rodinného domku v zeleném předměstí jižního Londýna. Měl zahrádku, o níž pečoval o nedělích. Jakož i o duši. Býval to, pokud mohl soudit, příkladný život, nenáročný a prostý jakékoliv špíny.

A zůstal by takový, nebýt toho červa nenasytnosti, jenž v něm od přirozenosti dřímал. Nenasytnost ho zničila, o tom nemohlo být pochyb.

Kdyby nebyl hamižný, vůbec by neuvažoval o práci, kterou mu nabídl Maguire. Důvěřoval by svému šestému smyslu. Pak by mu musel stačit jediný pohled na zatuchlou, cigaretovým kouřem načpělou kancelář, umístěnou nad maďarskou prodejnu pečiva v Soho, aby vzal do zaječích. Avšak touha po bohatství jej odvedla od prosté pravdy - že využívá všech svých zkušeností účetního, aby dodal zdání důvěryhodnosti operacím, které zaváněly korupcí. Ovšemže to v hloubi duše věděl. Věděl, že Maguire, navzdory svým ustavičným řečem o morální obrodě, o lásce k dětem, o své posedlosti ušlechtilým uměním bonsaje, je jen obyčejná veš. Nejubožejší z ubohých. Úspěšně však toto vědomí potlačil, spokojen se svou prací - vedením účetnictví. Maguire byl velkorysý a Ronnie o to snáze podlehl slepotě. Začal dokonce mít rád toho muže a jeho společníky. Vidával pajdavého hromotluka Dennise Luzzatiho, zvaného Dork, vždy s čerstvým krémovým věnečkem u odulých rtů; setkával se i s tříprstým mužíčkem jménem Henry B. Henry, jenž neustále repetil a předváděl denně nové karetní triky. Nebyli to bůhvíjací mistři konverzace a jistě by je v tenisovém klubu nevětili s otevřenou náručí, ale zdáli se mu sdostatek bezúhonní.

Když si Ronnie konečně strhl brýle mámení a rozpoznal v Dorkovi, Henrym a Maguirovi ony bestie, jimiž ve skutečnosti byli, silně to jím otřásl. Strašlivě.

K odhalení došlo náhodou.

Jednou pracoval na jakýchsi daňových záležitostech dlouho do noci, a potom si chytil taxíka, který ho odvezl do skladiště, aby mohl předat Maguirovi zprávu. Skladiště vlastně do té doby ještě nenavštívil, třebaže se ti tři o něm často zmiňovali. Maguire tu již několik měsíců skladoval knihy. Většinou kuchařky kontinentální provenience, jak alespoň Ronniemu tvrdil. Té noci, té poslední noci čistoty, vstoupil, aby spatřil pravdu v její celobarevné slávě.

Maguire seděl na židli v jedné z nezařízených místností z neomítnutých cihel mezi balíky a krabicemi. Žárovka bez stínidla mu vrhala svatozář na prořídle vlasy, které se naružověle leskly. Byl tu i Dork, zcela zaujatý dortem. Henry B. si vykládal pasiáns. Trio bylo ze všech stran obklopeno vysokými sloupci tisícovek časopisů, jejichž obálky se panensky a jaksí tělesně leskly.

Maguire vzhledl od svých výpočtů.

„Glassy,“ řekl. Vždycky užíval tu přezdívku.

Ronnie civěl do místnosti, správně i na tu dálku uhaduje, co je to tam za nahromaděné poklady.

„Pojď dál,“ pozval ho Henry B. „Jdeš na partičku?“

„Netvař se tak vážně,“ uklidňoval ho Maguire, „je to jenom zboží.“

Jakási mrazivá hrůza dovedla Ronnieho k jednomu stohu časopisů a přiměla ho otevřít výtisk na samém vrchu.

Absolutní sex, stálo v titulu, Celobarevný pornografický časopis pro dospělé s odlišnou orientací. Text v angličtině, němčině a francouzštině. Neschopen se ovládnout, začal Ronnie listovat časopisem, obličej stažený rozpaky, a jen napůl slyšel palbu vtipů a hrozeb, které Maguire chrlil na jeho adresu.

Ze stránek vyletovaly roje obscenních obrazů, přehršle zrůdností. Nic podobného v životě neviděl. V nádherných detailech tu byly zobrazeny všechny myslitelné podoby pohlavního spojení k čemukoli svolných dospělců (a s některými polohami by mohli souhlasit pouze nafetovaní akrobaté). Usměvní aktéři zamžených zraků, představitelé oněch nepředstavitelných aktů, povstávali z umaštěné špíny sexu, a v chtíčem odulých tvářích nebylo možno nalézt známku studu či omluvného gesta. Všechny štěrbiny, skuliny, záhyby a pupínky jejich těl byly vystaveny, nahota nade vši nahotu. Ta přemíra našpuhlených rtů a vzdychajících úst mu obracela žaludek v popel.

Zavřel časopis a pohlédl na vedlejší hromadu. Jiné obličeje, stejně divoké páření. Veškerá zvrácenost světa, která bude kamsi distribuována. Samotné tituly napovídaly, jakou potěchu lze nalézt uvnitř.

Fantastické ženy v řetězech, hlásal jeden. Ztročena gumou, sliboval další. Novofundlandák milencem, zněl komentář ke snímku provedenému aparátem dokonale zaostřeným i na ten poslední vlhký vous.

Do Ronnieho mozku změtí vířících myšlenek pomalu pronikl cigaretovým kouřem zastřený hlas Michaela Maguireho. Uklidňoval ho, nebo se o to spíš snažil; a navíc si svým jemným způsobem tropil posměch z jeho naivity.

„Dřív nebo později bys to stejně zjistil,“ soudil. „Myslím, že to klidně mohlo být i dříve, co? Není na tom nic škodlivého. Všechno je to jen zábava.“

Ronnie divoce zavrtěl hlavou ve snaze vypudit z ní obrazy, které mu kdesi za očima zapustily kořeny a nyní se množily a napadaly oblast, která se až dosud skvěla nevinností. V jeho představách se proháněli novofundlandáci v kožených oblecích a pili z těl spoutaných kurev. Hrozil se těch ohavností, které mu stránku po stránce zaplavovaly zrak. Cítil, že se jimi zalkne, pokud něco nepodnikne.

„Strašné,“ bylo jediné slovo, na něž se zmohl. „Strašné. Strašné. Strašné.“

Kopl do hromady Fantastických žen v řetězech, a ta se překotila. Fotografie z obálek časopisu, jedna jako druhá, se rozprostřely po špinavé podlaze.

„Nech toho,“ napomenul ho tiše Maguire.

„Strašné,“ opakoval Ronnie. „Je to příšerné.“

„Lidi o ně mají obrovský zájem.“

„Já ne!“ vyhrkl, jako by Maguire tvrdil opak.

„No dobře, tak se ti nelíbí. Dorku, jemu se nelíbí.“

Dork si otíral elegantním kapesníčkem z krátkých prstů krém.

„Pročpak?“

„Jsou na něj moc sprosté.“

„Strašné,“ opakoval Ronnie.

„Jo, seš v tom až po krk, chlapče,“ kývl Maguire. Jeho hlasem k němu promlouval ďábel. Rozhodně to byl hlas ďábla. „S tím se vyrovnáš.“

Dork se rozehtal: „Vyrovnat se s tím; Micku, mně se to líbí.“ Ronnie pohlédl na Maguireho. Tomu chlapci bylo pětadvacet, snad padesát; ale v obličeji měl rozmrzely, strhaný výraz, předčasně zestárlý. Kouzlo bylo to tam; ten obličej, na nějž upíral pohled, vykazoval pramálo lidského. Pot, štětiny a svraštělá ústa způsobovaly, že se podobal, alespoň v Ronnieho mysli, zadnici jedné z těch děvek zobrazených v časopisu.

„My jsme tu všichni známi lotři,“ pronášel mluvčí, „a tak nemáme co ztratit, když nás znovu líznou.“

„Nic,“ potvrdil Dork.

„Zatímco ty, chlapče, jsi bez poskvrnky. Jak já to vidím, pokud by sis chtěl pustit hubu na špacír, přijdeš o svou pověst čestného, bezúhonného účetního. Odvážím se dokonce tvrdit, že si už ani neškrtněš. Souhlasíš se mnou?“

Ronnie zatoužil dát Maguirovi pěstí, a tak to udělal; udeřil tvrdě. Ozvalo se uspokojivé cvaknutí způsobené skutečností, že na sebe narazily horní a dolní zuby, a mezi Maguirovými rty se objevila krev. Ronnie se pral naposledy na základní škole, a tak nebyl dost rychlý, aby se dokázal vyhnout neodvratné odplatě. Rána, kterou mu Maguire vrátil, ho poslala k zemi. Zakrvácený Ronnie se válel mezi „Bizarními ženami“. Dříve, než se stačil opřít o ruce, aby se zvedl, dupl mu Dork podpatkem do obličeje a rozdrtil mu nosní chrupavku. Zatímco se mrkáním snažil zbavit krve z očí, zvedl ho Dork na nohy a držel ho, aby posloužil Maguirovi jako cíl. Ruka s prsteny se sevřela v pěst a Maguire po příštích pět minut používal Ronnieho jako boxovacího pytle; začal pod opaskem pokračovat nahoru.

Ronniemu dělala bolest podivně dobře; zdálo se, že mu hojí provinilou duši lépe než řada zdrávasů za sebou. Když nakládačka skončila a Dork ho znetvořeného vypustil do tmy, nezbylo v něm zloby, co by se za nehet vešlo, jen touha dokončit očistu, kterou Maguire započal.

Vrátil se domů k Bernadetě a nalhal jí, že ho kdosi zmlátil na ulici. Manželka se zhostila role utěšitelky tak odpovědně, až se z hloubi duše styděl, že ji klame, ale neměl na vybranou. Tu noc a noc následující nemohl usnout. Ležel na posteli, která stála jen několik stop od postele důvěřivé ženušky, a snažil se dobrat smyslu svých pocitů. Cítil v kostech, že dříve nebo později vejde pravda v obecnou známost. Jistě by bylo lépe zajít na policii a kápnout božskou. Na to je však třeba odvahy a té se Ronniemu nedostávalo. Tak se vykrucoval celou čtvrtěční noc, v pátek mu pak modřiny zežloutly a zmatek se usadil.

A pak v neděli vybuchla bomba.

Nejbulvárnější z nedělních plátků přinesl na titulní straně jeho podobiznu doplněnou titulkem: „Erotické impérium Ronalda Glasse“. Uvnitř byly fotografie pořízené za nevinných okolností, které však byly uvedeny tak, aby budily zdání viny. Glass, který se tvářil, jako by byl pronásledován. Glass, který se tvářil jako deviant. Díky přirozené jezatosti vypadal špatně oholený; úhledný stříh vlasů vyvolával dojem vězeňské estetiky, v níž si libovali někteří členové kriminálního bratrstva. Protože byl krátkozraký, poněkud mžoural; na fotografii mžoural také a vypadal jako chlípny sviňák.

Stál u stánku s novinami, civěl na svůj vlastní obličej a uvědomoval si, že na obzoru se mu rýsuje soukromý Armageddon. Trásl se po celém těle, když četl hrozné lži, obsažené uvnitř.

Nikdy se nedopátral, kdo ten příběh napsal. Pornografie, bordely, sexšopy, kina. Tajný svět oplzlosti, jemuž vládł Maguire, zde byl vyličen do posledního odporného detailu. Až na to, že Maguirovo jméno se tu neobjevilo. Ani Dorkovo, ani Henryho. Hovořilo se tu jen a jenom o Glassovi. Jeho vina byla zřejmá. Byl falešně obviněn. Článek „Puritána zcela ovládl chtíč“ o něm referoval jako o svůdci dětí.

Již nebylo možné zapírat. Když se vrátil domů, byla Bernadeta pryč i s potomky. Někdo jí už tu novinu pravděpodobně oznámil prostřednictvím telefonu, zatímco nad tím svinstvím slintal blahem.

Stál v kuchyni, kde byl stůl prostřený ke snídani, kterou rodina nesnědla a již nikdy nesní, a plakal. Ne dlouho. Zásoba jeho slz byla striktně limitovaná, i když dost velká na to, aby měl pocit, že splnil svou povinnost. Jakmile skončil s projevy lítosti, posadil se jako každý jiný slušný muž, na němž byla spáchána těžká krivda, a plánoval vraždu.

Sehnat zbraň bylo v mnoha ohledech těžší než to, co následovalo. Vyžádalo si to něco soustředěného přemýšlení, několik vemlouvavých slov a slušnou hotovost. Den a půl mu trvalo, než našel tu správnou zbraň a než se s ní naučil zacházet.

A potom, v čase, jehož měl dostatek, začal uskutečňovat svůj záměr.

Henry B. zemřel první. Ronnie ho zastřelil v jeho vlastní borovicí obložené kuchyni v prosperujícím Islingtonu. V tříprstech ruce držel šálek čerstvě uvažené kávy a ve tváři měl výraz takové hrůzy, že byl málem k politování. První výstřel ho zasáhl do boku. Provrtal mu košili, ale krve mnoho neprolil. Daleko méně, než si Ronnie představoval, když se kradl dovnitř. Vypálil znovu, tentokrát s větší jistotou. Druhý výstřel zasáhl cíl do krku, a byl to výstřel podle všeho smrtelný. Henry B. přepadl dopředu jako komediální herec v němém filmu. Šálek, který upustil teprve po dopadu na zem, rotoval ve směsi zbytků kávy a života, dokud se nezastavil.

Ronnie se postavil nad tělo a potřetí vystřelil Henrymu B. přímo do týlu. Poslední kulku vypálil bezmála ležerně; pohotově a přesně. Potom se snadno vytratil zadními vraty, takřka hrdý na lehkost, s níž exekuci vykonal. Měl pocit, jako by v koutě sklepa dopadl a zabil nějakou krysou; nepříjemná, ale nutná povinnost.

Mrazení v zádech trvalo nějakých pět minut. Potom se mu udělalo po čertech zle.

Tak to byl Henry. Už se svými triky skončil.

Dorkova smrt byla snad ještě působivější. Opustil svět během chrtích závodů; právě ukazoval Ronniemu svůj vítězný tiket, když ucítil, jak se mu mezi čtvrté a páté žebro noří nůž s dlouhou čepelí. Nechtěl se smířit s možností, že by mohl být vražděn; výraz jeho dortiky ztučnělého obličejce vyjadřoval absolutní úžas. Rozhlížel se po davu okolních sázkařů, jako by v každém okamžiku měl některý z nich na něj ukázat prstem, rozesmát se a říct mu, že to všechno byl jenom předčasný fůrek k jeho narozeninám. Potom Ronnie otočil nožem v ráně (dočetl se, že je to zaručeně smrtelné) a Dork si to uvědomil. Nehledě na výherní tiket, neměl šťastný den.

Dav, který se valil a tlačil na závodistiště, ho nesl ještě dobrých deset metrů, než se zaklínil v čelistech turniketu. Teprve potom kdosi ucítil horký výron, jenž pocházel z jeho těžkého těla, a zaječel.

V tu chvíli byl už Ronnie dostatečně daleko.

Spokojený a s pocitem, že se zbavil dalšího dílu špíny, vrátil se do vlastního domu. Bernadeta byla uvnitř. Balila šatstvo a své oblíbené okrasné předměty. Chtěl jí říct vem si všechno, pro mě to nemá žádnou cenu, ale jak vklouzla dovnitř, tak se zase hned vytratila, jako duch hospodyně. Stůl v kuchyni byl dosud prostřený pro poslední nedělní snídani. V miskách dětí se na kukuřičných lupíncích usazoval prach; žluklé máslo začínalo být cítit. Ronnie proseděl celé pozdní odpoledne, celé smrákání, celé časné hodiny následujícího rána a vychutnával si onu moc, kterou získal nad životem a smrtí. Potom šel do postele, aniž se svlékl, nedbaje již na čistotu, a spal bezmála spánkem spravedlivých.

Maguirovi nedělalo žádný velký problém uhodnout, kdo zlikvidoval Dorka a Henryho B., třebaže mu bylo zatěžko spolknout myšlenku, že to provedla právě tahle nicka. Řada příslušníků kriminální komunity Ronalda Glasse znala a společně s Maguirem se smála tomu podvůdku spáchanému na nevinném. Ale žádný z nich nevěřil, že by byl schopen odplatit svým nepřítelům tak extrémně tvrdým způsobem. V některých ošuntělých čtvrtích mu nyní vzdávali poctu, obdivující jeho krvavou odhodlanost; ostatní, včetně Maguire, cítili, že zašel příliš daleko, než aby jej mohli přivítat do stáda jako zbloudilou ovci. Převážilo mínění, že bude třeba se ho zbavit dříve, než způsobí ještě větší škody na křehké rovnováze moci.

A tak se začaly odpočítávat Ronnieho dny. Stačily by na to tři prsty ruky Henryho B.

Přišli si pro něj v sobotu odpoledne a zmocnili se ho tak rychle, že ani neměl čas vytáhnout na svou obranu zbraň. Převezli ho do velkoskladu masa a uzenin, kde ho v ledovém bílém bezpečí chladírenském boxu pověsili na hák a začali mučit. Každý, kdo uplatňoval nějaký nárok na Dorkův a Henryho cit, dostal příležitost odventilovat si na něm svůj žal. Za pomoci nožů, kladiv, kyslíko-acetylenových hořáků. Roztřístili mu kolena a lokty. Vydlabali mu ušní bubínky, opálili maso na šlapkách chodidel.

Konečně, asi tak kolem jedenácté, začali ztrácet zájem. Život v klubech právě nabíral rytmus, na hracích stolech to začínalo vřít, byl čas učinit přítrž spravedlnosti a vydat se do města. V tu dobu dorazil Micky Maguire, oblečený do svátečního ohozu, aby vykonal popravu. Ronnie věděl, že je tam někde v přítmí, ale smysly měl otupené, a tak jen napůl viděl pistoli, jak se mu přibližuje k hlavě, jen napůl cítil, jak se hluk výstřelu odráží od stěn místnosti obložené

bílými dlaždičkami.

Jediná kulka, bezchybně umístěná, vnikla do mozku přesně středem čela. Tak úhledně, jak by si sám jistě přál, jako třetí oko.

Chvilí sebou na háku házel, a pak zemřel.

Maguire přijal aplaus jako muž, políbil dámy, poděkoval drahým přátelům, kteří přihlíželi jeho hrdinskému skutku, a odebral se do herny. Tělo uložené v černém igelitovém pytlí pohodili v neděli ráno na okraji Eppingského lesa, právě když se v korunách jasanů a javorů rozezněl chór ohlašující svítání. A to měl být podle všech předpokladů konec. Jenže to byl teprve začátek.

V pondělí ráno před sedmou nalezl Ronnieho tělo nějaký rekreační běžec. Do té doby již stačil začít proces rozkladu.

Patolog ovšem viděl už daleko horší věci. Nežúcastně přihlížel, jak dva zřizenci pohřební služby svlékají tělo a ukládají složený oděv do igelitových pytlů opatřených visačkami. Trpělivě a ohleduplně čekal, když uvedli do jeho ozvěnou znějícího panství manželku zesnulého, paní se sinálním obličejem a napučenými očima, které jako by měly každým okamžikem propuknout v neutišitelný pláč. Hleděla na svého manžela bez lásky, na rány a stopy mučení zírala víceméně chladnokrevně. Patolog si po tomto posledním setkání Krále sexu a jeho neztrápené manželky poskládal celý příběh. Manželství bez lásky, hádky kvůli opovržením hodnému způsobu života, který vedli, její zoufalství, manželova brutalita - a nyní úleva nad tím, že s trápením je amen a že má konečně volné ruce, aby začala nový život bez něho. Patolog si v duchu poznamenal, že si má vyhledat adresu té pěkné vdovy. Ve své lhostejnosti k manželovu zmrazení byla prostě rozkošná; myšlenky na ni ho nutily polykat sliny.

Ronnie věděl o Bernadetině návštěvě; až příliš dobře cítil i ostatní obličeje, které nakukovaly do márnice, aby mohly očumovat Krále sexu. Stal se po smrti objektem fascinace, a to pro něj znamenalo nečekanou hrůzu, jež mu bzučela ve studených závitech mozku jako nájemník, který se nechce nechat vypudit soudním vykonavatelem. Dosud vnímal svět kolem sebe, aniž byl schopen na něj reagovat.

Ve dnech, které následovaly po vraždě, nezaznamenal jedinou známku, že by měl tento stav opustit. Dřepěl si tu v zajetí vlastní mrtvé lebky, neschopen nalézt únikovou cestu do světa živých. Zároveň nebyl ochoten opustit život úplně a zůstat se nebesům. Dosud v něm dřímala vůle k odplatě. Co si v něm, co neodpouštělo přestupníkům, bylo odhodláno odložit ráj v zájmu dokončení díla, které započal. Bylo třeba vyrovnat účty; a dokud je Michael Maguire naživu, nemůže Ronnie dojít usmíření.

Z oválného vězení své lebky sledoval příchody a odchody zvědavců a sbíral vůli.

Patolog pracoval na Ronnieho těle s úctou výkonného vyvrhovače ryb. Nedbale vydlabal kulku z lebky a čenichal kolem mišmaše rozdrčených kostí a chrupavek, které původně bývaly kolena a lokty. Ronniemu se ten chlap nelíbil. Šilhal po Bernadetě vysoce neprofesionálním způsobem; nyní, kdy si hrál na profíka, dosahovala jeho otrlost naprosto hanebných rozměrů. Mít tak hlas, mít tak pěst, mít tak tělo, aspoň na nějaký čas. To by tomu řezníkovi ukázal, jak se má zacházet s lidskými ostatky. Jenže vůle sama nestačila. Bylo třeba soustředění a prostředků k úniku.

Patolog dokončil zprávu, nahrubo sešil řezné rány, odhodil šťávy lesklé rukavice a znečištěné nástroje na stolek vedle hadrů a láhve alkoholu a přenechal tělo svým asistentům.

Ronnie slyšel, jak se za ním při odchodu zavřely lítací dveře. Někde byla puštěná voda. Ronnie slyšel, jak šplouchá ve výlevce. Ten zvuk ho rozčiloval.

Technici, rozestavení okolo stolu, na kterém ležel, debatovali o botách. Právě o botách. Jak banální, pomyslel si Ronnie, život rozleptávající banalita.

„Lenny, vzpomínáš si, jak jsem si nechal udělat nový podrážky? Na těch hnědejch semiškách. Na prd. Úplně na hovno.“

„To se nedivím.“

„A ty prachy, co jsem za ně vysolil. Měl bys je vidět. Prodřený během jediného měsíce.“

„Slabý jak papír.“ „Přesně, Lenny, slabý jak papír. Půjdu jim je omlátit o hlavu.“

„To bys měl.“

„Taky že jo.“

„Taky bych šel.“

Tak bezduchá konverzace po všech těch hodinách mučení, náhlého skonu, posmrtného stavu, do něž se dostal teprve nedávno, byla k nesnesení. Ronnieho duch začal v mozku bzučet jako včela lapená v obrácené sklenici na marmeládu, odhodlaná uniknout ven a začít štipat -

Bzučel a bzučel; jako ten rozhovor.

„Tenký, že by ses z toho posral.“

„To je dneska normál.“

„Zkurvená cizina. Korejská výroba. Ty podrážky.“

„Korejská?“

„Proto jsou tak slaboučké.“

To bylo neomluvitelné, něco tak stupidního. To, že budou žít, jednat a existovat, a on tu bzučí a svíjí se zoufalstvím. Je to spravedlivé?

„Hezkej zásah, co, Lenny?“

„Cože?“

„Ten tuhej. Co mu říkáš Král sexu. Rána uprostřed čela. Viděls to? Prásk do bedny.“

Jak se zdálo, Lennyho společník byl dosud zaměstnán svými tenkými podrážkami. Neodpovídal. Lenny zkoumavě poodhrnul látku, jež zahalovala Ronnieho čelo. Linie řezu byla nehezky sešitá, ale otvor do hlavy vykroužila kulka vskutku úhledně.

„Podívej.“

Kolega pohlédl přes rameno mluvčího do mrtvého obličej. Po ohledání klíšťkami byla rána již čistá, okraje bílé a svraštělé.

„Myslel jsem, že si většinou míří na srdce,“ poznamenal podrážkomil.

„To nebyla žádná pouliční bitka, ale poprava; podle všech pravidel, řek' bych,“ usoudil Lenny, šátraje drobným prstem v ráně. „Perfektní zásah. Přímě do středu čela. Jako kdyby měl třetí oko.“

„Mhm.“

Rubáš opět zakryl Ronnieho obličej. A včela dál bzučela; kol a kolem.

„Slyšels o třetím oku, ne?“

„Ty jo?“

„Stela mi o něm četla. Prej že to je střed těla.“

„To je přece pupek. Jak by mohlo být čelo středem těla?“

„To máš tak...“

„Je to pupek.“

„Ale ne, má to bejt jako duchovní střed.“

Ten druhý se nenamáhal reagovat.

„Zrovna tam, kde je ta díra po kulce,“ Lenny byl přemožen obdivem k Ronnieho vrahovi.

Včela naslouchala. Ta díra byla jen jedním z otvorů v jeho životě. Díry, kde by měla být žena a děti. Díry, které na něj mrkaly jako slepé oči ze stránek oněch časopisů, růžovohnědé a ochlupené. Díry napravo, díry nalevo -

Je možné, že tu našel díru, z níž by mohl mít prospěch? Proč tou ranou neodejít?

Ronnieho duch se napružil a začal se plížit k čelu skrze kůru mozkovou se směsí úzkosti a vzrušení. Před sebou cítil východ v podobě světla na konci jakéhosi dlouhého tunelu. Za otvorem se jako příslibená země třpytily osnova a útek rubáše. Orientační smysl měl dobrý; světlo bylo čím dál jasnější, hlasy sílily. A pak Ronnieho duše vyprskla do vnějšího prostoru. Byl to takový malý průsak. Zrnka fluida, které neslo jeho vůli a vědomí, se nasákla do rubáše jako slzy do kapesníčku.

S konečnou platností opustil tělo z masa a krve; ledový trup dobrý už jenom pro plameny.

Ronniemu Glassovi začala nová existence - bytí v bílém plátěném světě, zcela nový stav, o jakém se mu v životě ani nesnilo.

Ronnie Glass se stal svým vlastním rubášem.

Kdyby nebyl Ronnieho patolog zapomnětlivý, nebyl by se vrátil do pitevny, aby tu našel diář, do nějž si poznamenal číslo Glassovy vdovy; a kdyby nebyl býval vstoupil dovnitř, dosud by žil.

„To jste s ním ještě ani nezačali?“ otázal se příkře.

Asistenti zamumlali cosi, co snad mohlo být považováno za omluvu. Jejich šéf byl v tuto noční dobu vždycky drobátko popudlivý; na ty jeho komické výbuchy hněvu si už zvykli. „Pusťte se do toho,“ nařídil a strhl z těla rubáš, jímž v rozčilení mrštil na zem, „než se ten obšourník z nudy sbalí a odejde. Nechcete snad, aby si náš hotýlek pokazil pověst.“

„Ano, šéfe. Tedy ne, šéfe.“

„Tak tu nestůjte a zabalte ho. Vdova chce, aby šel do kyték co nejdřív a já už viděl všechno, co jsem potřeboval.“

Ronnie ležel na podlaze zmuchlaný na hromadu a pomalu rozprostíral svůj vliv po nově nalezeném území. Bylo příjemné mít tělo, byť bylo sterilní a obdélníkové. Ronnie napřel veškerou vůli, o níž ani nevěděl, že jí disponuje, a zmocnil se celého rubáše.

Ten se zprvu životu vzpíral. Vždy býval pasivní - byl to jemu přiměřený stav. Nebyl zvyklý, aby ho obývaly duše. Ale Ronnie se nehodlal vzdát. Jeho vůle byla rozkazem. Navzdory přírodním zákonům napjala a zauzlovala to vzdorné plátno ve zdání života.

Rubáš se zvedl.

Patolog našel svůj černý zápisník a právě ho strkal do kapsy, když se mu ten bílý hadr rozestřel v cestě; protahoval se jako člověk probuzený z hlubokého spánku.

Ronnie se pokusil promluvit, ale jediný zvuk, který vyloudil, byl šeptáním látky ve větru, hlásek příliš slabounký, příliš od-hmotněný, než aby mohl být slyšet na pozadí výkřiků zděšených mužů. A že byli nějak vyděšení! Navzdory patologovým prosbám mu ani jeden nepřispěchal na pomoc. Lenny a jeho společník se plížili k lítacím dveřím, dokořán otevřená ústa blábolila modlitby adresované libovolnému místnímu božstvu, které by je mohlo vyslyšet.

Patolog couval k pitevnímu stolu.

„Ztrat' se mi z očí,“ pronesl.

Ronnie ho pevně objal.

„Pomoc,“ hlesl patolog, spíše jaksi pro sebe. Ale pomoc se vzdalovala. Upalovala chodbou v osobách dvou mužů, kteří zády k zázraku, jenž se odehrával v pitevně, nepřestávali drmolit své modlitby. Patolog zůstal sám v naškrobeném objetí, mumlaje jakési omluvy, které konečně našel pod krunýřem své pýchy. „Odpusťte mi. Nevím, kdo jste, ale omlouvám se vám.“

Avšak vztek Ronniemu nedovolil smlouvat s tím opožděným konvertitou; odpuštění či milost již nepřicházely v úvahu. Tenhle

zmetek s rybíma očima, tenhle syn skalpelu mu řezal do starého těla a zkoumal je, jako by šlo o flák hovězího. Při pomýšlení na bezcitný přístup toho křupana k životu, smrti i Bernadetě se ho zmocňovali běsi. Zdechne, všivák jeden, tady, před Ronnieho ostatky, ukončí tu svou profesi pro otrlé.

Rohy rubáše se nyní silou Ronnieho paměti formovaly v hrubě tvarované paže. Připadalo mu, že bude přirozené, když

s pomocí nového média obnoví svou starou podobu. Nejdříve vymodeloval ruce. Potom prsty; dokonce i primitivní palec. Vypadal jako nějaký morbidní, z plátna povstávající Adam.

Teprve se formujícíma rukama sevřel patologovi krk. Protože v nich neměl žádný cit a bylo těžké odhadnout, jak pevně musí stisknout tu pulsující pokožku, rozhodl se využít veškeré síly, kterou byl schopen vyvinout. Obličej toho muže zčernal a jazyk vyklouzl z úst podoben ostrému a tvrdému hrotu kopí. V zápalu boje mu Ronnie zlomil vaz. Praskl náhle a hlava padla v hrůzném úhlu. Marné omluvy umlkly už před hodnou dobou.

Ronnie upustil patologa na naleštěnou podlahu a zíral na ruce, které si vytvořil, očima, jež byly dosud jen párem nepatrných prohlubní na ploše znečištěné látky.

Cítil se v tomto těle jistě, a Pane Bože, jak byl silný; zlomil tomu prašivci krk, aniž by musel vynaložit vůbec nějaké úsilí. V té zvláštní, bezkrevné podobě se vymanol z hranic lidství. Náhle ožil životem vzduchu. Cítil, jak se jím plní a nadouvá. Jistě by mohl vzlétnout a poletovat jako list papíru, a nebo, kdyby se mu zachtělo, svázat se v pěst a jí si podrobit svět. Výhlídky se zdály bez konce.

A přece... cítil, že tento stav je v nejlepším případě dočasný. Dříve či později se rubáš bude chtít vrátit k původní existenci zahálčivého kusu látky a obnoví svou pravou, pasivní přirozenost. To tělo nedostal, bylo mu jen a pouze propůjčeno; bylo na něm, aby je využil co nejlépe pro své pomstychtivé spády. V prioritách měl jasno. Ze všeho nejdříve najít Michaela Maguireho a odpravit ho. Potom, zbude-li mu čas, setkat se s dětmi. Ale nebylo by moudré navštívit je v podobě poletujícího rubáše. Daleko lepší bude pracovat na iluzi lidství a snažit se tento efekt ještě více vylepšit.

Viděl obličej otištěný ve zmuchlaném polštáři, viděl tvary těla, jak se rýsují v záhybech pláště pověšeného na dveřích. A co více, bylo tu Turínské plátno, v němž se zázračně zachoval otisk tváře a těla Ježíše Krista. Bernadeta kdysi dostala pohlednici s fotografií toho rubáše, na němž byla patrná všechna poranění, ať způsobená kopím, či hřeby. Proč by tedy Ronnie nemohl způsobit silou vůle stejný zázrak? Což rovněž nevstal z mrtvých?

Šel k umyvadlu, zastavil tekoucí vodu a upřel pohled do zrcadla, aby sledoval, jak jeho vůle získává tvar. A povrch rubáše se té chvíli neklidně zachvíval jeho touhou po nové formě. Nejdříve se objevil primitivní obrys hlavy, jen hrubě tvarovaný jako hlava sněhuláka. Dva otvory pro oči, neforemný nos. Ale Ronnie se soustředil a vůlí napínal plátno až po samou mez jeho pružnosti. A vida, ono to fungovalo! Skutečně to fungovalo. Vlákna sténala, ale podrobovala se jeho požadavkům a formovala se v dokonalou repliku nosních dírek a potom očních víček; horní ret, a nyní dolní. Jako zbožňující milenec pátral v paměti po konturách vlastního ztraceného obličeje a obnovoval každý detail. Nyní začal vytvářet sloup krku, jenž byl sice naplněn toliko vzduchem, ale přesto klamal zdánlivou pevností. A níže se rubáš nadmul do podoby mužského trupu. Ruce existovaly; nohy je rychle následovaly. A bylo to.

Byl tu Ronnie, ve své vlastní podobě.

Pravda, iluze cosi postrádala na dokonalosti. Jednak byl, až na několik skvrnek, docela bílý, a pak - pokožka měla strukturu látky. Záhyby v obličejí byly snad příliš tvrdé, téměř kubistického vzhledu, a nebylo v jeho silách vykroužlit z látky nic, co by se podobalo vlasům či nehtům. Nicméně byl připraven pro život více, než se kdy mohlo jinému rubáši vůbec zdát.

Bylo načase ukázat se publiku.

„Tvá hra, Micky.“

Maguire v pokeru zřídka kdy prohrával. Jednak byl příliš chytrý, a pak, obličej, který nasazoval, byl příliš nečitelný; z unavených, krví podlitých očí se mu nedalo nic vyčíst. A přece, navzdory své impozantní pověsti vítěze, nikdy nešvindloval. To byla jeho smlouva se sebou samým. Výhra dosažená podvodem by mu nemohla přinést nijak povznášející pocit. To by byla pouhá zlodějna; a ta byla dobrá pro kriminálníky. On byl podnikatel, bez debat.

Dnes večer získal v rozmezí dvou a půl hodin úhlednou sumičku. Život byl fajn. Od zavraždění Dorka, Henryho B. Henryho a Glasse byla policie příliš zaujata Vraždou, než aby mohla věnovat pozornost nižším formám Neřesti. Krom toho, ti pánové pobírali slušné všimne a neměli si na co stěžovat. Inspektor Wall, s nímž již léta chodíval na skleničku, mu dokonce nabídl ochranu před tím vraždicím šílencem, který byl dosud evidentně na svobodě. Absurdita toho nápadu Maguire navýsost potěšila.

Byly téměř tři hodiny v noci. Doba, kdy zlí hoši a nehodná děvčata mají ve svých postelích snít o zítřejších zločinech. Maguire vstal od stolu, dáváje najevo, že dnešní hra je u konce. Zapnul si vestu a pečlivě si převázal citrónově žlutou, jako zmoklý led hladkou hedvábnou kravatu.

„Příští týden si dáme repete,“ navrhl.

Poražení soupeři souhlasili. Byli zvyklí se svým šéfem prohrávat peníze, nicméně v kvartetu hráčů nevládla nijak špatná nálada. Snad jen lehký smutek - chyběli jim Henry B. a Dork. Sobotní noci bývaly tak veselé. Nyní při jejich setkáních převládá zasmušilý tón.

První se měl k odchodu Perlmut.

„Dobrou, Micku,“ pozdravil, zhasínaje viržinku v přeplněném popelníku.

„Dobrou, Franku. Že strýček Mick posílá pusu dětem, jo?“

„No jasně.“

Perlmut se odšoural se svým koktavým bratrem v závěsu.

„D-d-dobrou noc.“

„Dobrou, Erneste.“

Kročeje bratři dozněly na schodech.

Poslední se jako obvykle chystal k odchodu Norton.

„Přijde zejtra zásilka?“ otázal se.

„Zítra je neděle,“ podotkl Maguire, který v neděli zásadně nepracoval. Neděle patřily rodině.

„Ne, neděle je dneska,“ Norton se snažil o přirozený tón, jen aby poznámka nevyzněla pedantsky. „Zítra je pondělí.“  
„Tak jo.“  
„Takže bude v pondělí zásilka?“  
„To doufám.“  
„Pojedeš do skladu?“  
„Nejspíš.“  
„Tak tě vyzvednu. Mužem tam jet spolu.“  
„Prima.“

Norton byl fajn chlap. Bez humoru, ale spolehlivý.

„Tak dobrou.“

„Dobrou.“

Měl tři palce vysoké, okované podpatky, které na schodech cvakaly jako dámské lodičky. Dole práskly dveře.

Maguire přepočítal výhru, vysrkl ze sklenky zbytek cointreau a zhasl v herně světlo. Kouř již začal zatuchávat. Zítra sem bude muset někoho poslat, aby otevřel okna a vpustil dovnitř něco čerstvých pachů obsažených ve vzduchu Soho. Káva a klobásy, elegance a ušmudlanost. Zbožňoval to, zbožňoval to stejně jako dítě matčin prs.

Sestupoval po schodech do setmělého sexšopu a zvenčí k němu dolehly zvuky loučení. Následovalo bouchnutí dveří a předení odjíždějících bouráků. Hezký večer s dobrými přáteli, co víc si může rozumný člověk přát?

U paty schodiště se na chvíli zastavil. Světla, která poblikávala z ulice, ozařovala obchod natolik, aby viděl řady časopisů. Plastikové obaly se třpytily; silikonová řadra a macaté zadky překypovaly z titulních stran jako přezrálé ovoce. Obličej se očima obkrouženými maskarou na něj špulily rty a nabízely mu veškeré uspokojení, které může papír poskytnout osamělému muži. Ale s Maguirem to ani nehnulo; uplynulo již mnoho času od dob, kdy ho tyhle věci ještě zajímaly. Dnes to bylo prostě zboží, které ho ani nezanechávalo, ani neuchvacovalo. Koneckonců byl šťastně ženat se ženou, jejíž představitost sotva dosáhla dál než na druhou stranu Kámasútry a jejíž děti schytaly zvukový lepanec při každém diskutabilním slůvku.

V rohu obchodu, kde byl uskladněn sadomasochistický materiál, se cosi zvedlo z podlahy. Nebylo snadné to rozeznat v přerušovaném světle. Červená, modrá. Červená, modrá. Ale Norton to nebyl, ani žádný z bratří Perlgrutsů.

Nicméně ten obličej, jenž se na něj usmíval na pozadí časopisů s titulem „Svázaná a znásilněná“, mu byl povědomý. Konečně mu to došlo. Byl to Glass, bez jakýchkoli pochyb, navzdory barevným světlům bílý jako prostěradlo.

Maguire se nezdržoval úvahami o tom, jak je možné, že na něj zírá mrtvý člověk, ale upustil kabát a s povislou bradou vyrazil ke dveřím.

Byly zamčené a klíč k nim byl jedním z pětadvaceti dalších. Proč jen má tolik klíčů? Klíče od skladiště, klíče od skleníku, klíče od bordelu.

A k tomu tohle blikavé světlo. Červené, modré. Červené, modré.

Přebíral se v klíčích a jakýmsi zázrakem hned první z nich lehce vklouzl do zámku, kde se protočil jako prst v rozehrátém omastku. Dveře byly otevřené, před ním ulice.

Ale než stačil překročit práh, Glass k němu neslyšně doklouzal a hodil mu cosi přes obličej. Jakýsi hadr. Páchl nemocnicí, éterem či dezinfekcí nebo obojím. Maguire se pokusil vykřiknout, ale hadrová pěst mu vklouzla do úst a cpała se mu do hrdla. Dusil se a dávicí reflex nutil jeho organismus k odporu. Útočník v odpověď zesílil sevření.

Divka na opačné straně ulice, kterou Maguire znal pouze jako Natálii (Modelka: hledá zajímavé zaměstnání, které vyžaduje vysoké nasazení), sledovala zápas, který se odehrával ve dveřích obchodu, s jakoby zfetovaným výrazem ve znuděném obličej. Jednou či dvakrát byla svědkem vraždy; znásilnění viděla nespočet, a nehodlala se do ničeho míchat. Kromě toho bylo pozdě a vnitřní strany stehů ji bolely. Záměrně se otočila do růžově osvětlené chodby a ponechala násilí přirozený průběh. Maguire si v paměti přičinil poznámku, že ji jednoho dne musí nechat pořezat v obličej. Pokud přežije; což v tu chvíli bylo málo pravděpodobné. Rozdíl mezi červenými a modrými záblesky nyní zmizel, neboť mozek zbavený vzduchu ztratil schopnost rozlišovat barvy, a třebaže se mu zdánlivě podařilo atentátníka popadnout, úchop šel jakoby do prázdna a v upocených rukách mu zůstala jen prázdna, jako hedvábní kluzká tkanina.

Potom kdosi promluvil. Ne za ním, nebyl to hlas jeho vraha, ale před ním. Na ulici. Norton. Byl to Norton. Z nějakého důvodu se vrátil (žehnej mu Bůh) a soukal se, vykřikuje Maguistrovo jméno, z vozu o nějakých deset metrů dále.

Atentátníkův dusivý stisk povolil a Maguire si vyžádala zemská přitažlivost. Svět se s ním zatočil a on těžce dopadl na chodník; v obličej měl v přízračném světle nachový odstín.

Norton spěchal k šéfovi, a v běhu lovil mezi veteši v kapse revolver. Ten bíle oděný útočník, zjevně nepřipravený utkat se s dalším mužem, již prchal ulicí. Vypadá, napadlo Nortona, jako nějaký nepovedený příslušník Kukluxklanu; kápě, roucho, plášť. Norton zaklekl, oběma rukama na toho muže zamířil a vystřelil. Účinek byl překvapivý. Nortonovi se zdálo, jako by se postava nafoukla, ztratila tvar a změnila se v povlávající kus bílé látky, v níž byl otištěn neurčitý obrys obličej. Ozýval se zvuk, jako když na šňůře praskají v pondělí vypraná prostěradla, zvuk, který se pramálo hodil do této ponuré zadní uličky. Úžas na okamžik zbavil Nortona schopnosti reagovat a přelud muže - prostěradla se zatím jakoby zvedl do vzduchu.

U Nortonových nohou zasténal Maguire, který přicházel k sobě. Snažil se promluvit, ale sám měl potíže porozumět tomu, co mu vycházelo z odřeného hrdla. Norton se k němu sklonil. Maguire byl cítit zvratky a strachem.

Zdálo se, že říká: „Glass.“

To stačilo. Norton přikývl a udělal pšt. Ovšem, byl to jeho obličej, ten na tom prostěradle. Glass, ten nerozumný účetník. Byl při tom, když tomu chlapovi páli chodidla, sledoval celý ten zvrácený rituál; vůbec mu nebyl po chuti.

Tak vida, Ronnie Glass měl zřejmě nějaké kamarády, kamarády, kterým pomsta není proti srsti.

Norton vzlhl, ale vítr zvedl ducha nad vrcholky střech a odnesl ho pryč.

Byla to nepříjemná zkušenost; pachut' prvního neúspěchu. Ronnie měl dosud v živé paměti bezútěšnost té noci. Ležel zmuchlaný v olezlém rohu opuštěné továrny na jih od řeky a snažil se utišit paniku, která se zmocnila jeho vláken. K čemu je takový trik dobrý, když se vymkne vůli, jakmile se vyskytne nějaká hrozba? Další kroky musí plánovat lépe a také více napínat vůli, tak, aby se jí nic nemohlo postavit na odpor. Cítil, že pomalu ztrácí energii. A zaznamenal jisté potíže, když si znovu budoval tělo. Nemůže ztrácet čas marnými pokusy. Musí toho chlapa zahnat do kouta, odkud mu nebude moci uniknout.

Policejní vyšetřování v pitevně probíhalo po půlku dne a točilo se v kruhu; pokračovalo i v noci. Inspektor Wall z Yardu použil již všechny techniky, které znal. Mírná slova, tvrdá slova, sliby, hrozby, vábení, překvápka i rány. Ale Lenny stále mlel svou; směšnou povídačku, kterou mu, jak se zapřísahal, potvrdí kolega, který se momentálně nacházel v katatonickém stavu, v němž našel dočasné útočiště. Ale cožpak mohl inspektor brát něco takového vážně? Rubáš, který chodí? Tohle že by měl napsat do své zprávy? Ne, potřeboval něco určitého, i kdyby to měla být lež.

„Smím si zakouřit?“ zeptal se Lenny už po kdovíkolikáté. Wall zavrtěl hlavou.

„Hele, Fresco -“, oslovil Wall svou pravou rukou, Ala Kincaida. „Myslím, že je čas, aby ses toho mládence zase na něco optal.“

Lenny věděl, co takové optání představuje; za tímto eufemismem se skrývalo bití. Ke stěně, nohy od sebe, ruce nad hlavu; prásk! Při té představě se mu sevřel žaludek.

„Poslyšte...“, ozval se úpěnlivým hlasem.

„Copak, Lenny?“

„Já to neudělal.“

„Ale udělal“, opáčil Wall, dloubaje se v nose. „A my jenom chceme vědět proč. Ten sráč starej se ti nelíbil? Dělal sprostý poznámky na tvou milou, co? Měl takovou pověst, co vím.“

Al Fresco se zaculil.

„Proto jsi ho sejmul?“

„Kristova noho“, zoufal si Lenny, „to si kurva myslíte, že bych vám tu vykládal takovouhle pakárnu, kdybych to neviděl na vlastní oči?“

„Mluv slušně“, pokáral ho Fresco.

„Rubáše nelítaj“, řekl Wall s pochopitelným přesvědčením.

„Tak kde ten rubáš je, co?“ namítl Lenny.

„Spálils ho, sežral, jak to mám do prdele vědět?“

„Mluvte slušně“, pronesl Lenny tiše. Než ho mohl Fresco praštit, zazvonil telefon. Fresco zvedl sluchátko a podal ho Wallovi. Potom Lennymu uštědřil výchovnou facku, po níž vytrysklo jen trochu krve.

„Poslouchej“, šeptal Fresco Lennymu ze smrtící blízkosti, jako by mu chtěl vysát z úst kyslík, „my víme, žeš to udělal, jasný? Byl si jedinej živej v tyhle pitevně, kterej to mohl udělat, jasný? My chceme jenom vědět proč. To je celý. Jenom proč.“

„Fresco“, oslovil svalovce Wall, zakrýváje dlaní sluchátko.

„Ano, pane.“

„To je pan Maguire.“

„Pan Maguire?“

„Micky Maguire.“

Fresco přikývl.

„Je hrozně rozčilenej.“

„Ano? A proč?“

„Myslí si, že ho přepadl ten chlap z márnice. Ten pornograf.“

„Glass“, řekl Lenny. „Ronnie Glass.“

„Ronald Glass, jak říkáš tady pán“, souhlasil Wall a vycenil na Lennyho zuby v úsměvu.

„To je směšný“, namítl Fresco.

„Já myslím, že bychom měli splnit povinnost, kterou jsme zavázáni bezúhonnému členu naší společnosti, co říkáš? Zajdeš do márnice a přesvědčíš se -“

„Ano?“

„Že tam ten zmetek pořád je -“

„Á tak.“

Fresco, třebaš celý popletený, poslušně odkráčel.

Lenny nic nechápal, ale jeho starost to nebyla. Co je mu ksakru po tom? Začal si skrze díru v levé kapse hrát s vlastními varlaty. Wall ho s opovržením pozoroval.

„Nech toho“, napomenul ho. „Až tě dostáném do pěkné, teplé cely, budeš si tam moct hrát sám se sebou, jak se ti zlíbí.“

Lenny pomalu zavrtěl hlavou a vytáhl ruku z kapsy. Dnes prostě neměl den.

Fresco se vynořil z chodby poněkud zadýchaný.

„Je tam“, hlásil, viditelně rozveselený lehkostí úkolu.

„Jasně že je“, řekl Wall.

„Mrtvej jak dodo“, dodal Fresco.

„Kdo je to dodo?“ zeptal se Lenny.

Fresco nehnul brvou.

„To je taková fráze“, řekl nedůtklivě.

Wall z Yardu měl opět v ruce telefon. Měl na drátě Maguire. Ten člověk na druhém konci se zdál pořádně vystrašený a Wallovo uklidňování bylo zřejmě k ničemu.

„Máme ho tu celého, v jednom kuse, Micky. Musel ses zmýlit.“

Maguirův strach přeběhl po telefonní lince jako středně silný elektrický výboj.

„Sakra, já jsem ho viděl.“

„Jenže, Micky, on tam dole leží s dírou uprostřed hlavy. Tak mi vysvětli, jak ho mohl vidět?“

„To nevím,“ řekl Maguire.

„Tak vidíš.“

„Poslyš... kdyby se ti to hodilo, stav se, ano? Jako obvykle. Mohl bych ti přihrát slušnou prácičku.“

Wall nerad sjednával kšefty po telefonu, stísňovalo ho to.

„Později, Micky.“

„Tak dobře. Staviš se?“

„Stavím.“

„Slibuješ?“

„Jasně.“

Wall položil sluchátko a upřel zrak na podezřelého. Lenny opět hrál svůj kapesní biliár. Ubohé zvířátko; přímo si říkal o další šetření.

„Fresco,“ pronesl Wall holubícím hlasem, „byl bys tak laskav a poučil tady Lennyho, že si nemá hrát se svýma koulema před policejními orgány?“

Maguire zavřený ve své pevnosti v Richmondu plakal jako malé děcko.

Viděl Glasse, o tom neměl pochyb. Ať si Wall říkal o těle v márnici, co chtěl, on věděl své. Glass se pohybuje venku, v ulicích, svobodný a bez závazků, navzdory skutečnosti, že on sám do hlavy toho chcípáka vystřelil díru. Maguire byl bohabojný muž a věřil v život po smrti, ačkoli až dosud nikdy nepřemýšlel o tom, jaké to bude. Toto byla odpověď, tenhle éterem čpící zkrvysyn s prázdným obličejem. Takový bude život po životě. Nutilo jej to křučet strachy - ze života, ze smrti.

Noc se svítáním přehoupla do mírumilovného nedělního rána. Za denního světla a v bezpečí „Ponderosy“ se mu nic nestane. Toto byl jeho hrad, vybudovaný z jím pracně nakradených peněz. Byl tu po zuby ozbrojený Norton. U každé brány pes. Nikdo, ať živý či mrtvý, se neodvážil narušit jeho svrchovanost nad tímto územím. Zde, mezi portréty Louise B. Mayera, Dillingera, Churchilla - hrdinů, které obdivoval; uprostřed rodiny; uprostřed vlastního dobrého vkusu, mezi svými penězi a uměleckými předměty, zde byl svým pánem. Pokud si sem pro něj ten šílený účetní přijde, bude, duch neduch, zlikvidován ještě cestou k vlastnímu domu. Finito.

Koneckonců nejmenoval se snad Michael Roscoe Maguire a nebyl budovatelem impéria? Narozen v nuzných poměrech, vypracoval se pomocí obličeje burziána a odhodlaného srdce. Snad jednou za čas a za zcela mimořádných podmínek dovolil vyplavat svým temným choutkám, jako při Glassově popravě. Čerpal z té malé scénky nefalšované potěšení; to on byl tím pohárem milosrdenství, nekonečnou slitovností smrtelného výstřelu. Ale život násilníka už měl za sebou. Nyní byl buržoa bezpečně ukrytý ve své pevnosti.

Ráchel se probudila v osm a hned spěchala připravit snídani.

„Dáš si něco k jídlu?“ zeptala se Mickyho.

Zavrtěl hlavou. Hrdlo ho příliš bolelo.

„Kávu?“

„Ano.“

„Chceš ji sem?“

Přikývl. Rád sedával u okna, z nějž přehlédl trávník i skleník. Den se rozjasňoval; bachraté, huňaté mraky se vzpíraly větru a jejich stíny přebíhaly přes dokonale pěstěnou zeleň. Možná by měl malovat, pomyslel si, jako Winston. Svěřit svou oblíbenou krajinu plátnu; snad pohled do zahrady nebo dokonce Ráchelin akt; zvětčit ji dříve, než se jí kozy vytahají a poklesnou až někam k pasu.

Vrátila se s kávou a předla mu po boku.

„Není ti nic?“ zeptala se.

Kráva blbá. Jasněže mu něco je.

„Ne,“ odpověděl.

„Máš návštěvu.“

„Cože?“ Maguire se v koženém křesle vzpřimil. „Koho?“

Ráchel se na něj usmála.

„Tracy,“ řekla. „Chce se s tebou pomazlit.“

Syčivě vdechl koutkem úst. Kráva pitomá.

„Chceš ji sem?“

„Jistě.“

Ta drobná nehoda, jak ji s oblibou nazýval, stála u dveří dosud oděná do noční košilky.

„Ahoj, táti.“

„Ahoj, miláčku.“

Tracy k němu vzosně plula pokojem; krok vlastní matky v embryonálním stádiu.

„Maminka říkala, že jsi nemocný.“

„Už je mi lépe.“

„To jsem ráda.“

„Já taky.“

„Půjdem dneska ven?“

„Možná.“

„Na pout?“

„Možná.“

Tracy našpulila svůdně rtíky, přesně si vědoma, jak to drobné gesto působí. Zase jeden z Rácheliných triků. Modlil se k Bohu, aby z ní nevyrostla stejná husa jako z její matky.

„Uvidíme,“ řekl, doufal, že ta odpověď zní jako ano, ale uvědomoval si, že myslí ne.

Vyšplhala se mu na kolena a on ji nechal, aby mu vyprávěla o nezbednostech, které jsou vlastní pětiletým holčičkám. Potom ji poslal pryč. Na to, aby mluvil, ho příliš bolelo hrdlo, a jako milující otec se toho dne právě necítil.

Opět v osamění sledoval, jak po trávníku tančí stíny.

Psi začali štěkat po jedenácté. Potom, po krátké chvíli, utichli. Šel najít Nortona, jenž s Tracy skládal puzzle. „Žebříňák se senem“ ve dvou tisících kusech. Jedna z nejoblíbenějších Rácheliných skládaček. „Nortone, zkontroluj jsi psy?“

„Ne, šéfe.“

„Tak to sakra udělej.“

Před dcerkou neklel často, ale tentokrát cítil, že je zralý vybuchnout. Norton to bystře zaznamenal. Otevřel zadní dveře a Maguire ucítil vůni dne. Lákalo ho vyjít ven z domu. Ale psi štěkali způsobem, z něž mu tepalo ve spáncích a brnělo ho v dlaních. Tracy byla skloněná nad skládačkou, celá strnulá v obavách ze vztekání otcovy zlosti. Ten však nic neřekl a vrátil se rovnou do lenošky.

Ze svého místa viděl, jak Norton přechází trávník. Psi zatím zmlkli. Norton zmizel za skleníkem. Dlouhé čekání. Maguire právě začínal pociťovat jisté znepokojení, když se Norton znovu objevil a krče rameny, cosi sděloval směrem k domu. Maguire odemkl posuvné dveře, otevřel je a vystoupil do patia. Venku ho čekal vlahý den.

„Co jsi říkal?“ zavolal na Nortona.

„Psi jsou v pohodě,“ odvětil Norton.

Maguire cítil, jak se celý uvolnil. Jasně, že jsou psi v pohodě; proč by si nemohli trochu zahafat, k čemu jinému by byli dobří? Stačilo málo a udělal ze sebe blázna. Pustil by si do kalhot jen proto, že se psi projeví po svém. Spokojeně pokýval hlavou a vystoupil z patia na trávník. Krásný den, pomyslel si. Rychlým krokem přešel ke skleníku, v němž kvetly pečlivě piplané bonsaje. Oddaný Norton čekal ve dveřích skleníku a hledal po kapsách hašlerky.

„Potřebujete mě tu, pane?“

„Ne.“

„Víte to jistě?“

„Jistě,“ prohlásil Maguire velkomyslně. „Běž zpátky a hraj si s děckem.“

Norton přikývl.

„Psi jsou v pohodě,“ zopakoval.

„Mhmm.“

„To je musel vyrušit ten vítr.“

Skutečně foukal vítr. Teplý, ale silný. Pohyboval měděně zbarvenými korunami dubů, které ohraničovaly zahradu. Trpytivě se leskly a ukazovaly obloze spodní, bledší strany listů. Noblesa a lehkost jejich pohybů v sobě měla cosi uklidňujícího.

Maguire odemkl skleník a vkročil do svého umělého ráje, v němž dlely jeho skutečné lásky, živěné vrkáním svého milce a sépiovým hnojivem. Sargentův jalovec, který přežil drsné podmínky hory Išizuki; kvetoucí kdoule, smrk Jeddo (*Picea Jesoensis*), jeho oblíbený zákrsek, jež po několika marných pokusech přiměl, aby se přimkl ke kameni. Samé krasavice a krasavci, samé drobné zázraky zkroucených kmínků a kaskádovitě řazeného jehličí. Zasluhovaly si nejněžnější péči.

Spokojen pustil venkovní svět prozatím z hlavy a procházel se mezi svými rostlinkami.

Psi se rvali o to, kterému z nich Ronnie připadne, jako by byl pouhá hračka. Obklopili ho, jakmile přešel zeď, a utéci již nestačil. Cenili na něj zuby, chňapali po něm, rvali ho a zase ho pouštěli. Unikl jim jen díky tomu, že je blížící se Norton na okamžik vytrhl z běsnění.

Po jejich útoku měl tělo na několika místech potřhané. Zatímco se důkladně vyvedený z míry snažil udržet sám sebe v soudržném tvaru, jen taktak, že ho nespatřil Norton.

Nyní se vyplížil ze skryše. Ten boj z něj vysál energii a díry v rubáši kazily iluzi hmotnosti. Měl rozpárané břicho; levou nohu skoro utrženou. Počet skvrn se znásobil; ke krvi přibýly psí výkaly a šlem.

Ale vůle zůstala celá. Dostal se tak blízko; ještě nenastal čas, aby uvolnil sevření a nechal věci jít svou přirozenou cestou. Existoval díky tomu, že se vzepěl přirozenosti, v takovém stavu se nacházel; a poprvé v životě (a ve smrti) se cítil v povznesené náladě. Být nepřirozený. Být poruchou systému a normality, je to tak špatné? Byl zadělaný od exkrementů a od krve, byl mrtvý a vzkříšený v kusu potřísněné látky; byl nesmyslem. A přesto byl. Nikdo mu nemůže upřít existenci, dokud bude mít vůli k bytí. Příjemná myšlenka; jako najít nový smysl ve světě slepoty a hluchoty.

Spatřil Maguireho ve skleníku a chvíli ho sledoval. Nepřítel byl koníčkem zcela zaujat; dokonce si během svých pěstíelských spádů pohvizdoval národní hymnu. Ronnie se blížil ke skleníku a jeho hlas zněl přetenkými steny poničené tkaniny.

Maguire ty vzdechy neslyšel. Pak si však všiml rozmazaných, znetvořených rysů Ronnieho obličeje, jenž se tiskl na sklo. Upustil smrček. Květináč se roztříštil o zem, větvičky se polámaly.

Maguire se pokusil zaječet, ale jeho hlasivky se zmohly jen na přidušené zakvíknutí. Obličeje, obrovský svou

neukojenou touhou po pomstě, rozbil sklo. V tu chvíli Maguire vyrazil ke dveřím. Příští sled událostí tak docela nechápal. To, jak hlava a tělo, neposlušný přírodních zákonů, zdánlivě prolétly rozbitou tabulkou, aby v jeho svatyni na sebe opět vzaly podobu lidské bytosti.

Ne, lidskost tomu chyběla. Mělo to podobu oběti mrtvičnatého záchvatu - ta bílá maska i to bílé tělo poklesaly k pravé straně, a jak se to k němu šinulo, táhlo to za sebou roztrženou nohu.

Maguire otevřel dveře a vypadl do zahrady. Ta věc ho následovala a hovořila, vztahující po něm ruce.

„Maguire...“

Vyslovilo to jeho jméno tak tichým hlasem, že to mohl klidně být výplod vlastní fantazie. Ale ne, promluvílo to znovu.

„Maguire, poznáváš mě?“ távalo se to.

Jistě, že ho poznával, dokonce i přes ty mrtvičnaté, vlnící se rysy to byl jasně Ronnie Glass.

„Glass,“ hlesl.

„Ano,“ souhlasil duch.

„Nechci -“ Maguire zaváhal. Co vlastně nechce? Určitě ne mluvit s tím strašidlem. Vědět, že to existuje; to také. A nejméně ze všeho umřít.

„Nechci umřít.“

„Ale umřeš,“ pronesl duch.

Maguire ucítil náraz látky, která mu vlétla do tváře, nebo to snad byl vítr, jenž uchopil to nehmotné monstrum a vrhl je proti němu.

Ať už tomu bylo jakkoli, to objetí páchlo éterem a desinfekcí. A smrtí. Plátěné paže ho obemkly, prázdný obličej se přitiskl k jeho ústům, jako by ho duch chtěl políbit.

Maguire instinktivně uchopil útočníka kolem zad a nahmatal trhlínu, kterou způsobili psi. Prsty zaklesl za okraje díry a zatáhl.

Zaslechl zvuk trhané látky a s uspokojením zaznamenal, že ono medvědí objetí se uvolnilo. Rubáš v jeho rukách se vzepjal, ústa se roztekla širokým tichým výkřikem.

Ronnie cítil bolest, které se, jak doufal, zbavil s tělem z masa a kostí. Ale byla tu znovu. Bolest, bolest, bolest.

Odtřepetal se z dosahu svého ničitele. Dovolil si výkřik, jakého byl jenom schopen, zatímco Maguire se s vykulenými očima vypotácel na trávník. Ronnie viděl, že je na pokraji šílenství, že se mu přinejmenším zastírá mysl. Ale to bylo málo. Musí tu svini zabít; to si slíbil a to hodlal dodržet.

Bolest trvala, ale on se ji snažil nebrat na vědomí. Veškerou energii vrhl do pronásledování Maguirea, který prchal přes zahradu k domu. Ale byl tak slabý, že vítr si s ním dělal téměř, co chtěl. Vnikal do něj a pohrával si s otřepanými vnitřnostmi jeho těla. Vypadal jako bojová zástava, rozdrbaná málem k nepoznání, a byl zralý uzavřít mír.

Jenže ne s Maguirem.

Maguire dosáhl domu a práskl za sebou dveřmi. Prostěradlo se přitisklo k oknu a směšně sebou plácalo. Jeho plátěné ruce ohledávaly sklo, téměř ztracený obličej se domáhal pomsty.

„Pusť mne dovnitř,“ proneslo. „Já přijdu.“

Maguire klopýtal pozpátku přes pokoj do haly.

„Ráchel.“

Kde je ta ženská?

„Ráchel...?“

„Ráchel...“

V kuchyni nebyla. Z pokojíku se ozýval Tracyin zpěv. Nakoukl dovnitř. Děvčátko bylo samotné. Sedělo uprostřed pokoje na podlaze, sluchátka na uších, a propěvovalo si nějakou oblíbenou písničku.

„Mamka?“ optal se posunčinou.

„Nahoře,“ odpověděla, aniž sňala sluchátka.

Nahoře. Když stoupal po schodech, zaslechl psí štěkot. Co se děje? Co dělá ten hajzl?

„Ráchel...?“ Mluvil tak potichu, že sotva slyšel vlastní hlas. Jako by se předčasně stal ve svém vlastním domě duchem.

V patře bylo ticho. Doklopýtal do hnědě vykachličkované koupelny a rozsvítil. To světlo mu lichotilo a on se v něm rád pozoroval. Svou měkkostí stíralo hrany stáří. Ale nyní odmítalo lhát. Viděl obličej uštvaného dědka.

Prudce otevřel skříň a zašátral mezi teplými ručníky. Tady je! Pistole uhnížděná v navoněném pohodlíčku, ukrytá jen pro případ nouze. Při pohledu na ni pookřál. Popadl ji a zkontroloval. Plně funkční. Už jednou Glasse sundala a může to udělat znovu. A znovu. A znovu.

Otevřel dveře do ložnice.

„Ráchel -“

Seděla na kraji postele s Nortonem mezi nohama. Oba byli ještě oblečení. Jeden z Ráchelinych výstavních prsů vyklouzl z podprsenky a tlačil se do Nortonových ochotných úst. Ráchel se ohlédla a přitrouble civěla, jako by si ani neuvědomovala, co vlastně dělá.

Vystřelil bez rozmýšlení.

Kulka ji zastihla s tupě otevřenou pusou a provrtala jí do krku rozměrnou díru. Norton se odtáhl (nebyl žádný nekrofil) a rozběhl se k oknu. Co chce dělat, nebylo jasné. Létat neuměl.

Další kulka trefila Nortona doprostřed zad, pronikla hrudníkem a prorazila okenní tabulku.

Teprve potom, když zemřel její milenec, skácela se Ráchel přes postel, řadro potřísněné krví, nohy široce od sebe. Maguire sledoval, jak padá. Ta domácí obscénnost ho neznechutila; byla vcelku snesitelná. Bradavka a krev a ústa a ztracená láska a vůbec; v podstatě se s tím dokázal smířit. Možná se stával necitlivým.

Maguire sklonil hlavě zbraně.

Psi přestali štěkat.

Vyklouzl z pokoje a tiše, aby nevyrušil dítě, za sebou zavřel.

Nesmí vyrušit dítě. Když došel ke schodišti, uviděl, jak na něj zdola zírá dcerčin půvabný obličejek.

„Táti.“

Upřel na ni tázavý pohled.

„U dveří někdo byl. Viděla jsem hojit kolem okna.“

Vratkým krokem se pustil po schodech dolů, pěkně jeden za druhým. Jde to pomalu, pomyslel si.

„Otevřela jsem dveře, ale nikdo tam nebyl.“

Wall. To musí být Wall. Ten bude nejlépe vědět, co si s tím počít.

„Byl to velký pán?“

„Já ho viděla špatně, táti. Jenom obličej. Byl ještě víc bílejší než ty.“

Dveře! Proboha, dveře! Jestli je nechala otevřenou. Pozdě.

Cizinec vstoupil do haly a obličej se mu poskládal do jakéhosi úsměvu. Maguire napadlo, že nic hroznějšího ještě neviděl.

To nebyl Wall.

Wall byl z masa a krve, návštěvník byl hadrový panák. Wall byl zachmuřený chlap; tenhle se usmíval. Wall představoval život, zákon a pořádek. Tenhle nikoli.

Byl to samozřejmě Glass.

Maguire zavrtěl hlavou. Dívka, která neviděla tu věc, jež pohlédla ve vzduchu za jejími zády, nic nechápala.

„Co jsem udělala špatně?“ zeptala se.

Ronnie, nyní více podobný stínu než člověku, se kolem ní protáhl a hnál se po schodech. Vlekl za sebou cáry látky. Maguire neměl čas, ba dokonce ani vůli k odporu. Otevřel ústa, aby něco řekl na obranu svého života, a Ronnie mu vrazil zbývajících paží, zdeformovanou ve lněný provazec, do hrdla. Maguire se začal dávit, ale Ronnie již proklouzl kolem příklopky hrtanu a dral se dál jícnem do nepřítelova žaludku. Maguire to cítil, tu přejedení podobnou plností. Avšak tato potrava se mu svíjela uprostřed těla, chňapala po obsahu žaludku a ohledávala jeho stěny. Vše se odehrálo tak rychle, že Maguire neměl ani čas umřít udušením. A snad by si to v tomto případě přál i s vědomím, jak hrozná je to smrt. Místo toho však cítil, jak se Ronnieho ruka prodírá dál přes dvanácterník, aby mohla řádně uchopit tlusté střevo. A když držel, co mohl, vytáhl ten zkurvenec ruku ven.

Byl to rychlý odchod ze světa, ale pro Maguirea zdánlivě nekonečný. Když ho ta věc začala vyvrhovat, svíjel se bolestí. Cítil, jak mu vlastní vnitřnosti bobtnají v krku, obracejíce ho naruby. Ve směsi tekutin, kávy, krve a štáv se objevily plíce.

Ronnie táhl a za střeva s sebou ke schodišti vlekl Maguireho, jehož vyprázdňené tělo se zhroutilo do sebe. Veden celou délkou vlastních vnitřností dospěl Maguire k nejvyššímu schodu a překotil se. Ronnie uvolnil sevření a Maguire, hlavu omotanou střevy, spadl k patě schodiště, kde dosud stála jeho dcera.

Nezdála se, alespoň podle výrazu tváře, ani v nejmenším vystrašená; Ronnie však věděl, jak snadno děti dokážou klamat.

Práci zdárně dokončil, a tak se začal nemotorně spouštět po schodech. Cestou si urovnával ruku a potírával hlavou ve snaze obnovit alespoň z nepatrné části svou lidskou podobu. Fungovalo to. Ve chvíli, kdy sestoupil k holčičce u paty schodiště, byl s to jí nabídnout dotek velmi podobný lidskému. Nereagovala, a tak Ronniemu nezbývalo než odejít a doufat, že ta malá časem zapomene.

Jakmile odešel, Tracy vyběhla po schodech, aby našla svou matku. Ráchel jí však nechtěla na otázky odpovídat. A ten muž na koberci u okna také ne. Ale cosi ji na něm fascinovalo. Onen tlustý, červený had, který mu lezl z kalhot. Musela se tomu smát, té směšné věci.

Když se objevil, pozdě jako obvykle, Wall z Yardu, děvčátko se dosud smálo. V podstatě byl rád, že se právě na tento mejdan nedostavil včas.

Rubáš Ronnieho Glasse, k nepoznání poničený, nyní prodléval ve zповědnicí kostela svaté Máří Magdalény. Necítil již téměř nic, kromě touhy (věděl, že už jí nedokáže dlouho vzdorovat), která ho měla k tomu, aby opustil své potrhání tělo. Posloužilo mu dobře; nemohl si stěžovat. Avšak nyní se mu nedostávalo dechu. Nemohl již oživit neoživitelné.

Chtěl se vyzpovídat, tolik se toužil vyzpovídat. Chtěl se vyznat Otcí, vyznat se Synu, vyznat se Duchu svatému z hříchů, které spáchal, o nichž snil, po nichž toužil. Jedna věc byla jasná. Nepřijde-li otec Rooney k němu, bude muset on jít za otcem Rooneyem.

Otevřel dveře zповědnice. Kostel byl téměř prázdný. Usoudil, že je nejspíš podvečer. A kdo by se zapaloval se svíčkami, když je čas vaření večere, čas prodejné lásky, čas žití? Jen řecký květinář, který se modlil za odpuštění vin svého syna, viděl roucho, jež se potácelo od zповědnice. Zdálo se mu, že jde o nějakého pitomého adolescenta se špinavým prostěradlem přehozeným přes hlavu.

Květinář takové neznabožství nesnášel - podívejte, kam přivedlo jeho dítě - a měl chuť vrazit tomu spratkovitě pár pohlavků a poučit ho, že si v chrámu Páně nemá co hrát na zloděje.

„Hej, ty tam!“ řekl přesprásklivě hlasitě.

Rubáš se otočil a pohlédl na květináře očima, které se podobaly dvěma prohlubním vytlačeným do teplého těsta. Výraz duchova obličej byl tak žalostný, že květinář zamrzla slova na rtech.

Ronnie se pokusil otevřít dveře do sakristie. Vzal za kliku, ale k ničemu to nevedlo. Bylo zamčeno.

Zevnitř se ozval zadýchaný hlas.

„Kdo je tam?“ otázal se otec Rooney.

Ronnie se snažil odpovědět, ale žádná slova z něj nevyšla. Mohl jen dál, tak jako každý slušný duch, lomcovat klikou. „Kdo je tam?“ zeptal se otec Rooney poněkud netrpělivě.

Vyzpovídejte mě, chtěl říct Ronnie, vyzpovídejte mě z mých hříchů.

Dveře zůstaly zavřené. Otec Rooney byl zaneprázdněný. Pořizoval fotografie do své soukromé sbírky; objektem mu byla Natálie, žena, již měl ve zvláštní oblibě. Prý dcera prostitutky, říkal mu kdosi, ale on tomu nevěřil. Byla příliš úslunná, příliš andělská, a kolem svěžích nader se jí vinul růženec, jako by právě vyšla z kláštera.

Rachtání kliky ustalo. Výborně, pomyslel si otec Rooney. Dotyčný přijde později. Nic není tak naléhavé, jak se zdá. Otec Rooney se zakřenil na Natálii, která mu úsměv oplátila našpulеныmi rty.

Ronnie se dovlekl k oltáři a poklekl.

O tři řady dál se od svých modliteb zvedl květinář popuzený tímto znesvěcením svatostánku. Ten chlapec je, podle toho, jak se motá, namol, pomyslel si muž, kterého nijak neděsila ta mizerně vybarvená maska smrtky. S peprnými, řecky vyslovenými kletbami na rtech chňapl po klečícím bezbožníkovi. Pod prostěradlem nic nebylo - vůbec nic. Květinář cítil, jak se mu oživlé plátno v rukách zachvívá a s přidušeným výkřikem je odhodil. Vydal se pozpátku uličkou, horečně se křížuje jak zešilevší vdova. Několik metrů za vraty kostela se otočil a pelášil, co mu síly stačily. Rubáš ležel tam, kde jej květinář odhodil. Ronnie otálel ve zmačkaných záhybech látky a hleděl vzhůru. Oltář v interiéru kostela, spoře osvětleném svíčkami, vyzařoval tak jímavou krásu, že Ronnie byl ochoten opustit jím stvořenou iluzi. Jeho duše se bez zpovědi, ale i beze strachu odebrala k Soudci.

Asi po hodině otevřel otec Rooney dveře sakristie, vyprovodil cudnou Natálii z kostela a zamkl hlavní vrata. Cestou zpátky nahlédl do zpovědnice, aby se ujistil, že se tam neskrývají nějakí uličníci. Nic, celý kostel byl prázdný. Svata Máří Magdalena byla dávno zapomenutou ženou. Jak se proplétal mezi lavicemi k sakristii, padl mu do oka rubáš Ronního Glasse. Ležel na schodech oltáře, opuštěný kus potrhané látky. Ideální, pomyslel si, a hadr zvedl. Na podlaze v sakristii zbyly nějaké indiskrétní skvrny. Alespoň je tím utře.

Přičichl k látce - rád číchal. Bylo z ní cítit na tisíce pachů. Éter, pot, psi, útroby, desinfekce, prázdný prostor, zlomená srdce, květiny a prohry. Fascinující. To je na farnosti v Soho vzrušující, pomyslel si. Každý den něco nového. Tajemství na schodu u dveří, na oltářních stupních. Zločiny tak četné, že by bylo třeba moře svěcené vody, aby bylo možné je spláchnout. Na každém rohu neřest za peníze, stačí jen vědět, kam upřít zrak.

Hadr smotal a strčil si jej pod paži.

„Vsadím se, že bys mohl vyprávět,“ pronesl, zatímco zhasínal svíčky prsty příliš horkými, než aby cítil bolest.

## OBĚTNÍ BERÁNCI

To, k čemu nás proud zanesl, nebyl žádný skutečný ostrov, ale hromada kamení. Nazývat takovou hrbolatou kupu sraček ostrovem by bylo holým pochlebováním. Ostrovy jsou oázy moře a oplývají množstvím zeleně. Toto však byla pustina bez života. Žádní tuleni ve vodě, žádní ptáci ve vzduchu. Člověk ani netuší, k čemu by mohlo být takové místo dobré. Snad jen, že si může říct: 'Spatřil jsem samotný střed nicoty a přežil to.'

„Není tu,“ řekl Ray. Usilovně přemítal nad námořní mapou Vnitřních Hebrid a prstem ukazoval, kde bychom se dle jeho propočtů měli nalézat. Byl to prázdný prostor v bledě modrém moři, kde ani tečka nesignalizovala existenci této skály. Neignorovali ji jenom tuleni a ptáci, ale i kartografové. V blízkosti Rayova prstu se nacházely jen dvě šipky: označovaly proudy, které nás nesly na sever - malé červené šipky na papírovém moři. Zbytek, tak jako svět venku, zel prázdnotou.

Jonathan, jakmile zjistil, že ostrov není zanesen na mapě, samozřejmě zajásal; podle všeho se tou skutečností cítil ospravedlněn. Vina za to, že jsme tam uvázli, tak nepadala na něj, ale na hlavy tvůrců map. Když ten pahorek není zakreslen do mapy, nemůže přece nést odpovědnost za to, že do něj narazil. Omluvný výraz, který nasadil po našem neplánovaném přistání, nahradil výrazem zadostiučinění.

„Místu, které neexistuje, se nelze ani vyhnout, ne?“ hlaholil. „Co říkáte?“

„Mohls použít oči, které ti Pánbůh nadělal,“ pokusil se ho zpražít Ray. Avšak Jonathan se zjevně nehodlal krčit před důvodnou kritikou.

„Rayi, přišlo to z ničeho nic,“ ohradil se. „V tý mlze bych stejně neměl moc šancí. Byli jsme v tom dřív, než jsem si uvědomil, co se děje.“

Že to přišlo náhle, o tom nebylo pochyb. Právě jsem v kuchyni připravovala snídani, což byla činnost, která Jonathana a Angelu neplnila žádným zvláštním nadšením a která tak zůstala mou výhradní doménou, když zčistajasna trup „Emmanuelly“ zavrzel v oblázcích a dál si ryl cestu kamenitou pláží. Nastal okamžik ticha a potom se rozlehl křik. Vyšla jsem z kuchyně a spatřila Jonathana, jak stojí na palubě, ostýchavě se usmívá a rozhazuje rukama na znamení své nevin.

„Neptej se mě,“ říkal právě v tu chvíli. „Já nevím, jak se to stalo. V jednom okamžiku si klidně pluješ a -“

„Kristova noho,“ přerušil ho Ray, který lezl z kajuty a zároveň se soukal do džínů. Po noci strávené na kavalci s Angelou vypadal daleko hůř než obvykle. Dostalo se mi pochybné cti naslouchat po celou noc jejím orgasmům; byla docela nenasytná. Jonathan začal svou obhajobu nanovo: „Neptej se mě -“, ale Ray ho umlčel několika vybranými urážkami. Na palubě se rozpoutala zuřivá hádka, a tak jsem se raději uchýlila do bezpečí kuchyně. Slyšet, jak Jonathan dostává do těla, mi dělalo vážně dobře; dokonce jsem doufala, že se Ray nechá unést vzteky a pěstí mu pochroumá ten dokonale zakřivený nos.

Z kuchyňky se rázem stal koš na odpadky. Snídaně se rozprskla po podlaze - všude se válely vaječné žloutky, slanina a topinky, vše v kalužích tuhnoucího omastku - a já ji tam nechala. Mohl za to Jonathan; tak ať si to uklidí. Nalila jsem si sklenku grapefruitového džusu a čekala, až hádka utichne. Potom jsem se vrátila nahoru.

Od rozednění uplynuly sotva dvě hodiny a mlha, která ukryla ostrov před Jonathanovým pohledem, dosud bránila slunečním paprskům proniknout až k zemi. Pokud by dnešní den měl být jako ty předchozí, bude paluba tak rozpálená, že na ni nebude možné stoupnout bosou nohou, ale zatím mi byla zima. Mohla za to mlha a pak to, že jsem byla oblečená jen do spodního dílu bikin. Když plujete mezi ostrovy, málo záleží na tom, co si vezmete na sebe. Nikdo vás tu nevidí. Ještě nikdy jsem nebyla tak dokonale opálená po celém těle. Ale nyní mě ranní chlad zahnal do podpalubí pro svetr. Nevanul žádný vítr, chlad přicházel z hlubin moře. Tam dole, pouhých pár metrů od břehu, je ještě noc, pomyslela jsem si; noc bez hranic.

Natáhla jsem si svetr a vrátila se na palubu. Ray se již skláněl nad mapami. Žáda se mu loupala, neboť je přespříliš vystavoval slunci. Ve špinavě blondatých kučerách jsem spatřila lysinu, kterou se marně snažil zakrývat. Jonathan civěl na pláž a dloubal se v nose.

„Kristova noho, to je teda místo,“ podotkla jsem.

Podíval se na mě a pokusil se o úsměv. Chudák Jonathan měl představu, že by svým okouzlejícím obličejem dokázal vytáhnout želvu z krunyře, a abych byla spravedlivá, našlo se dost žen, které tály, jen na ně upřel zrak. Já mezi ně nepatřila, a to ho dráždilo. Považovala jsem jeho židovský zjev za příliš uhlazený, než aby mi připadal krásný. Má lhostejnost ho popouzela jako býka červený hadr.

Nahoru k nám dolehl ospalý, rozmrzelý hlas. Naše Madona z kavalce se konečně probírala. Byl čas na opožděný, leč teatrální příchod s ručníkem upejpavě omotaným kolem nahého těla. Obličej měla po přílišné konzumaci červeného vína opuchlý, vlasy volaly po hřebenu. Přesto celá zářila, oči dokořán, hotová Shirley Templová, opatřená řadry.

„Co se děje, Rayi? Kde to jsme?“

Podmračený Ray ani nevzhledl od svých výpočtů.

„Máme navigátora na prd, to je celý,“ prohlásil.

„Sám nevím, jak se to stalo,“ protestoval Jonathan, evidentně doufaje, že se mu od Angely dostane nějakého projevu účasti. Jenomže nic takového se nestalo. „Kde ale jsme?“ opakovala otázku.

„Dobré ráno, Angelo,“ pozdravila jsem; i mě ignorovala.

„To je ostrov?“

„Jasněže ostrov, jen zatím nevím který,“ odvětil Ray.

„Třeba je to Barra,“ navrhla Angela.

Ray protáhl obličej. „Barra? To ani náhodou,“ řekl. „Když půjdeme po vlastních stopách zpátky-“

Jít po vlastních stopách na moři? To je jen ta Rayova ježíšovská obsese, pomyslela jsem si, ohlížejíc se po pláži. Nebylo možné odhadnout, jak je ostrov rozlehlý, neboť mlha mi po necelé stovce metrů zakryla výhled. Možná, že kdesi za tou šedou stěnou žijí lidé.

Poté co lokalizoval na mapě místo, kde jsme pravděpodobně uvázli, slezl Ray z lodi a kritickým okem prohlížel příď. Především proto, abych byla z Angelina dosahu, jsem se k němu přidala. Oblé balvany byly pod bosými chodidly studené a kluzké. Ray přejížděl rukou po boku „Emmanuelly“, téměř jako by ji hladil. Potom přidřepel a pozoroval, jaké škody vznikly na přídi.

„Děraví asi nebudeme,“ soudil, „ale jistě to nevím.“

„Za přílivu odplujeme,“ prohlásil Jonathan; stál na přídi s rukama v bok. „Žádný strach,“ mrkl na mě, „vůbec žádný strach.“

„Hovno odplujeme!“ odsekl Ray. „Podívej se sám.“

„Tak někoho seženeme, aby nám ji pomohl odtáhnout do vody.“ Jonathanova sebejistota byla nezdolná.

„Tak můžeš pro někoho dojít, pitomče.“

„Jistě, proč ne? Počkej asi tak hodinku, než se zvedne mlha, a já seženu pomoc.“

Jonathan se loudavým krokem odporoučel.

„Postavím na kafe,“ nabídla se Angela.

Zнала jsem ji, a tak mi bylo jasné, že jí to bude trvat hodinu. Rozhodla jsem se pro krátkou procházku.

Výkročila jsem podél břehu.

„Nechod’ moc daleko, lásko,“ křikl Ray.

„Kdepak.“

Lásko, řekl. Pouhé slovo; nic jím nemyslel.

Slunce začínalo hřát a tak jsem si cestou svlékla svetr. Obnažené prsy jsem měla opálené téměř do hnědá. Jak dva lískové oříšky, pomyslela jsem si, co do barvy i velikosti. No a? Člověk nemůže mít všechno. Aspoň mám v hlavě přinejmenším dva neurony schopné spolupráce, což se už nedalo tvrdit o Angele; ta měla kozy jako melouny a mozek, za který by se například takový osel propadl hanbou.

Sluneční paprsky dosud zcela neprorazily baldachýnem mlhy. Přefiltrované světlo zplošťovalo a zbavovalo objemu předměty, sjednocovalo barvy moře, kamenů i naplavenin na břehu ve vyčisovanou šed’ příliš dlouho vařeného masa.

Po nějakých sto metrech na mě dolehl jakýsi pocit sklíčenosti, a tak jsem se otočila a dala se na ústup. Po mé pravici šplhaly po břehu šepavé vlnky, aby se s unaveným sykotem vracely zpátky. Žádné majestátní vlnobití. Jen rytmičný sykot zmoženého příboje.

Odporné místo.

Na lodi se Roy snažil naladit rádio, ale na všech frekvencích se z neznámého důvodu ozýval jenom šum. Roy aparátu chvíli lál, ale nakonec zanechal marných snah. Na snídani jsme si počkali další půl hodiny. Museli jsme se spokojit s olejovkami, nakládanými houbami a topinkami. Angela tu hostinu servírovala s obvyklou sebejistotou; tvářila se při tom, jako by právě konala druhý zázrak s chleby a rybami. Tak jako tak nám jídlo neskýtalo žádné potěšení; ovzduší jako by ho zbavilo veškeré chuti.

„Není to zvláštní –“ začal Jonathan.

„Aby ne,“ řekl Ray.

„- že není slyšet žádné sirény. Je mlha a přitom nejsou slyšet žádné sirény. Dokonce ani zvuk motorů; divné.“

Měl pravdu. Obklopovalo nás naprosté ticho, vlhké a dusné ticho. Nebýt omluvného šepotu vln a našich vlastních hlasů, mohli jsme právě tak být i hlui.

Seděla jsem na zádi a pozorovala moře. Bylo dosud šedé, ale slunce v něm pomalu začínalo rozžínat nové barvy - pochmurně zelenou a hlouběji náznak nachové modři. Pod lodí jsem spatřila třásně chaluh a trav, které se pohupovaly v příboji. Jako by mě zvaly k sobě; a všechno bylo lepší než ta zakyslá atmosféra na „Emmanuelle“.

„Jdu si zaplavat,“ prohlásila jsem. „To bych nedělal, lásko,“ opáčil Ray.

„Proč ne?“

„Ten proud, co nás sem zanesl, musí být pořádně silnej. Asi by se ti nelíbilo, kdyby ses do něj dostala.“

„Ale zatím je pořád příliv. Zahnal by mě zpátky na břeh.“

„Nevíš, jaké jsou tam protiproudy. Možná i víry, ty jsou všude celkem běžné. V mžiku tě můžou stáhnout pod vodu.“

Pohlédla jsem opět na moře. Vypadalo neškodně, ale pak jsem poznala, že se jedná o zrádné vody, a svůj záměr si rozmyslela.

Angela se naoko durdila, že nikdo nedejhl snídani, s níž si dala takovou práci. Ray jí šel na ruku. Rád s ní zacházet jako s nemluvnětem a tak ji nechával hrát ty její pitomoučké hry. Chtělo se mi z toho zvracet.

Šla jsem raději dolů umýt nádobí. Zbytky jsem vyhazovala okýnkem do moře. Chvilí trvalo, než se potopily. Nedožedené houby a kousky sardinek tančily na hladině v mastných skvrnách, jako by je tam kdosi vyzvracel. Potrava pro kraby, pokud by se tu ovšem nějaký krab, vybavený aspoň minimem sebeúcty, vůbec mohl usadit.

Do kuchyňky za mnou vstoupil Jonathan a navzdory předstíranému sebevědomí se zřejmě dosud cítil poněkud hloupě. Stál ve dveřích a snažil se zachytit můj pohled, zatímco já jsem pumpovala vodu do mísy a s nechutí oplachovala umaštěné plastické talíře. Chtěl jenom jedině: abych mu potvrdila, že to nebyla jeho chyba, a také ovšem, že je vskutku košer Adonis. Neříkala jsem nic.

„Mohl bych přiložit ruku k dílu?“ zeptal se.

„Není tu dost místa pro dva,“ odvětila jsem, snažíc se, aby to neznělo příliš odmítavě. Stejně ale sebou bolestně trhl. Celá ta příhoda mu poznamenala sebeúctu více, než jsem si mohla díky jeho naparování vůbec uvědomit.

„Podívej,“ začala jsem konejšivě, „co kdybys šel na palubu a užil si slunce, než začne pálit.“

„Připadám si jako kretén,“ přiznal.

„Byla to nehoda.“

„Jako naprostej kretén.“

„Je to přesně tak, jak jsi to říkal, zahnal nás sem proud.“

Pohnul se ode dveří do kuchyňky; jeho blízkost ve mně vyvolala málem klaustrofobickou reakci. Pro tak malý prostor disponoval příliš rozložitou postavou, byl příliš opálený, příliš kladný.

„Jonathane, říkala jsem ti přece, že tu není dost místa.“ Položil mi ruku na šíji a já, místo abych se mu vykroutila, jsem ho nechala, aby mi jemně hnětl svaly. Měla jsem chuť mu říct, aby mě nechal na pokoji, ale malátnost toho místa mi zahltila celou nervovou soustavu. Dlaň druhé ruky mi položil na břicho a pomalu ji mířil k nadřím. Byla jsem k jeho snahám lhostejná. Když o to stojí, ať to má.

Nahoře na palubě lapala Angela po dechu v záchvatu hihňavého, hysterického smíchu. Divže se neudusila. Přímou jsem viděla, jak se zakloněnou hlavou potřásá rozpuštěnými vlasy. Jonathan si rozepnul šortky a nechal je sklouznout k zemi. Obřízku, onen dar svému bohu, si nechal provést příkladně; měl erekcí tak hygienickou, že i přes její naléhavost se zdála být jakákoli škoda předem vyloučena. Dovolila jsem mu, aby se přisál ústy k mým rtům a zkoumal mi dásně jazykem nesmlouvavým jako zubařovy prsty. Stáhl mi níž spodní díl plavek, chvíli tápavě hledal pozici a pak do mě vnikl.

Za jeho zády zavrzal schod a já mu pohlédla přes rameno právě včas, abych zahlédla Raye, jak se sklání u dveří a upřeně civí na Jonathanovu zadnici a na propletenec našich paží. Jestlipak vidí, pomyslela jsem si, že nic necítím; jestlipak chápe, že to dělám bez vášně a že bych mohla pocítit záchvěv touhy, jen pokud bych nahradila Jonathanovu hlavu, záda a ptáka odpovídajícími částmi jeho těla? Ray se nehlučně odkradl; minul okamžik, v němž mi Jonathan sdělil, že mě miluje a potom jsem uslyšela, jak se Angela rozřehtala. Ray jí právě vyličil, čeho byl svědkem. Ale ať si ta kurva myslí, co chce. Bylo mi to jedno.

Jonathan dosud přirážel cílenými, leč neinspirovanými pohyby, a tvářil se podmračeně jako školáček, co se snaží vyřešit obzvlášť složitou rovnici. Výron přišel bez varování a signalizoval ho pouze silnější stisk rukou, jimiž mi svíral ramena, a ještě výraznější zmaččení. Pohyby se zpomalily a nakonec ustaly; na jediný znepokojivý okamžik se naše pohledy střetly. Chtěla jsem ho políbit, ale on ztratil veškerý zájem. Uhýbaje pohledem, odtáhl se s dosud ztopořeným pyjem. „Potom jsem vždycky přecitlivilej,“ zahuhlal a natáhl si šortky. „Mělas z toho něco?“

Přikývla jsem. Bylo to k smíchu; celá ta záležitost byla k popukání. Být uvrtnaná uprostřed nicoty s šestadvacetiletým chlapečkem, Angelou a mužem, kterému je fuk, jestli žije nebo ne. Ale možná, že je to jedno i mně samé. Bez příčiny jsem si vzpomněla na zbytky jídla, na to, jak poskakují po hladině a čekají, až se jich zmocní další vlna.

Jonathan už vyběhl po schodech a zmizel. Postavila jsem vodu na kávu a upřeně hleděla z okýnka. Cítila jsem, jak mi tuhnoucí sperma vytváří na vnitřní straně stehén zvrásněné perleťové plošky.

Než jsem kávu uvařila, Ray s Angelou zmizeli. Nejspíš se šli projít po ostrově a poohlédnout se po nějaké pomoci.

Jonathan seděl na mém místě na zádi a civěl do mlhy. Hlavně proto, abych narušila to ticho, jsem pronesla:

„Řekla bych, že se trochu zvedla.“

„Myslíš?“

Položila jsem vedle něj hrnek s kávou.  
„Díky.“  
„Kde jsou ostatní?“  
„Na výzvěděch.“  
Otočil se ke mně, zmatek v očích. „Pořád se cejtím jako kretén.“  
Všimla jsem si, že na palubě vedle něj leží láhev ginu.  
„Trochu brzo na pití, ne?“  
„Chceš si loknout?“  
„Ještě není ani jedenáct.“  
„No a co?“ Ukázal na moře. „Sleduj můj prst,“ vybídl mě.  
Naklonila jsem se mu přes rameno a udělala, co chtěl.  
„Ne, díváš se jinam. Dívej se, kam ukazuju. Vidiš to?“  
„Ne.“  
„Na okraji mlhy. Objevuje se to a zase mizí. Tamhle! Zase!“  
Skutečně tam cosi bylo, nějakých dvacet, třicet metrů od zádi „Emmanuelly“. Bylo to hnědě zbarvené, zvrásněné a převalovalo se to.  
„To je tuleň,“ usoudila jsem.  
„To se mi nezdá.“  
„Slunce ohřívá moře. Asi se chtějí vyhřívat na mělčinách.“  
„To nevypadá jako tuleň. Nějak divně se to točí -“  
„Možná je to kus ztroskotané lodě -“  
„Může být.“  
Jonathan si pořádně nahnul z láhve.  
„Nech si něco na večer.“  
„Ano, mami.“  
Pár minut jsme seděli tiše. Jen vlny šplouchaly na oblázcích. Šplouch. Šplouch. Šplouch.  
Tuleň, či co to bylo, čas od času prorazil na hladinu, otočil se a zase zmizel.  
Tak za hodinu se odliv začne měnit v příliv, pomyslela jsem si, a umožní nám opustit tenhle odporný stvořitelův přídavek.  
„Haló!“ ozval se z dálky Angelin hlas. „Haló, děcka!“  
Děcka na nás volala.  
Jonathan se zvedl a zakryl si oči před paprsky, které se odrážely od skal. Slunce svítilo čím dál víc a dávalo stále více tepla.  
„Mává na nás,“ pronesl Jonathan bez zájmu.  
„Tak ji nech mávat.“  
„Děcka!“ ječela Angela a rozhazovala rukama. Jonathan udělal z rukou trychtýř a přiložil ho k ústům.  
„Co-se-děje?“  
„Pojďte se podívat,“ odpověděla Angela.  
„Chce, abychom tam šli.“  
„Slyšela jsem.“  
„Tak pojď,“ vyzval mne, „tím nás neubude.“  
Nechtělo se mi hýbat, ale Jonathan mě popadl za ruku a zvedl na nohy. Nemělo smysl se přít. Jeho dech tvořil se vzduchem výbušnou směs.  
Nebylo právě jednoduché chodit po břehu. Kameny nebyly vlhké mořskou vodou, ale pokryté kluzkým povlakem šedozelených řas; jako pot na holé lebce.  
Jonathan měl ještě větší problémy s pohybem po pláži než já. Dvakrát ztratil rovnováhu a ztěžka, proklínaje při tom celý svět, dopadl na zadek. Sedací část jeho šortek byla brzy zbarvena špinavě olivovou barvou a trhlinou prosvítala pokožka zadnice.  
Nebyla jsem žádná baletka, nicméně postupovala jsem opatrně, krok za krokem, a snažila se vyhýbat velkým balvanům, abych v případě uklouznutí nedopadla příliš vysoka.  
Každých pár metrů jsme museli zdolávat smrdutý pás roztroušených chaluh. Dokázala jsem je přeskakovat s přiměřenou elegancí, zato přiopilý Jonathan, nejistý vlastní rovnováhou, se v nich brouzdal a bořil se holýma nohama až po kotníky. A nebyly to jenom chalupy. Pásky obsahovaly i naplaveniny běžné na každé pláži. Rozbité láhve, rezavějící plechovky od koly, slizem pokrytý korek, kusy dehtu, fragmenty krabů, bledě žluté prezervativy. A po těchto puchnoucích hromádách smetl popelčaly na palec velké masařky s velkýma očima. Stovky jich lezly v tom neřádu, jedna přes druhou, bzučely jako o život a žily, aby bzučely.  
Byly to první známky života, které jsme spatřili.  
Právě jsem se snažila, seč jsem mohla, abych nepadla ústy do jednoho z těch chaluhových pásů, když se mi po levici spustila malá lavina. Několik kamínků se vydalo k moři, přeskakující jeden přes druhý, a cestou uvolňovaly tucty dalších.  
Celé se to dělo bez zjevné příčiny.  
Jonathan se ani neobtěžoval pohledem; měl dost práce, aby se udržel ve vertikální poloze.  
Lavina vyčerpala svou energii a zastavila se. Potom se spustila další. Tentokrát mezi námi a mořem. Větší než předtím, kamínky vyletovaly do vyšší výšky.

A také celý děj měl delší trvání. Kámen narážel do kamene, až ke konci toho tance několik oblázků skutečně dosáhlo moře.

Žbluňk.

Jednotvárný hluk.

Žbluňk. Žbluňk.

Ray se vynořil zpoza velkého balvanu na vrcholu pláže a zubil se jako cvok.

„Máme tu život, na Marsu,“ zařval a vrátil se tam, odkud přišel.

Ještě několik riskantních okamžiků a byli jsme u něj. Vlasy jsme měli přilepené k čelům jako nějaké čepice.

Zdálo se mi, že Jonathanovi není nejlépe. „Tak co tu máš tak ohromného?“ otázal se. „Hele, co jsme našli,“ vedl nás Ray za balvan. První šok.

Jakmile jsme se dostali na vrchol pláže, spatřili jsme druhou stranu ostrova. Tatáž pustá pláž a potom moře. Žádní obyvatelé, žádné lodě, žádná známka lidské existence. Celý ostrov mohl měřit napříč asi tak půl míle. Stěží jako hřbet velryby. Ale byl tu život; a to bylo další překvapení. V ochranném kruhu velkých, neonšelých balvanů, jež korunovaly ostrov, se skrýval oplocený prostor. Mezi sloupky, na sláném vzduchu polozetlelými, byla natažena spleť ostnatých drátů, které tvořily primitivní ohradu. Za plotem rostla na malé ploše hrubá tráva a na ní postávaly tři ovce. A Angela.

Stála v té trestanecké kolonii, hladila jednu z vězeňkyň a vrkala jí do prázdného obličejce.

„Ovečky,“ pronesla triumfálním tónem. Jonathan mě předběhl úsečnou poznámkou: „No a co?“ „No je to divný, ne?“ soudil Ray. „Tři ovce uprostřed takovýhleho místa.“

„Řekla bych, že na tom nejsou nejlíp,“ podotkla Angela. Měla pravdu. Pobyt na otevřeném prostranství, kde byly vystaveny působení živlů, ovce poznamenal. Měly zalepené oči, vlna jim visela ve zčuchaných chomáčích z propadlých a třesoucích se boků. Jedna z nich se zhroutila na ostnatý drát a zdálo se, že není schopna, ať již v důsledku nemoci či vyčerpání, sama vstát. „To je kruté,“ mínila Angela.

S tím jsem mohla jen souhlasit. Zavřít ta stvoření v ohradě, kde roste jen pár stvolů trávy a kam kdosi umístil otlučenou cínovou vanu s hnojící vodou, která jim měla sloužit k ukojení žízně, bylo bezesporu projevem sadismu.

„Není to zvláštní?“ ozval se Ray.

„Pořezal jsem se.“ Jonathan seděl na plochem kameni a civěl si na plosku pravé nohy.

„Na břehu je sklo,“ podotkla jsem a vyměnila si s jednou z ovcí prázdný pohled. „Tvářej se pěkně koženě,“ poznamenal Roy. „Z fleku by mohly dělat nahrávače nějakým komikům.“

Ovce se však kupodivu nezdály být svým stavem příliš znepokojeny. V očích měly výraz spíše filozofický. Jako by říkaly: Jsem jen ovce, neočekávám, že byste mě mohli mít rádi, pečovat o mě, chránit mě, leda by šlo o vaše žaludky. Žádný zlobný bekot, ani znechucené dupání kopytem.

Jen tři sedé ovce, čekající na smrt.

Ray ztratil o celou věc zájem. Loudal se zpátky ke břehu a cestou před sebou kopal jakousi plechovku. Jak rachtala a poskakovala, připomněla mi lavinu oblázků.

„Měli bychom je pustit,“ navrhla Angela.

Nevšímal jsem si jí; čím je volnost na takovém místě? Angela naléhala: „Tak co, pustíme je?“ „Ne, „

„Vždyť umřou.“

„Někdo měl asi důvod, aby je tu zavřel.“

„Jenže tady pojdou. „

„Když je pustíme, tak pojdou na pláži. Nemají tu nikde žádné žrádlo.“

„Tak je nakrmíme.“

„Topinkama a ginem,“ navrhl Jonathan, zatímco si vytahoval z nohy střep.

„Ale nechat je tu nemůžeme.“

„To není naše věc,“ prohlásila jsem. Začínalo to být poněkud nudné. Tři ovce. Co na tom, budou-li žít nebo – Totéž jsem si před hodinou myslela o sobě. Měly jsme něco společného, ty ovce a já.

Bolela mě hlava.

„Když ony umřou,“ kňourala Angela, opakujíc potřetí totéž.

„Ty seš ale kráva pitomá,“ poznamenal Jonathan beze zloby. Vyřkl to klidně, jako holý fakt.

„Coó?“ Angela vypadala, jako by právě dostala facku.

„Seš kráva pitomá,“ opakoval Jonathan. „KRÁ-VA.“

Angela se k němu otočila rudá vzteky a hanbou. „To tys nás sem dostal,“ prohlásila s ohrnutými rty.

Obvinění, jež muselo přijít. V očích se jí zaleskly slzy, vyvolané jeho slovy.

Jonathan si plivl na prst a vtíral si slinu do rány. „Udělal jsem to úmyslně,“ prohlásil. „Myslel jsem, že bychom tě tu mohli nechat.“

„Seš ožralej.“

„Ty seš zas pitomá. Jenže já se ráno probudím střízlivěj.“

Ta stará uštěpačnost spolehlivě zabrala.

Pokořená Angela se vydala k pláži za Rayem. Dokud byla v dohledu, zadržovala slzy. Jak došlo na rány pod pás, byla snadným soustem.

„Ty ale dokážeš být hajzl, když chceš,“ řekla jsem Jonathanovi; upřel na mě skelný pohled.

„Na tebe ne, když se budeme kamarádit.“

„Mě nevystrašíš.“

„Já vím.“

Ovce už na mě opět civěla a já jí ten pohled oplatila.

„Posraný ovce,“ hudoval Jonathan.

„Nemohou za to.“

„Kdyby měly v těle trochu slušnosti, tak si podříznou ty své blbý krky.“

„Jdu zpátky na loď.“

„Hnusný dršky.“

„Jdeš taky?“

Rychle se zmocnil mé ruky a pevně ji držel, jako by mě už nechtěl nikdy pustit. Najednou mě hltal očima.

„Nechod.“

„Je tu moc horko.“

„Zůstaň. Ten kámen je hezky teplej. Lehni si. Tentokrát nás nevyruší.“

„Tys to věděla?“ zeptala jsem se.

„O Rayovi? Jasně že jo. Myslím, že jsme mu předvedli slušné divadýlko.“

Přitáhl si mě k sobě blíž, prsty obou rukou propletené na mé paži, jako by šplhal po laně. Jeho pach přivolał zpět lodní kuchyň, zamračený pohled, zamumlané vyznání (Miluju tě), tichý ústup.

Dějá vu. Ale co dělat jiného v takovém dni, než se pohybovat ve stále stejně bezútěšném kruhu jako ty ovce v ohradě? Dýchat, šukat, žrát, srát.

Gin se mu vrazil do slabin. Snažil se seč mohl, ale neměl naději. Zrovna tak by se mohl pokoušet vpravit do ouška jehly špagetu.

Podrážděně se ode mne odvalil.

„Kurva. Kurva. Kurva.“

Slovo beze smyslu. Jakmile je jednou opakoval, ztratilo význam. Tak jako všechno ostatní. Nic neoznačovalo.

„To nevadí,“ řekla jsem.

„Zkurvená práce.“

„Opravdu ne.“

Nepodíval se na mě a jen si civěl na ptáka. Kdyby v tu chvíli měl po ruce nůž, myslím, že by si ho byl uříkl a položil na ten vyhřátý kámen, onu svatyni impotence.

Nechala jsem ho jeho výzkumům a vydala se zpátky k „Emmanuelle“. Cestou mě cosi udeřilo do očí, něco, čeho jsem si předtím nevšimla. Modré mouchy místo toho, aby přede mnou ulétly, nechaly po sobě šlapat. Byly naprosto netečné; anebo sebevražedně naladěné. Seděly na rozpálených kamenech a praskaly mi pod nohama. Jejich okázalé živůtky zhasínaly jako nesčetná světélka.

Miha se nakonec rozplynula, vzduch se ohřál a ostrov vytasil další nechutný trik - zápach. Byl příjemný asi jako místnost napěchovaná shnilými broskvemi. Těžký a mdlý. Vnikal do pórů i chřípí jako sirup. A pod tou nasládlostí cosi dalšího, méně příjemného než broskve, lhostejno, zda to bylo čerstvé či shnilé. Puch odpadu ucpaného zkaženým masem či vody odtékající z jatek, pokryté koláči tuku a zčernalé krve. Předpokládala jsem, že jej vydávají chalupy, třebaže jsem na jiných plážích nikdy nic podobného necítila.

Kráčela jsem dál přes tlející řasy, nos ucpaný prsty. Byla jsem již na půli cesty k „Emmanuelle“, když jsem za sebou zaslechla hluk poprav. Žalostný hlas vražděné ovce se takřka ztrácel v Jonathanově satansky veselém řevu, ale já šestým smyslem vytušila, co ten ochlasta provedl.

Otočila jsem se na patě po oslzlém kamenu. Bylo téměř jisté, že jedno ze zvířat již nezachráním, ale mohla jsem mu zabránit, aby zmasakroval zbylá dvě. Do ohrady jsem neviděla, byla ukrytá za balvany, avšak slyšela jsem jeho triumfální jakot a tlumené dunění úderů. Než jsem se dostala na dohled, věděla jsem, co spatřím.

Šedozelená tráva zrudla krví. Jonathan byl s ovci v ohradě. Dvě přeživší zvířata pobíhala v panice sem a tam rytmickým krokem, bečela hrůzou, zatímco Jonathan stál se ztopořeným údem nad třetí ovci. Napůl zhroucená oběť měla přední nohy složené pod sebou, zatímco zadní nohy byly strnule napjaté v očekávání blížící se smrti. Její tělo se otřásalo křečovitými stahy a v očích bylo vidět více bílé než hnědé. Temeno hlavy měla prakticky rozbité na padrť. Šedá hmota mozku vystupovala na povrch a byla probodána kostními úlomky a na kaši rozdrcena velkým kulatým kamenem, který Jonathan dosud třímával v ruce. Dokonce i ve chvíli, kdy jsem se již dívala, znovu ovci udeřil. Kousky tkáně se rozlétly na všechny strany a zropily mě teplou hmotou a krví. Jonathan vypadal jako šílenec (jímž v té chvíli nejspíš také byl). Jeho před chvílí bílé tělo bylo potřísněno jako řeznická zástěra po těžkém dnu stráveném na jatkách zabíjením dobytka kladivem. Obličej měl téměř úplně pokrytý zasychající krví nešťastného zvířete.

Ovce dokonala. Její dojemný nářek ustal. Překotila se na záda, takřka komicky, jako postavička z kresleného filmu. Jedno ucho se natrhlo o ostnatý drát. Jonathan sledoval, jak padá. Pod slupkou krve se zubil. Jaký to škleb; sloužil mu zřejmě ke kdečemu. Nebyl to snad úsměv, jímž okouzloval ženy? Tentýž úšklebek, jenž sliboval chlipnost i lásku? Nyní, když tu stál nad svou obětí, v jedné ruce kámen, ve druhé vlastní přirození, se konečně ukázal jeho skutečný smysl.

Pak ale úsměv zmizel; Jonathanovi se vrátil rozum.

„Prokristapána,“ vydechl a z podbřišku se mu začala šířit vlna hnusu. Viděla jsem to naprosto jasně; jak se mu obrací žaludek, jak ho nevolnost nutí vytrčít hlavu a vrhnout napůl strávený gin a topinku na trávu.

Nehýbala jsem se. Nehodlala jsem ho uklidňovat, těšit ho -nebylo to jednoduše v mé moci.

Odvrátila jsem se.

„Frankie,“ pronesl, hrdlo plné žluči.

Nedokázala jsem se přinutit, abych se na něj podívala. Pro ovci jsem už nemohla nic udělat. Bylo po ní. Chtěla jsem jen utéci z toho kamenného kruhu a pustit ten pohled z hlavy.

„Frankie.“

Vykočila jsem. Šla jsem tak rychle, jak mi jen kluzký terén dovoľoval, ke břehu, do relativní přičetnosti „Emmanuelle“.

Pach zesílil a zvedal se mi k obličejí od země ve vilných vlnách.

Příšerný ostrov. Hnusný, smradlavý, šílený ostrov.

Klopýtala jsem přes chaluhy a smetl a zalykala se záští. „Emmanuella“ byla nedaleko -

A vtom se ozvalo chřestění oblázků, zrovna jako předtím. Zastavila jsem se a balancujíc na kluzkém hřbetu balvanu, pohlédla jsem doleva, kde právě jeden z kamínků končil svou cestu svažem. A vtom se, o plných šest stop dále, zdánlivě samovolně rozběhl jiný, větší oblázek a kutálel se po pláži. Nárazy do svých sousedů spustil další exodus směřující k moři. Zamyslela jsem se tak, až mě z toho začalo bzučet v hlavě. Žila pod povrchem nějaká zvířata - krabové třeba - co těmi kamínky pohybovala? Nebo je k životu nějak přiváděly sluneční paprsky?

A opět. Ještě větší kámen -

Pokračovala jsem v cestě, zatímco chřestění a pleskání pokračovalo. Jedna kratičká sekvence navazovala na druhou, až se spojily v téměř nepřerušovaný virbl.

Nenacházela jsem přiměřené vysvětlení a začínala jsem se bát.

Angela a Ray se slunili na palubě „Emmanuelly“.

„Ještě hodinu a budeme moct začít tu křivu zvedat z prdele,“ oznámil Ray a upíral na mě přimhouřené oči.

Nejdříve mě napadlo, že mluví o Angele, ale pak mi došlo, že má na mysli loď. Naše opětovné vyplutí na moře.

„Chytej zatím bronz,“ navrhl mi s mdlým úsměvem na rtech.

„Tak jo.“

Angela buď spala, nebo mě ignorovala. Obojí mi naprosto vyhovovalo.

Složila jsem se na palubu u Rayových nohou a vystavila se slunci. Krupičky krve mi zasychaly na kůži jako malé strupy. Líně jsem je sloupávala a naslouchala hluku kamínků a pleskání moře.

Za mnou zašustily otáčené stránky. Ohlédla jsem se. Ray, který nikdy nedokázal dlouho jenom tak ležet, listoval knihou o Hebridách, kterou si vzal s sebou z domova.

Podívala jsem se do slunce. Matka mi vždycky říkala, že mi to vypálí do očí díry, jenže když ono bylo tak horké a živoucí; toužila jsem se mu dívat do tváře. Pociťovala jsem jakési mrazení - nevím, kde se vzalo - mrazivý chlad v břiše a mezi nohama - mrazení, jež ne a ne pominout. Snad ho zaženu tím, že budu koukat do slunka.

Opodál jsem zahlédla Jonathana, jak po špičkách schází k moři. Na tu vzdálenost mu vzor krve na bílé pokožce dodával zdání jakési strakaté zrůdy. Svlékl si šortky a shrbeně se sunul na kraj vody, aby ze sebe spláchl tu ovci.

Potom se ozval tichounkým hlasem Ray: „Kriste Pane.“ Vyslovil to natolik záměrně zdrženlivým tónem, aby bylo hned jasné, že zpráva, kterou nám hodlá sdělit, nebude nijak veselá.

„Copak?“

„Zjistil jsem, kde jsme.“

„Prima.“

„Ne, není to prima.“

„Proč? Co se děje?“ Posadila jsem se čelem k němu.

„Je to tady v té knížce. Je tu odstavec o tomhle místě.“

Angela otevřela oči. „A co?“ otázala se.

„Není to jenom ostrov. Je to navíc pohřebiště.“ Chlad mezi mýma nohama se živil sám sebou a narůstal. Sluneční paprsky nebyly natolik horké, aby mě zahřály tam, kde jsem měla být nejžhavější.

Odvrátila jsem se od Raye a pohlédla na pláž. Jonathan se dosud myl. Právě si cákal vodu na hrudník. Stíny balvanů se najednou zdály černé a těžké. Jejich okraje tlačily na obličej obrácené bradou vzhůru.

Jonathan si všiml, že se na něj dívám, a tak mi zamával.

Je možné, že pod těmi kameny jsou mrtvoly? Pohřbené obličejí ke slunci - jako lidé, kteří si užívají dovolenou na pláži u Blackpoolu?

Ten svět je tak monochromatický. Slunce a stín. Bílé vršky kamenů a jejich černá břicha. Nahoře život, dole smrt.

„Pohřebiště?“ zeptala se Angela. „Jaké pohřebiště?“

„Válečných obětí,“ odpověděl Ray. Angela: „Cože, nějaký Vikingové nebo co?“

„Oběti první a druhé světové války. Vojáci z torpédovaných lodí, vyplavení námořníci. Připluli sem s Golským proudem, zanášejí je do úžiny a vyplavuje je na okolních ostrovech.“

„Vyplavuje?“

„Tady se to píše.“

„Teď už snad ne.“

„Určitě i dnes tu sem tam pohřbí nějakého toho rybáře,“ usoudil Ray.

Jonathan se narovnal a civěl do moře na krev, již si smyl z těla. Potom si zastínil rukou oči a pohlédl přes modrošedavé vody. Sledovala jsem jeho pohled, tak jako předtím jeho prst. Asi o sto metrů dál se válel ve vodě ten tuleň či velryba nebo co to bylo. Občas se vynořila jakási ploutev a mihla se ve vzduchu jako ruka plavce.

„Kolik lidí tu bylo pohřbeno?“ zajímala se nonšalantně Angela. Skutečnost, že dřepíme na mohyle plné mrtvol, ji podle všeho nechávala zcela klidnou.

„Možná stovky.“

„Stovky?“

„Tady se akorát píše 'mnoho mrtvých'.“

„A dávali je do rakví?“

„Jak to mám vědět?“

Co jiného mohl tenhle bohem zapomenutý bobek v moři být - než hřbitov? Pohlížela jsem na ostrov novými očima, jako bych v něm právě poznala to, co skutečně je. Nyní jsem měla důvod opovrhovat tím hrbem na zádech mrzáka, tím

špinavým břehem, puchem broskví.

„To by mě zajímalo, jestli je pohřbívali tady všude,“ uvažovala Angela, „nebo jenom nahoře, co jsme našli ty ovce. Ale asi jenom nahoře; kus od vody.“

Ano, vody měli zřejmě plné zuby. Ubohé zelené obličejce ožrané rybami, shnilé uniformy, psi známky pokryté řasou. Taková smrt; a co hůř, to posmrtné cestování s četou spolumrtvol Golfským proudem k tomuto pustému kusu země. Viděla jsem to před očima, ta těla vojáků vydaná napospas rozmarům příboje, který je převaluje sem a tam, dokud se některý z údů nezachytí na skále a moře neztratí nad tělem svou moc. Mrtvolky se objevovaly po každé ustoupivší vlně; moře plivalo zrosolovatělé, slanou vodou nasáklé mrtvolky na břeh. Tam pak nějaký čas zaváněly a rackové je zbavovali oděvu.

Náhle mě posedla morbidní touha vyjít, vyzbrojena touto vědomostí, znovu na pláž, špičkou nohy převracet kameny v naději, že najdu nějakou tu kost.

Jen mi ta myšlenka bleskla hlavou, tělo rozhodlo za mě. Vstala jsem a vzápětí slézala z „Emmanuelly“.

„Kam ses vydala?“ zeptala se Angela.

„Za Jonathanem,“ zamumlala jsem a sestoupila na mohyly.

Pach byl nyní zřetelnější; byl to stále silící odér mrtvých. Možná, že je tu opravdu dosud pohřbívali, jak říkal Ray, a cpou je pod hromady kamenů. Neopatrné jachtaře, nepozorné plavce s obličejí setřenými vodou. Mouchy u mých nohou nebyly už tak netečné. Nečekaly, až je zašlápnu, ale vzlétaly a bzučely přede mnou s nově nabytou chutí do života.

Jonathanu jsem neviděla. Jeho šortky dosud ležely na kamenech u břehu, ale on sám zmizel. Obzírала jsem moře. Nic. Žádná hlava, která by nadskakovala nad vodou, žádné tělo, které by se vyvalovalo ve vlnách a houpalo na hladině.

Zavolala jsem ho jménem.

Můj hlas vyrušil mouchy, které vzlétly v kypivém oblaku. Jonathan neodpovídal.

Pokračovala jsem dál po okraji moře, kde mi tu a tam líná vlna, snad abych se necítila dotčeně, zalila nohy. Uvědomila jsem si, že jsem Angele a Rayovi nevyprávěla o té mrtvé ovci. Snad to bylo tajemství jen mezi námi čtyřmi. Mnou, Jonathanem a dvěma přeživšími zvířaty v ohradě.

Potom jsem ho spatřila několik metrů před sebou. Široký bílý hrudník dočista umytý, bez jediné skvrnky. Takže je to tajemství, pomyslela jsem si.

„Kde jsi byl?“ houkla jsem na něj.

„Musel jsem to rozchodit,“ odpověděl křikem.

„A co?“

„Ten gin,“ uculil se. Bezděky jsem mu úsměv oplatila; předtím mi v kuchyni řekl, že mě miluje, a to něco znamená.

Za zády mu zachřestily kamínky; poskakovaly. Byl ode mne sotva deset metrů. Šel nestydatě odhalený, jistým krokem střízlivého člověka.

Rachot kamenů najednou jako by nabyl na rytmičnosti. Již to nebyly nahodilé série zvuků, které vydávaly oblázky narážející jeden o druhý - bylo to bubnování, sled úderů, pravidelný tepot.

Žádná porucha. Záměr.

Nikoli náhoda. Úmysl.

Nikoli kámen. Myšlenka. Za kamenem, v kameni, kamenem nesená -

Jonathan, již blízko mne, zářil. Pokožka mu na slunci téměř světélkovala, na pozadí té temnoty působila reliéfním dojmem.

Počkat -

- Jaké temnoty?

Ten kámen vzlétl do výše jako pták. Čistý, černý kámen, jenž se odlepil od země bez ohledu na gravitaci. Měl velikost malého děcka, nemluvněte. A jak se blížil k Jonathanově hlavě, ve vzduchu rostl a blýskal se.

Metáním oblázků k moři si pláž posilovala vůli, aby nyní dokázala zvednout tento balvan a mrštit jím po Jonathanovi. Zvětšoval se za ním ve vražedném záměru, ale mé hrdlo nebylo s to vydat zvuk, jenž by zhodnotil zděšení, které se mne zmocnilo.

Je snad hluchý? Znovu se zazubil; uvědomila jsem si, co si myslí. Že hrůza ve výrazu mé tváře je posměškem jeho nahotě. Nechápe -

Kámen mu urazil vršek hlavy. Od kořene nosu nahoru. Ústa zůstala dokořán, jazyk kličil z krve. Zbytek jeho krásy ke mně letěl v oblaku vlhkého rudého poprašku. Horní část hlavy přilnula k balvanu a její výraz zůstal nedotčen. Téměř jsem upadla. Kámen zavřeštěl kolem a odlétl k moři. Nad vodou zřejmě ztratil vůli, zaváhal a zřít se do vln.

U mých nohou krev. Stopa vedla k místu, kde leželo Jonathanovo tělo. Lebka otevřená pohledu ukazovala nebi své vnitřní uspořádání.

Dosud jsem neječela, ačkoli pro mou přičetnost by bylo jen dobře, kdybych ten děs, jenž mě dusil, pustila ze řetězu. Někdo mě musí vyslechnout, sevřít mě v náručí, odvést mě pryč a všechno mi vysvětlit dříve, než poskakující oblázky opět naleznou svůj rytmus. Nebo, a ještě hůře, než ty duše pod povrchem, nespokojené se smrtí skrze prostředníka, odvalí náhrobky a vstanou, aby mě samy pocelovaly.

Ale křik nepřicházel.

Slyšela jsem jen rachocení kamenů zleva i zprava. Chystali se nás zabít, protože jsme jim vpadli na posvátnou půdu. Ukamenovat jako kacíře.

A potom nějaký hlas.

„Pro Boha živého -“

Mužský hlas; ne však Rayův.

Zdalo se mi, jako by se zrodil ze zhuštěného vzduchu. Nějaký malý, leč rozložitý mužik stál na rozhraní souše a vody. V jedné ruce kyblík, pod paží druhé ruky otýpku hrubě posekané a usušené trávy. Žrádlo pro ovce, pomyslela jsem si přes změt' napůl zformulovaných slov. Žrádlo pro ovce.

Muž pohlédl na mě, pak upřel divoký pohled svých starých očí na Jonathana.

„Co to je?“ hlesl. Měl silný galský přízvuk. „Pro Boha živého, co se tu děje?“

Zavrtěla jsem hlavou. Měla jsem pocit, že ji mám na krku jen volně posazenou. Jako bych ji měla každou chvíli setřást. Možná, že jsem ukázala k ohradě s ovce, možná ne. Ať tak či onak, muž zřejmě věděl, co mám na mysli, a začal šplhat po pláži k vrcholu ostrova. Cestou upustil kbelík i otýpku.

Napůl omámená jsem se vydala za ním, ale než jsem dospěla k balvanům, muž se opět vynořil z jejich stínu. Tvář se mu náhle leskla strachem.

„Kdo to udělal?“

„Jonathan,“ odvětila jsem. Mávla jsem rukou k mrtvole, neodvažujíc se tam podívat. Muž zaklel v galštině a vyklopýtal z kamenného přístřešku.

„Co jste to provedli?“ zaječel na mě. „Co jste to, proboha, provedli? Zabíjet dary, které byly pro ně.“ „Jsou to jen ovce,“ pronesla jsem. V hlavě se mi přehrával stále dokola okamžik Jonathanovy smrti, vražda zachycená na filmové smyčce.

„Nevidíte, že si je žádají? Jinak vstanou -“

„Kdo vstane?“ zeptala jsem se, třebaže mi to při pohledu na ty oživlé oblázky bylo jasné.

„Oni všichni. Pohřbení bez smutku a bez truchlících. Mají v sobě moře, v hlavách -“

Věděla jsem, o čem mluví, náhle mi to bylo naprosto jasné. Byli tu mrtví, jak jsme už věděli. Pod těmi kameny. Jenže je prostoupil rytmus moře a oni tu nechtěli zůstat v pokoji. A tak byla do ohrady přivedena ta zvířata a nabídnuta jim za obět' na usmířenou.

Jí snad mrtví skopové? Nikoli; ti nestáli o jídlo. Šlo o gesto uznání - tak prosté to bylo.

„Utopili se,“ pravil muž. „Všichni se utopili.“

Potom se opět ozvalo důvěrné chřestění, pak bubnování kamenů, které bez varování přerostlo v uširvoucí hromobití. Jako by se celá pláž dala do pohybu.

A pod tou kakofonií zaznívaly tři další zvuky. Šplouchání, jekot a ničení ve velkém.

Ohlédla jsem se a spatřila, jak se na druhé straně ostrova zvedá do vzduchu lavina kamení.

A opět ten strašlivý jek vyrážený z hrdla drceného a lámaného člověka.

Obořili se na „Emmanuella.“ Na Raye. Rozběhla jsem se k lodi po pláži, která se mi pod nohama vlnila. Za sebou jsem slyšela dusot krmičových těžkých bot. Čím dál jsme běželi, tím hluk útoku sílil. Kameny tančily ve vzduchu jako vykrmení ptáci a zastíňovaly slunce, aby vzápětí zasáhly neviděný cíl. Možná loď. Možná přímo lidské tělo -

Křik trýzněné Angely utichl.

Oběhla jsem výběžek ostrova o několik kroků před krmičem ovci a spatřila „Emmanuella“. Plavidlo ani lidé v něm neměli naděje na záchranu. Loď byla bombardována nekonečnými salvami kamení všech velikostí i tvarů; její trup byl rozdrčen, okna rozbita, stožár přeražen. Angela ležela s rozhozenými končetinami na troskách paluby a byla beze vší pochybnosti mrtvá. Zuřivost krupobití přesto nepolevovala. Kameny bubnovaly na trosky trupu a bušily do neživého Angelina těla, jež nadskakovalo, jako by jím procházel elektrický proud.

Raye nebylo vidět.

Zaječela jsem. Zdalo se, jako by bouře na okamžik utichla, jako by útok byl na vteřinku odložen. A pak to propuklo znovu. Jedna vlna kamenů za druhou se zvedala ze země a dopadala na cíl, který už nic nevnímal. Zdalo se, že nebudou spokojení, dokud z „Emmanuelly“ nezbudou pouhé třísky a dokud nerozcupí Angelino tělo na kousky tak malé, aby se vešly do úst garnátů.

Krmič ovci mě uchopil za ruku tak horečnatě, že mi v ní přestala rázem kolovat krev.

„Pojďte,“ řekl. Slyšela jsem ho, ale ani jsem se nepohnula. Čekala jsem, až se objeví Rayova tvář - nebo až uslyším, jak volá mé jméno.

Ale nic takového se nestalo. A palebná clona kamení pokračovala. Ray ležel mrtvý kdesi v troskách lodi - rozbitý na kusy.

Krmič ovci mě vlekl zpátky přes pláž.

„Člun,“ říkal, „dostaneme se odsud mým člunem.“

Představa, že bychom mohli utéct, mi připadala absurdní. Ostrov nás nesl na hřbetě, byli jsme mu vydáni na milost a nemilost.

Ale následovala jsem krmiče, klouzala jsem a smekala se po opocených kamenech, brouzdala se změtí řas cestou, kterou jsme sem přišli.

Na druhém konci ostrova odpočívala jeho ubohá naděje na život - na břeh vytažená loďka s vesly. Chatrná skořápka.

V tom máme vyplout na moře, jako ti tři muži v řěsetu?

Nechala jsem se bez odporu vléci k prostředku naší spásy. S každým dalším krokem jsem nabývala jistoty, že se pláž najednou zvedne a ukamenuje nás k smrti. Možná postaví zeď ze sebe samé, možná vztyčí sloup kamení, až budeme pouhý krůček od záchrany. Mohla si s námi hrát po libosti, jakoukoli hru. Ale na druhou stranu - možná, že mrtví hrám neholdují. Hry jsou spojeny s rizikem, a mrtví již nic neriskují. Možná, že jednají pouze se suchopárnou jistotou matematiků.

Krmič ovci mě napůl vtáhl do člunu a začal ho tlačit do silného příboje. Žádné kameny nepřilétly, aby nám překazily útek. Žádný sloup nevyrostl, žádné vražedné krupobití nás nesmetlo. Dokonce i útok na „Emmanuella“ ustal.

Uspokojily je tři oběti? Nebo mě přítomnost krmiče, onoho nevinného služebníka těchto neústupných stínů, chrání

před jejich hněvem?

Člun sklouzl po oblázcích do vody. Několikrát jsme se zhoupli na hřbetech nanicovatých vln, než jsme se dostali do takové hloubky, aby bylo možné použít vesla. A potom jsme se začali vzdalovat od břehu. Seděla jsem proti svému zachránci, který se opíral do vesel s takovou urputností, že se mu počet krůpějí na oroseném čele s každým záběrem násobil.

Břeh ustupoval; špěli jsme za svobodou. Zdálo se mi, jako by se krmič ovcí poněkud uvolnil. Zíral do špinavé vody za zádi, několikrát se zhluboka nadechl; potom vzhlédl ke mně a jeho popleněný obličej byl prost jakéhokoli výrazu.

„Jednou se to stát muselo –“ pronesl temně. „Někdo musel zničit způsob našeho života. Narušit jeho rytmus.“

Pohyb vesel, vpřed a vzad, uspával. Chtělo se mi spát, zabalit se do plachty, na které jsem seděla, a zapomenout. Břeh za námi se změnil v nezřetelnou čáru. Pátrala jsem pohledem po „Emmanuelle“, ale nikde jsem ji neviděla.

„Kam plujeme?“ zeptala jsem se.

„Na Tíree,“ odvětil muž. „Tam uvážíme, co dál. Musíme najít způsob nápravy; pomoci jim, aby mohli pokojně spát.“

„Oni jedí ovce?“

„K čemu by bylo jídlo mrtvým? Ne. Ti skopové nepotřebují. Ta zvířata jsou pro ně jen znamením piety.“

Pieta.

Pokývala jsem hlavou.

„Je to náš způsob, jak je oplakávat –“

Přestal veslovat. Zmocnilo se ho takové pohnutí, že nebyl s to dokončit vysvětlení. A také byl příliš vyčerpaný. Nechal tedy proud, aby nás nesl domů. Uplynula ničím nevyplněná chvíle.

A potom se ozvalo jakési škrábání.

Zvuk, jaký vydává myška, nic víc. Ode dna lodi. Jako by někdo nehtem přejel přes prkna, žádaje tím o vpuštění. Ne jeden člověk.

Spousta. Zvuk jejich proseb, šelest zetlelé kůže tažené po dřevě, se znásobil.

My ve člunu jsme se nehýbali, nemluvili jsme, nevěřili. I když jsme slyšeli to nejhorší, co jsme slyšet mohli - v nejhorší jsme stále nevěřili.

Na pravém boku cosi zašplouchalo; otočila jsem se a viděla, že se ke mně blíží vodou, celý strnulý, nesen skrytými vodiči jako loutka. Byl to Ray; tělo měl pokryté smrtelnými ranami a podlitinami. Ukamenovali ho, a potom ho vzali jako legračního maskota, jako důkaz moci, aby nás jím strašili. Jak ho táhli k loďce, vypadalo to málem, jako by se brodil vodou. Nohy měl skryté pod hladinou, ruce se mu klátily po stranách těla. Pohlédla jsem mu do rozmláceného, zedraného obličeje. Jedno oko měl zavřené, druhé bylo vyraženo z očníce.

Dva metry od člunu ho vodiči nechali klesnout do moře. Ray zmizel ve víru růžové vody.

„Kamarád?“ zeptal se krmič ovcí.

Přikývla jsem. Musel spadnout do moře ze zádi „Emmanuelly“. Nyní byl jako oni - utopenec. Už si z něj udělali hračku. Tak přece si rádi hráli. Přitáhli si ho od břehu jako děti, které chtějí po kamarádovi, aby se zúčastnil jejich řádění.

Škrábání utichlo. Rayovo tělo zmizelo nadobro. Žádný šum nevyšel z moře, jen šplouchání vln o boky člunu.

Strčila jsem do vesel.

„Veslujte!“ křikla jsem na krmiče ovcí. „Veslujte, nebo nás zabijou.“

Zdálo se, že rezignoval, že se hodlá podrobit jakémukoli trestu, který si na nás mrtví vymyslí. Zavrtěl hlavou a plivl do vody. V hlubině pod plovoucím hlenem se cosi pohnulo. Bledé postavy, příliš vzdálené, než aby byly zřetelně vidět, válely sudy a dělaly kotrmelce. A ty postavy stoupaly k nám, k hladině, mořem rozleptané obličeje byly s každým sáhlem lépe rozpoznatelné. Viděla jsem i paže rozpjaté k objetí.

Houf mrtvol. Tucty mrtvých, očištěných kraby, ožraných rybami, jimž zbylá tkáň sotva držela na kostech.

Natáhly ruce po loďce a ta se lehce zhoupla.

Rezignovaný výraz z tváře krmiče ovcí nezmizel ani potom, co se začal člun otrásat; zprvu mírně, ale potom tak prudce, že jsme uvnitř poletovali jako hadroví panáci. Hodlali nás převrhnout a my tomu nemohli zabránit. Vzápětí byl člun dnem vzhůru.

Voda byla ledová; daleko studenější, než jsem předpokládala. Její chlad mi vyrazil dech. Vždycky jsem bývala dobrou plavkyní. Sebejistými tempy, rozrážejíc prudce zpěněnou vodu, jsem vyrazila od loďky. Krmič ovcí neměl tolik štěstí. Tak jako mnoho mužů, kteří hledají živobytí na moři, neuměl zřejmě plavat. Šel ke dnu jako kámen, bez hlesu, bez modlitby.

V co jsem doufala? Že čtyři by mohli stačit; že mě nechají stopnout si nějaký proud, jenž mě zanese do bezpečí? Ale všechny naděje na únik měly jen krátké trvání.

Ucítila jsem, jak se mi cosi jemně, jemňounce otřelo o kotníky a chodidla. Bylo to téměř laskání. Così blízko mé hlavy na okamžik rozrazilo vodu. Zhlédla jsem šedý hřbet, který jako by patřil nějaké velké rybě. Dotek se stal sevřením. Ruka zhoubovatělá dlouhým pobytem ve vodě mi obemkla kotník a neúprosně si mě nárokovala ve prospěch moře. Nadechla jsem se, jak jsem věděla, posledního doušku vzduchu, a právě v tu chvíli na metr ode mne vyplula na hladinu Rayova hlava. Viděla jsem jeho bolest v klinickém detailu - vodou očištěné rány se staly odpornými chlopněmi bílé tkáně, ve středech pableskovaly kosti. Uvolněné oko bylo to tam, zplhlé vlasy více nemaskovaly lysinu na temeni.

Voda se nade mnou zavřela. Měla jsem otevřené oči a tak jsem viděla, jak mi kolem obličeje ve stříbřitě blyštivých bublinách okázale odplývá drahocenný dech. Ray byl co pozorný těšitel se mnou. Ruce mu pluly nad hlavou, jako by se vzdával. Tlak vody mu zkřivil obličej, vyfoukl tváře a způsobil, že z prázdné očníce vyhrézla vlákna zpřetrhaných nervů, jež vypadala jako tykadla drobounké olihně.

Odevzdala jsem se osudu. Otevřela jsem ústa; nahnula se mi do nich ledová voda. Sůl mě pálila v nosních dutinách,

chlad mě bodal za očima. Slaná voda se mi propalovala hrtanem a dychtivě se valila tam, kam nikdy neměla přijít - vyplachovala vzduch z trubic a dutin, dokud si nepodrobila celý můj organismus.

Dvě mrtvoly, jejichž vlasy vlály v proudu, mi objímaly nohy. Hlavy se jim kývaly a tančily na shnilých provázcích krčních svalů, a třebaže jsem je drápala do rukou a sdírala jim z kostí kusy masa s krajkovitými okraji, jejich milostné sevření nepolevovalo. Toužili po mně, jak nesmírně po mně toužili.

Ray mě také objal a přitulil se tváří k mému obličejí. Myslím, že k takovému gestu nebylo důvodu. Nevěděl to, ani necítil, nemiloval mě, nebažil po mně. A já, která jsem neoddiskutovatelně podléhala moři, ztrácejíc s každým okamžikem kus života, jsem nedokázala najít potěšení v důvěrnosti, po níž jsem tolik toužila.

Příliš pozdě na lásku; sluneční svět se stal pouhou vzpomínkou. Bylo to tím, že svět mizel - že temněl, jak jsem umírala, směrem k okrajům zorného pole - nebo jsme byli už tak hluboko, že sem nepronikly sluneční paprsky? Panika a strach mě opustily, srdce mi již, jak se zdálo, dotlouklo, hrud' se mi přestala křečovitě pohybovat v bolestných stazích. Obestřel mě svého druhu klid.

Sevření mých společníků povolilo a jemný proud odlivu si se mnou mohl dělat, co chtěl. Svým způsobem znásilnění. Zpustošení pokožky a svalstva, střev, očí, dutin, jazyka, mozku.

Čas tu neměl místo. Dny se mohly slévat v týdny, aniž bych si toho byla vědoma. Kýly lodí klouzaly nad námi. Snad jsme i občas vzhledli z našich kamenných odpočívadel a dívali se, jak nás mijejí. Nějaký okroužkovaný prst projel vodou, louže, která nemohla cákat, rozčísila nebesa, rybářský vlasce vlekl červa. Znamky života.

Možná tu samou hodinu, kdy jsem umřela, možná o rok později mě proud odtrhl od mého kamenu. Bylo v tom jisté milosrdenství, neboť mě vyvěkl ze středu mořských sasane a odevzdal mě přílivu a odlivu. Ray je se mnou. Jeho čas rovněž nadešel. Nastalo období změn; pro nás není návratu.

A proud nás neúprosně unáší - tu plujeme po hladině co odulé pontony pro racky, tu se zas vznášíme napůl ponoření a ožďibovaní rybami - nese nás k tomu ostrovu. Známe ono oživení kamenů a i bez uší slyšíme chrastění kamínků.

Moře již dávno smylo ze svého talíře zbytky. Angela, „Emma-nuella“ i Jonathan jsou pryč. Jen my utonuli sem patříme, obličejí nahoru, pod kamením, konejšeni rytmem drobných vlnek a komickou nechápavostí ovcí.

## OSTATKY

Některé živnosti je radno provozovat za denního světla, jiné zase v noci. Gavin působil v té druhé kategorii. V létě či v zimě se opíral o zeď či postával ve dveřích, u úst poletující světlušku cigarety, a prodával případným zájemcům to, co si pařil v džínách.

Někdy vdovám, které měly více peněz než lásky a které si ho najímaly na víkend nelegálních dostaveníček a kyselých, naléhavých polibků a někdy, pokud dokázaly zapomenout na své zemřelé partnery, i neproduktivních šoustaček v levandulí provoněné posteli. Jindy zase nešťastným manželkům, kteří prahli po vlastním pohlaví a zoufale toužili po hodince páření s chlapcem, který se jich nebude ptát na jméno.

Gavinovi bylo v zásadě jedno, na kterou z možností dojde. Lhostejnost byla jeho obchodní značkou, dokonce důležitou složkou jeho sex-appealu. A navíc - jakmile byl skutek dokonán a peníze předány, výrazným způsobem to usnadňovalo závěrečné kroky. Říci pak „Čau“, nebo „Tak zas příště“, nebo vůbec nic do tváře někomu, kdo houby dbal na to, jste-li živý či mrtvý, bylo velice prosté. A Gavinovi tato profese nebyla proti srsti, jak už to u profesí bývá. Tak jedna noc ze čtyř mu dokonce poskytovala špetku tělesné rozkoše. V nejhorším případě to byla sexuální jatka, plná zpocené kůže a očí bez života. Ale Gavin si už za ta léta zvykl.

Byl to prostě kšeft, který mu zajišťoval slušné živobytí.

Přes den většinou spal. Vykutal si důlek v teple postele a byl mumifikován v peřinách, hlavu chráněnou spletením paží před světlem. Vstával tak kolem třetí. Oholil se, osprchoval a strávil půlhodinku důkladným sebezpytováním před zrcadlem. Byl úzkostně sebekritický. Nikdy nepřipustil, aby se jeho tělesná váha vychýlila o víc než kilogram na tu či onu stranu od jím zvoleného ideálu. Pečlivě dodával pleti živiny, byla-li příliš suchá, a čistil ji, byla-li mastná. Pořádal hony na uhříky, které by mu mohly hyzdit tvář. Důsledně hlídal jakýkoli projev možného venerického onemocnění - jediného milostného soužení, kterým kdy trpěl. Jistě, občasný příděl muněk nebylo těžké zlikvidovat, avšak kapavka, kterou chytil už podvakerát, by ho vyřadila z provozu na dobré tři týdny a to by bylo pro podnikání moc špatné; a tak se umanutě hlídal a chvátal k lékaři při sebenepatrnější známce vyrážky.

Ta ho však postihovala zřídka. Až na nevtaně nicky toho měl v té půlhodině, kdy přísně hodnotil sám sebe, málo na práci, a tak mu nezbývalo, než obdivovat ten střet genů, který mu dal vzniknout. Byl krásný. Zákazníci mu to říkali neustále. Překrásný. Ach, ten obličej, takový obličej, vzdychali, a pevně ho svírali, jako by si tak mohli přivlastnit kousek jeho půvabu.

Ovšemže byli k maní i jiní krasavci, například prostřednictvím agentur a koneckonců i na ulici, pokud člověk věděl, kde hledat. Ale obličej většiny z prostitutek, které Gavin znal, by vám připadaly vedle toho jeho jaksi nedopečené. Obličej, které vypadaly spíše jako první sochařův pokus než jako hotové dílo - nevytříbené, pouhý experiment. Zatímco on byl vyplán k dokonalosti. Co mohlo být uděláno, taky uděláno bylo; bylo jen třeba tu dokonalost zachovat.

Až dokončí prohlídku, oblékne se (je možné, že věnuje dalšímu sebezhlížení ještě pět minut) a vydá se s úhledně zabaleným zbožím na trh.

Poslední dobou pracoval na ulici stále méně. Bylo to riskantní; musel se tu vyhýbat zákonu a občas se vyskytnuvšímu psychopatovi s mesiášskou touhou vyčistit Sodomu. Kdyby se ho náhodou zmocnila nepřekonatelná lenost, stačilo by zavolat na agenturu, která by mu klienta dohodila sama, pak by však slízla pořádný díl jeho odměny.

Měl samozřejmě stále zákazníky, kteří si jeho přízeň zajišťovali měsíc po měsíci. Jistá vdova z Fort Lauderdale si ho

najímala na několik dnů svého každoročního pobytu v Evropě; jiná dáma, jejíž obličej kdysi spatřil v luxusním magazínu, mu občas zavolala a chtěla s ním jen poobědvat a svěřit se mu s manželskými problémy. Pak tu byl Rover, muž, kterému Gavin dal přezdívku podle jeho vozu; ten si Gavina kupoval jednou za několik týdnů, aby s ním strávil noc plnou polibků a vyznání.

Avšak za noci, kdy neměl žádné předem sjednané klienty, vycházel ven a šlapal chodník.

Tohle řemeslo měl v malíčku. Nikdo jiný z těch, co pracovali na ulici, neovládal lépe slůvka vábení; tu důvtipnou směs vyzývavosti a upejpavosti, andělské nevinnosti a chlíplosti. To zvláštní přenesení váhy z levé nohy na pravou, jež ukáže slabiny v tom nejlepší úhlu - takhle. Nikdy nebyl vlezlý, nikdy oplzlý. Nabízel jen nevťiravé přísliby.

Byl pyšný na to, že sbalit zákaznici či zákazníka mu zřídka trvalo déle než několik minut a nikdy více než hodinu. Pokud sehrál svou hru s obvyklou pečlivostí a vyhlédl si správně rozladěnou manželku či správně rozlíceného manžela, pak je přiměl, aby ho nakrmili (někdy i ošatili), uložili ho do postele a popřáli mu příjemnou noc ještě dříve, než vyjel poslední vlak metra linky Metropolitan do ulice Hammersmith. Léta půlhodinových schůzek, tří felací a jedné šukačky za jedinou noc byla ta tam. Jednak po tom už netoužil, jednak se chystal v nadcházejících letech změnit směřování své kariéry - od pouliční šlapky k gigolovi, od gigola k vydržovanému mládenci, a od vydržovaného mládence k manželovi. Věděl, že se jednoho dne ožení s jednou z těch vdoviček; možná s tou paničkou z Floridy. Líčila mu, jak si ho představuje rozvaleného u jejího bazénu ve Fort Lauderdale; tuto představu v ní rád živil. Tak daleko se zatím nedostal, ale dříve nebo později si s tím poradí. Problém byl v tom, že tyhle bohaté květinčky vyžadovaly mnoho péče, ale spousta jich hynula dříve, než mohly přinést plody.

A přece... tento rok.

Ano, určitě tento rok, musí to být letos. S podzimem se hlásí změna k lepšímu, byl si tím jist.

Zatím zkoumal stále hlubší linky kolem svých skvostných úst (ano, bezpochyby to byla skvostná ústa) a zvažoval, jaké má v závodu mezi časem a příležitostí vyhlídky.

Byl večer, čtvrt na deset, devětadvacátého září. Chlad vládl dokonce i ve foyer hotelu Imperiál. Babí léto, jež by požehnálo ulicím, se letos nedostavilo. Podzim sevřel Londýn do krutých čelistí a setřásl město do naha.

Ten chlad mu pronikl do zubu, do jeho ubohého, rozpadajícího se zubu. Kdyby se povaloval v posteli o hodinu méně a zašel k zubaři, mohl si tu nepříjemnost ušetřit. Ale pozdě bycha honit, půjde zítra. Zítra je času dost. Netřeba sjednávat návštěvu předem. Stačí, když se usměje na sestřičku na příjmu; určitě roztaje a sdělí mu, že by snad pro něj našla nějakou skulinku. Potom se usměje ještě jednou, sestřička zrudne a Gavin půjde rovnou do ordinace místo toho, aby čekal dva týdny jako ty nebohé ovce, co je příroda neobdařila krásným obličejem.

Pro dnešek se s tím bude muset smířit. Potřeboval jen nějakého přítroblíka - manželku, který se nechá oškubat za to, že ho bude moci vzít do úst - pak by se mohl uchýlit do nějakého nonstop klubu v Soho a v klidu se zaobírat sám sebou. Pokud si ho nevyhlídne nějaký přesprášený sdílný chudáček, hodí se pěkně do klidu a o půl jedenácté může být doma.

Ale dnes neměl svůj den. V recepci Imperiálu se objevila nová tvář. Jakýsi hubeňour se zdevastovaným obličejem a špatně přilepeným tupé na kebuli, jenž už dobrou půlhodinu vrhal na Gavina kosé pohledy.

Obvyklý recepční, Madox, kterého Gavin tu a tam vídal, když procházel bary, byl snadným soustem, když člověk věděl, jak na takového týpka. Madox se v Gavinových rukách stával tvárnou hmotou; před pár měsíci si dokonce koupil hodinu Gavinovy přízně. Ovšemže mu udělal láci - byla to chytrá politika. Tenhle nový

chlápek byl ovšem poctivec, a navíc zlomyslník, a začínalo mu docházet, oč tady jde.

Gavin se lině vydal k automatu na cigarety. Kráčel po koberci kaštanové barvy v rytmu tiché hudby, která zněla v hale. Pitoměj, všivěj večer.

Když se odvrátil od automatu s balíčkem winstonek v ruce, recepční už na něj čekal.

„Promiňte... pane.“ Vyslovoval nacvičeným, leč zjevně ne jemu vlastním způsobem.

„Prosím?“

„Vy bydlíte v tomto hotelu... pane?“

„Vlastně -“

„Pokud ne, vedení by vám bylo zavázáno, kdybyste urychleně vyklidil tyto prostory.“

„Na někoho tu čekám.“

„Jistě?“

Recepční mu nevěřil ani slovo.

„Tak mi řekněte jeho jméno -“

„To není třeba.“

„Řekněte mi jeho jméno -“ trval chlápek na svém, „a já se milerád podívám, jestli je ten... dotyčná osoba... v hotelu.“

Ten hajzl prašivěj hodlal tlačit na pilu, což zužovalo výběr. Buď v klidu opustí halu, nebo sehraje rozzuřeného zákazníka a smete ho upřeným pohledem. Rozhodl se pro druhou možnost, ne proto, že by to byla dobrá taktika, ale že byl tvrdohlavý.

„Nemáte absolutně žádné právo -“ začal hrozivě, ale s recepčním to nepohnulo.

„Podívej, hošánku -“ řekl, „já vím, vo co ti jde, tak se mě nesnaž nasrat, nebo zavolám policajty.“ Chlápek ztratil kontrolu nad svým noblesním projevem. „Máme tu slušný hosty a ty nestojej vo kšefty s takovejma, jako seš ty. Jasný?“

„Buzerante,“ pronesl Gavin tichým hlasem.

„Vod kuřibka to teda sedne.“

Trefná odpověď.

„Tak, mládenečku - vypálíš vodcad' vlastníma silama, nebo tě maj vodvýt fizlové v želízkách.“

Gavin se rozhodl vyložit svou poslední kartu. „Kde je pan Madox? Chci mluvit s panem Madoxem. Známe se s ním.“ „To věřím,“ odfrkl recepční. „To vám rád věřím. Byl propuštěn pro nevhodné chování -“ vyumělkovaný projev se opět nastolil sám od sebe

„- takže být vámi, jeho jméno bych tu raději nezmiňoval. Ano? Račte.“

Při vědomí zajištěné převahy recepční ustoupil stranou jako matador a naznačil býku, kudy má jít.

„Vedení vám děkuje za návštěvu. A už se laskavě neobtěžujte.“

Hra, sada, utkání pro chlápka s tupé. Dlabat na to; jsou jiné hotely, jiná foyer, jiní recepční. Nemám zapotřebí poslouchat takové kecy.

Když Gavin otvíral dveře, ještě vrhl přes rameno úsměv, jenž měl znamenat: „Však se někde potkáme.“ Třeba ho tím vyvede z míry a až se ten pohůnek bude vracet v noci z práce a ozvou se za ním kroky nějakého mladíka, trochu se zapotí. Byla to slabá útěcha, ale aspoň nějaká.

Dveře se zavřely a oddělily Gavina od zdroje tepla. Bylo chladněji, podstatně chladněji, než když vstupoval do foyer. Když spěchal po Park Lane k jižnímu Kensingtonu, začalo hustě mžít, a zdálo se, že bude ještě hůř. Prozatím se mohl uchýlit do jednoho ze dvou hotelů na High Street; pokud z toho nic nekápne, smíří se s porážkou.

Kolem Hyde Parku uháněla cílevědomá auta s rozsvícenými reflektory k ulici Knightsbridge nebo Viktoriinu nádraží.

Představil si sám sebe, jak stojí na betonovém ostrůvku mezi těmi dvěma protichůdnými proudy vozů s konečky prstů v džínách (byly tak těsné, že se mu do kapes vešel nejvýše jediný joint), osamělý a opuštěný. Zvedla se v něm vlna zoufalství. Bylo mu dvacet čtyři let a pět měsíců. Nabízel se s přestávkami již od sedmnácti let a celou tu dobu si sliboval, že si, dříve než mu bude pětadvacet, sežene vdavekchtivou vdovu (gigolova penze) nebo seriózní zaměstnání.

Jenže čas míjel a žádný z jeho snů se ne a ne uskutečnit. Jenom mrhal silami a získával nové drobné vrásky pod očima.

A auta se dál valila v blyštivých proudech, semaforey signalizovaly ten či onen pokyn, vozy byly plné lidí, které čekaly zápasy

s hady a žebřiky, jež bylo nutno slézt, lidí, kteří mu svým usilovným snažením bránili vstoupit na břeh, dosíci bezpečí.

Nedosáhl toho, o čem snil či co si v hloubi duše sliboval.

A mládí patřilo všerejšku.

Kam měl jít? V bytě by si připadal jako ve vězení, i kdyby vykouřil trochu trávy, aby tomu místu obrousil hrany. Tuhle noc chtěl, ne, potřeboval s někým být. Prostě proto, aby nazřel svou krásu očima jiného člověka. Aby mohl vyslechnout, jak dokonale je stavěný, aby se mu dostalo vína, večere a stupidních lichotek, i kdyby mu to všechno měl poskytnout Quasimodův bohatší a ošklivější bratr. Tuto noc potřeboval nalézt ukotvení v lásce.

To, jak snadno sbalil svého kunčofta, mu málem dalo zapomenout na epizodu v hale Imperiálu. Asi tak pětapadesátiletý zazobanec; boty od Guccioho, prvotřídní svrchník. Jedním slovem: kvalitní.

Gavin postával u dveří mňavého artistního kina, kde právě dávali Truffautův film, když si uvědomil, že si ho ten pracháč prohlíží. Hodil po něm okem, aby se ujistil, že se mu rysuje kšeft. Zdálo se, že ten přímý pohled pracháče znervóznil; pohnul se, potom jako by si to rozmyslel, zabručel si něco pod vousy a zase se vrátil, předstíraje zájem o přehled pořadů. Zřejmě se v téhle hře příliš neorientuje, pomyslel si Gavin; nějaký novic.

Gavin sáhl do kapsy a zapálil si winstonku. Světlo zápalky, která vzplála v misce spojených dlaní, mu zalilo líce zlatavým leskem. Nesčetněkrát provedeno; z toho velmi často před zrcadlem pro vlastní potěšení. Bylo třeba rychle vzhlednout nad mihotavým plamínkem - trik, který zabral pokaždé. Když se tentokrát setkal s očima nervózního protějšku, zazobanec se neodvrátil.

Gavin potáhl z cigarety. Potom sirku uhasil a upustil ji na zem. Tímhle způsobem nikoho nebalil již několik měsíců, ale praxi neztratil a tak byl skutečně spokojen. To neomylné rozpoznání potenciálního klienta, a potom v očích a na rtech čitelná nabídka, již by bylo lze v případě zmyšlené interpretovat jako nevinně přátelský postoj.

Nicméně v tomto případě se o omyl nejednalo, tohle byl nesporně zákazník. Muž ulpíval na Gavinovi tak okouzleným pohledem, až se zdálo, že mu to musí působit bolest. Ústa měl pootevřená, jako by se mu nedostávalo slov, jimiž by se mohl představit. V obličejí nic moc, ale ošklivý rozhodně nebyl. Příliš často a příliš rychle se opaloval. Možná žil v zahraničí. Gavin předpokládal, že je to Angličan. To kličkování by tomu nasvědčovalo.

Proti svým zvyklostem udělal Gavin první krok.

„Máte rád francouzské filmy?“

Zdálo se, že si zazobanec mohutně oddechl úlevou. Ticho mezi nimi bylo přerušeno.

„Ano,“ odpověděl.

„Chystáte se jít dovnitř?“

Muž udělal rozpačité obličej.

„Asi... asi ne.“

„Drobátko zima.“

„To ano.“

„Myslím, že by bylo lépe někam zalézt.“

„A-ano.“

Pracháč spolkl návnadu.

„Nechtěl byste zajít na sklenku?“

Gavin se usmál.

„Jistě, proč ne?“

„Bydlím nedaleko.“

„Mhmm.“

„Víte, už jsem se doma začínal tak trochu otravovat.“

„To znám.“

Nyní se usmál zazobanec. „Vy jste...?“

„Gavin.“

Muž mu podal ruku v kožené rukavici. Velmi formálně, rozhodně. Stisk měl pevný a po předchozí váhavosti nebylo stopy.

„Já jsem Kenneth,“ řekl. „Ken Reynolds.“

„Těší mě.“

„Půjdeme se ohřát?“

„Nejsem proti.“

„Ke mně je to kousek.“

Jakmile Reynolds otevřel dveře bytu, vyvalila se proti nim vlna zatuchlého, ústředním topením ohřátého vzduchu. Tři patra, která museli zdolat, připravila Gavina o dech, ale Reynolds cestou ani nezpomalil. Asi nějaký pošahaný sportovec. Zaměstnání? Něco ve městě. To potřesení rukou, ty kožené rukavice. Možná ve veřejné správě.

„Pojďte dál, jen pojďte.“

Byly tu cítit prachy. Hustý vlas koberec tlumil kroky. Předsíň byla téměř prázdná. Kalendář na stěně, stolek s telefonem, kupa telefonních seznamů, věšák.

„Tady je tepleji.“

Reynolds se vysoukal z kabátu a pověsil ho na věšák. Rukavice si ponechal a zavedl Gavina o několik metrů dál do velkého pokoje.

„Odložíte si?“ zeptal se.

„Ano... ovšem.“

Gavin si svlékl bundu a Reynolds s ní vyklouzl do předsíně. Když se vrátil, stahoval si rukavice; zpocené ruce z toho udělaly nesnadný úkol. Ten chlápek je dosud nervózní, dokonce i na domácí půdě. Obvykle se v bezpečí, za zamčenými dveřmi, začínali uklidňovat. Tenhle však představoval hotový katalog neklidu.

„Mohu vám nabídnout něco k pití?“

„Ano, tím nepohrdnu.“

„Čím se ničíte?“

„Vodkou.“

„Něco do ní?“

„Jen kapku vody.“

„Purista, co?“

Gavin poznámce tak docela nerozuměl.

„Jo,“ odvětil.

„Člověk mého gusta. Omluvíte mě na chvíli - dojdou pro led.“

„Samozřejmě.“

Reynolds upustil rukavice na židli u dveří a zanechal Gavina samotného. V pokoji, stejně jako v předsíni, vládlo téměř dusné teplo, jenže v něm nebylo nic domáckého či pohostinného. Ať se Reynolds živil, čím chtěl, rozhodně trpěl sběratelskou vášní. Místnosti vévodila výstavka starožitností, rozvěšených po stěnách a seřazených na policích. Bylo tu velmi málo nábytku a i to málo vypadalo podivně - odraná křesla s trubkovým rámem nepatřila do tak drahého bytu. Možná, že ten muž byl univerzitním učitelem, nebo správcem muzea, nějakým akademikem. Tohle nebyl obývací mkléře.

Gavin o umění a tím spíše o historii nic nevěděl, a tak mu vystavené předměty prakticky nic neřikaly. Přesto si je šel zblízka prohlédnout prostě proto, aby dal najevo dobrou vůli. Toho chláпка bude jistě zajímat, co si o těch krámech myslí. Police byly smrtelně pochmurné. Kusy a zlomky keramiky a soch. Nic úplného, pouhé fragmenty. Na některých střepech zůstaly stopy povrchové úpravy, i když věky z nich takřka smyly veškeré barvy. V některých zlomcích soch bylo možno rozpoznat části lidského těla. Část trupu, nebo nohy (i se všemi pěti prsty), téměř rozežraný obličej, těžko určit zda mužský či ženský. Gavin potlačil zívnutí. To teplo, výstavka a myšlenky na sex jej činily letargickým.

Obrátil otupělé zraky k předmětům zavěšeným na stěnách. Byly působivější než ta veteš v policích, ale přesto do úplnosti jim ještě mnoho chybělo. Nechápal, jak se někdo může dívat na takovéhle rozbité krámy; jak mohou někoho přitahovat? Kamenné reliéfy upevněné na zdi byly v žalostném stavu; natolik narušené, že postavy vypadaly jako stížené leprou a latinské nápisy málem setřel čas. Rozhodně neoplývaly krásou, na to byly příliš zničené. Měl pocit, jako by se jimi pošpinil, jako by byly nakažené.

Pouze jediný vystavený kus ho zaujal. Náhrobek, nebo alespoň to, co za náhrobek považoval, jenž byl větší a v poněkud lepším stavu než ostatní reliéfy. Muž na koni a s mečem v ruce se rýsoval nad svými nepřáteli bez hlav. Pod tím několik latinských slov. Přední nohy koně byly uraženy a sloupky, které dílo ohraničovaly, byly větrem zle poškozeny, jinak ovšem výjev dával smysl. Hrubě vytesaný obličej dokonce nesl jistý náznak individuality - dlouhý nos, široká ústa; osobnost.

Gavin zvedl ruku, aby se dotkl nápisu, ale když uslyšel vstupovat Reynoldse, zase ji stáhl.

„Ale ne, klidně si sáhněte,“ vybědl ho hostitel. „Je to tu pro vaše potěšení.“

Nyní, když byl vyzván, aby se té věci dotkl, jeho nutkání se rozplynulo. Tonul v rozpacích; takhle se nechat přistihnout. „Jen do toho,“ naléhal Reynolds.

Gavin se dotkl reliéfu. Pod konečky prstů ucítil chladný, drsný povrch kamene.

„Je antiký.“

„Náhrobek?“

„Ano. Byl nalezen u Newcastle.“

„Kdo to byl?“

„Jmenoval se Flavinus. Korouhevník legie.“

To, co Gavin považoval za meč, byla při bližším ohledání korouhev. Končila v téměř vyhlazeném motivu. Snad včela, květina, kolo.

„Takže jste archeolog?“

„To je jen součást mé profese. Zabývám se průzkumem stavebních parcel, příležitostně dozírám na výkopové práce; především ale restauruju nálezy.“

„Jako tyhle?“

„Británie za doby starého Říma je mou soukromou posedlostí.“

Reynolds odložil sklenky, které přinesl, a přešel k policím obtěžkaným keramickými zlomky.

„Tyhle věci sbírám už léta, a přece, kdykoli vezmu do ruky předmět, který celá staletí nespátril světlo světa, vždy znovu se mě zmocní vzrušení. Chápete? Je to, jako byste získal spojení s minulostí.“

„Mhmm.“

Reynolds vzal z police keramický střep.

„Nejlepší nálezy si samozřejmě nárokují ty nejvýznamnější sbírky. Ale pokud je člověk šikovný, občas se mu podaří nějaký ten kousek získat. Římané za sebou nechali neuvěřitelnou stopu. Jako stavatři, budovatelé silnic a mostů.“

Reynolds ukončil svůj nadšený výlev náhlým pousmáním.

„Krucinál,“ řekl, „už zase poučuju. Omlouvám se. Nechal jsem se unést.“

Uložil střep na místo v polici, vrátil se ke skleničkám a začal nalévat. Zády ke Gavinovi se mu podařilo ze sebe vypravit: „Jste drahý?“

Gavin zaváhal. Mužova nervozita byla nakažlivá a ten náhlý zvrat v konverzaci - od antiky k ceně za vykouření - ho na okamžik vyvedl z míry. „Záleží na tom,“ uhýbal Gavin.

„Á...“ muž se dosud zaobíral sklenkami, „tedy na tom, jaká bude konkrétní povaha mých - ehm - požadavků?“ „Ano.“ „Ovšem.“

Reynolds se otočil a podal Gavinovi sklenku slušně naplněnou vodkou. Bez ledu.

„Nebudu nijak náročný,“ řekl.

„Nejsem levný.“

„O tom jsem přesvědčen.“ Reynoldsův pokus o úsměv skončil nezdarem. „Ale mohu vám dobře zaplatit. Jste schopen zdržet se přes noc?“

„Pokud budete chtít.“

Reynolds se zamračil do skleničky.

„Nejspíš ano.“

„V tom případě jsem.“

Hostitelova nálada jako by se změnila. Nerozhodnost nahradila náhlá sebejistota.

„Na zdraví,“ zvolal a cinkl si s Gavinem skleničkou naplněnou whisky. „Na lásku a život a všechno, co za to stojí.“

Gavinovi neunikla dvojznačnost Reynoldsovy poznámky. Ten muž byl evidentně pevně spjat s tím, čím se zabýval.

„Na to si připiju,“ přitakal a přihnul si ze své sklenky.

Další přípitky rychle následovaly a po třetí sklence začínal mít Gavin pocit, že už hodně dlouho nebyl takhle namazaný. Byl ochoten jedním uchem naslouchat Reynoldsovu vyprávění o vykopávkách a slávě starého Říma. Myšlenky mu poklidně plynuly hlavou; nebyl to nepříjemný pocit. Zřejmě tu zůstane přes celou noc, nebo nejméně do časných ranních hodin, tak proč si nedopřát vodky toho zazobance a těšit se z požitků, které se mu nabízejí? Později, možná že mnohem později, vzhledem k tomu, jak je ten muž roztěkaný, dojde v setmělém pokoji na jedno chlastem zastřené číslo. A tím to zhasne. Zažil už takové zákazníky. Byli to osaměl-ci, možná uprostřed moře zamilovaných, jež bylo snadné potěšit. A tenhle chlapík si nekupoval erotiku, ale společnost, jiné tělo, které by s ním na čas sdílelo jeho prostor a snadno vydělané prachy.

Vtom se ozval nějaký hluk.

Zprvu se Gavin domníval, že to dunění zní jen v jeho hlavě, ale Reynolds vstal s křečovitě staženým obličejem ze sedačky. Příjemná atmosféra se rázem rozplynula.

„Co to je?“ zeptal se Gavin a začal také vstávat, omámený alkoholem.

„To je v pořádku -“ Reynolds ho přitlačil do křesla. „Zůstaň tady -“

Zvuk zesílil. Někáký bubeník zavřený v rozpálené peci tloukl do dvířek.

„Prosím tě, vydrž chvíli. To je jen někdo v horním patře.“

Reynolds lhal, ten rámus nepřicházel z patra, ale odněkud z bytu, rytmické tepání, jež se zrychlovalo, zpomalovalo a opět zrychlovalo.

„Nalévej si po libosti,“ vybídl ho Reynolds ve dveřích, rudý v obličejí. „Mizerný sousedi...“

To svolávání, neboť nic jiného to nebylo, již ustávalo.

„Jen na okamžik,“ slíbil Reynolds a zavřel za sebou dveře.

Gavin již zažil lecjaké nepříjemné scény; chlápek, který ho chtěl zmlátit kvůli ceně - nebo ten, v němž začal hlodat pocit viny tak, že zdemoloval hotelový pokoj na třísky. Takové věci se stávaly. Ale Reynolds byl jiný případ - nic nenavštěvovalo tomu, že by byl zlý člověk. V hloubi duše, až v jejím nejzazším koutě, si Gavin tiše připomněl, že ti ostatní pánové v samém počátku také nevypadali jako nějakí grobiáni. Ale co, k čertu s tím; Gavin pustil obavy k vodě. Kdyby se měl rozklepat pokaždé, když jde s novým klientem, musel by brzy úplně nechat práce. Když měl balancovat

na tomto provaze, nezbyvalo mu než důvěřovat Štěstěně a spoléhat na svůj šestý smysl, a ten mu právě teď říkal, že tenhle chlapík není stavěný na to, aby kolem sebe tloukl pěstmi.

Hodil do sebe na ex sklenku vodky, znovu si nalil a čekal.

Hluk již úplně ustal a bylo tak stále snazší si uspořádat fakta jiným způsobem. Třeba to nakonec opravdu byli sousedi o patro výš. Každopádně neslyšel, že by Reynolds brousil někde po bytě.

Těkal pohledem po místnosti ve snaze nalézt něco, čím by se prozatím zaměstnal. Nakonec se vrátil k náhrobku na stěně.

Korouhevník Flavinus. To musí být vlastně fajn, uvažoval Gavin, mít vlastní podobiznu, byť jen hrubě vytesanou do kamene, která označuje místo, kde leží tvé kosti. A to i přesto, že jednou, až se naplní čas, nějaký archeolog kosti od kamene oddělí. Gavinův otec si vymínil, že nechce být zpopelněn, ale pohřben do země. Jak jinak by si ho mohl někdo připomínat, říkával. Kdo by chodil k urně uložené ve zdi, aby si u ní poplakal? Ironií bylo, že ani k jeho hrobu nikdo nechodil. Gavin jej navštívil za ty roky, které od otcova skonu uplynuly, snad jenom dvakrát. Prostý kámen nesl jeho jméno, datum a jakousi ořepanou frází. Nedokázal si ani vzpomenout, v kterém roce otec zemřel.

Ale Flavina si lidé připomínali; lidé, kteří ho neznali, kteří nevěděli nic o jeho životě, se o něm nyní dozvídali. Gavin vstal a dotkl se korouhevníkovy jména, toho hrubě vytesaného „FLAVINUS“, jež bylo druhým slovem nápisu.

Náhle se opět ozval ten hluk, daleko zuřivější než předtím. Gavin se odvrátil od náhrobku a pohlédl ke dveřím, předpokládaje, že tam bude stát Reynolds se slovy vysvětlení na rtech. Nikdo se neobjevil.

„Hergot.“

Hluk pokračoval, sled rychlých úderů. A tentokrát nemohlo být pochyb - ten bubeník byl zde, na tomto podlaží, o několik metrů dál. O Gavina se pokoušela zvědavost, ta neodbytná milenka. Napil se vodky a vyšel na chodbu. Jakmile za sebou zavřel dveře, hluk ustal.

„Keně?“ osmělil se. To slovo jako by mu odumřelo na rtech.

Nebýt štráfků světla na druhém konci, tonula by chodba v úplné tmě. Možná otevřené dveře. Gavin našel napravo vypínač, ale ten nefungoval.

„Keně?“ zkusil to znovu.

Tentokrát se otázka setkala s odezvou. Zasténání, a potom zvuk převalujícího se nebo snad převalovaného těla. Stala se Reynoldsovi nějaká nehoda? Proboha, možná že nemohoucně leží kousíček od Gavina; musí mu pomoci. Proč se ale nohám nechce jít? Cítil ve varlatech brnění, jež se dostavovalo pokaždé v nervózním očekávání; vzpomněl si, jak v dětství hrával hru na schovávanou - to vzrušení z lovu. Bylo to téměř příjemné.

A nehledě na požitek, copak mohl nyní odejít, aniž věděl, co se tomu chlapíkovi stalo? Musí vyjít na chodbu.

První dveře byly pootevřené; strčil do nich. Místnost za nimi byla obložená knihami, snad ložnice či pracovna. Světlo, které prostupovalo z ulice oknem bez záclon, ozařovalo nepořádek na desce stolu. Po Reynoldsovi či původci hluku ani stopy. Jakmile učinil první krok, pustil se Gavin s větší sebedůvěrou do dalšího průzkumu chodby. Další dveře - do kuchyně - byly také otevřené. Zevnitř nevycházelo žádné světlo. Gavinovi se začínaly potit dlaně. Vzpomněl si, jak se Reynolds snažil svléci rukavice, které mu lnuly k rukám. Čeho se bojí? Tohle není jen rande se zákazníkem. Je tu ještě někdo další. Někdo s násilnickou povahou.

Když objevil na zemi rozmázlý otisk ruky, zvedl se Gavinovi žaludek; byla to krev.

Strčil do dveří, ale víc už otevřít nešly. Něco za nimi bylo. Natlačil se do volného prostoru. V kuchyni byl zkažený vzduch. Snad od nevyneseného odpadkového koše nebo regálu s hničící zeleninou. Gavin přejížděl rukou po zdi, dokud nenašel vypínač. Zářivka se křečovitě probudila k životu.

Zpoza dveří vykukovaly Reynoldsovy boty značky Gucci. Gavin dveře přivřel a Reynolds se objevil ve své skrýši. Evidentně za dveřmi hledal útočiště; v jeho do klubička stočeném těle bylo cosi zvířecího. Když se ho Gavin dotkl, celý se otřásl.

„To nic... to jsem já.“ Gavin odtáhl Reynoldsovi zakrvácenou ruku z obličeje. Spatřil tržnou ránu, která se táhla od spánku k bradě, a jinou, rovnoběžnou s tou první, ale ne tak hlubokou, od středu čela přes nos, jako by mu někdo přešel přes obličej vidlici se dvěma bodci.

Reynolds otevřel oči. Trvalo mu pouhý okamžik, než zaostřil na Gavina.

„Běž pryč,“ pronesl.

„Jste zraněný.“

„Pro Krista boha, zmiz odsud. Rychle. Rozmyslel jsem si to. Rozumíš?“

„Zavolám policajty.“

Ten muž prakticky vyprskl: „Doprdele, vypadni odtud! Buziku zasranej!“ Gavin vstal a snažil se pochopit, oč tu běží. Ten chlapík má bolesti, a proto je agresivní. Kašli na urážky a sežeň něco, čím by se daly ošetřit ty rány. Přesně tak. Nejdříve mu ovaž rány, a pak ať si dělá, co uzná za vhodné. Když nestojí o policii, je to jeho věc. Zřejmě se mu nechce vysvětlovat, co dělá takový hezoun v tý jeho sauně.

„Jenom vám to ovážu.“

Gavin vyšel na chodbu.

Reynolds zpoza kuchyňských dveří zasténal: „Née,“ ale mladík ho neslyšel. A kdyby slyšel, nic by se tím nezměnilo. Gavin nerad poslouchal. „Ne“ pro něj bylo výzvou.

Reynolds se opřel zády o dveře a snažil se napřímit, využívaje kliky jako madla. Ale točila se mu hlava. Jako na strašidelném kolotoči, stále dokola, a každý kůň byl strašnější než ten předchozí. Nohy se pod ním podlomily, skácel se jako pošetilý stařec, jímž koneckonců byl. Život podělanej.

Gavin slyšel zvuk Reynoldsova pádu, ale byl příliš zaměstnán hledáním nějaké zbraně, než aby se vracel do kuchyně. Je-li vetřelec, jenž napadl Reynoldse, dosud v domě, musí se připravit k vlastní obraně. Prohrabával se haldou papírů

na psacím stole v pracovně, dokud pod nevyřízenou korespondencí nenašel nůž. Poděkoval za něj bohu a sevřel ho v dlani. Nevážil mnoho, čepel byla tenká a křehká, nicméně při přesném zásahu by jistě zabít mohl.

Již klidnější se Gavin vrátil na chodbu, kde chvíli rozvažoval další postup. Prvořadě bylo zjistit, kde je koupelna, a doufat, že v ní najde nějaký ob vaz pro Reynoldse. Posloužil by i čistý ručník. Pak možná z chláпка něco rozumného dostane, třeba z něj dokonce vyloudí nějaké vysvětlení.

Za kuchyní se chodba ostře stáčela doleva. Gavin zašel za roh a přímo před ním se objevily pootevřené dveře. Uvnitř se svítilo. Na dlaždičkách se třpytila voda. Koupelna.

Gavin si objal prsty levé ruky pravičku, která třímala nůž, a přistoupil ke dveřím. Svaly mu strachem ztuhly. Přemýšlel, zda to v případě zápasu bude představovat výhodu. Připadal si nejapný, neohrabaný a přitroublý.

Na klíce ulpěla krev, otisk dlaně, který tu podle všeho zanechal

Reynolds. Tak tady se to stalo - Reynolds hledal oporu, když se snažil uniknout útočníkovi. Pokud byl násilník dosud v bytě, pak musel být za těmito dveřmi. Nikde jinde už se skrývat nemohl.

Později, bude-li nějaké později, podrobí situaci analýze a pak si vynadá do volů za to, že rozkopl ty dveře, aby urychlil případný střet. O tom, jaké pitomosti se dopouští, uvažoval ještě v průběhu samotné akce. Dveře se rozlétly a otevřely mu pohled na dlaždičky potřísněné vodou a krví. A teď se objeví vyzývavě řvoucí postava s napraženými rukama.

Ne. Nic takového. Útočník nikde; a pokud se neskrýval tady, pak prostě už nebyl v bytě.

Gavin se pomalu a dlouze nadechl. Nůž, jemuž bylo odepřeno bodnout si do živého, i s rukou poklesl. Navzdory potu, navzdory strachu byl zklamán. Život ho opět podvedl - umožnil jeho cíli uklouznout zadními dveřmi a v ruce mu nechal namísto medaile smeták. Mohl si jen zahrát na ošetřovatele toho starého muže a jít dál svou cestou.

Koupelna byla vyvedena v odstínech béžové; krev kontrastovala s dlaždičkami. Průsvitný sprchový závěs s hravými motivy ryb a mořských řas byl částečně zatažen. Vypadalo to jako filmová scéna vraždy, ne zcela reálně. Krev byla příliš světlá, světlo příliš mdlé.

Gavin upustil nůž do umyvadla a otevřel skříňku, jejíž dvířka tvořila zrcadla. Nalezl v ní množství ústních vod, zásobu vitamínů a opuštěné tuby s pastou, ale jediným medicínským prostředkem byla krabička s leukoplasty. Když opět zavíral dvířka, spatřil v zrcadle vyčerpané rysy vlastního obličeje. Roztočil kohoutek naplno a sklonil se nad umyvadlem; studená voda zmírní následky popíjení a vžene mu do tváře trochu barvy.

V okamžiku, kdy nořil obličej do vody zadržené ve spojených dlaních, ozval se za ním hluk. Gavin se s bušícím srdcem narovnal a zavřel kohoutek. Voda mu kapala z brady a řas a kolotala v odtoku.

Nůž dosud ležel v umyvadle, na dosah ruky. Ten zvuk přicházel z vany; neagresivní pleskání vody.

Úlek spustil příliv adrenalinu a Gavinovy smysly začaly destilovat vzduch s novou precizností. Ostrá vůně citrónového mýdla, lesk tyrkysových žraloků křídlatých, kteří prolétávali levandulovými řasami na sprchovém závěsu, studené kapičky na obličeji, teplo za očima. Samé nové zkušenosti, drobnůstky, které až dosud používal ze zřetele, neboť byl příliš líný, než aby využíval svého zraku, hmatu a citu až po samou mez jejich možností.

Žiješ v reálném světě, říkala mu jeho hlava (to byl objev), a když si nedáš velkého majzla, tak tu pojdeš.

Proč se nepodíval do vany? Debil. Proč zrovna do vany ne?

„Kdo je tam?“ zeptal se, doufaje navzdory zdravému rozumu, že tam Reynolds chová nějakou vydru, která si dopřává ve vší tichosti koupele. Směšné. Vždyť je tu, pro Boha živého, krev.

Šplouchání najednou ustalo. Gavin se otočil zády ke skřínce - musíš! musíš! - a odhrnul závěs, který se pohyboval na jezdcích z umělé hmoty. Jak spěchal odhalit tu záhadu, zapomněl nůž v umyvadle. Pozdě. Tyrkysové ryby se poskládaly do varhánků a on hleděl do vody.

Byla hluboká - dosahovala na palec či dva od okraje vany - a kalná. Na hladině se ve spirále točila hnědá pěna a vycházel z ní slabý živočišný zápach. Něco jako mokrá psí srst. Hladina vody byla jinak klidná.

Gavin civěl do vany ve snaze zjistit, co to leží na dně. Uprostřed pěny plul jeho obraz. Sklonil se blíž, neschopen rozluštit vztahy mezi tvary narysovanými v tom kalu, až konečně rozpoznal hrubě tvarované prsty ruky a uvědomil si, že zírá na nehnutě ležící lidské tělo, stočené do klubíčka jako embrya.

Rukou odhrnul pěnu, jeho odraz se rozpadl na části a on jasně spatřil, kdo vanu obývá. Byla to socha spící postavy. Pouze hlava se nechýlila k tělu, ale byla natočená tak, že hleděla kalnou vodou k hladině. Malované oči - dvě zběžně nahozené skvrny - byly otevřené, rysy tváře hrubě tesané; ústa pouhý vryp, uši směšná držadla džbánu, připevněná k holé lebce. Postava byla nahá, z anatomického hlediska o nic zdařilejší než obličej - výtvar nějakého řezbářského učedníka. Barva byla na několika místech porušena, snad tím máčením, a odlupovala se od těla v šedých sférických cárech, pod nimiž se objevovalo tmavé dřevo.

Nebylo na tom nic strašidelného. Prostě artefakt ponořený do vody, aby se z něj odstranila mizerně provedená malba. To šplouchání za jeho zády způsobily bubliny, které se ze sochy uvolnily díky nějaké chemické reakci. Vida, tím se vše vysvětluje. Není se čeho bát. Div se mi srdce nezastavilo, říkával barman v Ambassadoru vždy, když se na scéně objevil nový krasavec či kráska. Gavin se musel pousmát; toto nebyl žádný Adonis.

„Zapomeň, žeš to kdy spatřil.“

Reynolds stál u dveří. Ke tváři si tiskl odpudivě vyhlízející kus hadru, jímž zastavil krvácení. Světlo dlaždiček dodávalo jeho pleti žlučovitého zbarvení - tou sinalostí by zahanbil i mrtvého.

„Jak vám je? Nevypadáte moc dobře.“

„To nic není... a už, prosím tě, běž.“

„Co se vám stalo?“

„Uklouzl jsem. Voda na podlaze. Uklouzl jsem, to je celé.“

„Ale ten hluk...“

Gavin se ohlédl po vaně. Něco ho na té soše fascinovalo. Možná její nahota a to následné obnažování, které se pomalu odehrávalo pod vodou; poslední svlékání - z kůže.

„Sousedé, nic víc.“

„Co to je?“ zeptal se Gavin, dosud upíraje zrak na nevábnou tvář ve vodě.

„To tě nemusí zajímat.“

„Proč je tak zkroucený? To jako umírá?“

Gavin pohlédl na Reynoldse, aby spatřil, jak mu na ústech bledne ten nejtrpčí z úsměvů.

„Dám ti peníze.“

„Nechci.“

„Ksaku! Jsi v práci, ne! U postele najdeš nějaké bankovky; vezmi si z nich, kolik myslíš, že si zasloužíš za promarněný čas -“ Reynolds Gavina zkoumavě pozoroval, „- a za mlčenlivost.“

Opět ta socha. Gavin z ní nemohl, jakkoli neuměle byla zhotovena, odtrhnout oči. Jeho vlastní, zmatený obličej plul po hladině a zahanboval umělcovu ruku půvabnými proporcemi.

„Nebud' zvědavěj,“ napomenul ho Reynolds.

„Nemůžu si pomoci.“

„Nemá to s tebou nic společného.“

„Vy jste ji ukradl... je to tak? Stojí asi pěkně balík a vy jste ji ukradl.“ Reynolds chvíli přemýšlel o odpovědi. Zdálo se, že je příliš unavený na to, aby lhal.

„Ano. Ukradl.“

„A někdo si pro ni přišel -“

„Je to tak. Ukradl jsem ji...“ odříkával Reynolds mechanicky, „... a někdo si pro ni přišel.“

„To mi stačí.“

„Gavine, nevím, kdo jsi, ale sem se už nevracej. A nepokoušej se o žádné figle, protože já tu nebudu.“

„Myslíte vydírání?“ urazil se Gavin. „Nejsem žádnéj zloděj.“

Reynoldsovův hodnotící pohled se proměnil v opovržení.

„Zloděj nezloděj, děkuj bohu. Pokud to umíš.“ Reynolds ustoupil ode dveří, aby Gavin mohl projít. Gavin se však nehýbal.

„Za co mám děkovat?“ otázal se. Bodal v něm slabý osten zloby; bylo to absurdní, ale cítil se odvržený, jako by se měl spokojit s poloviční pravdou, protože není hoden sdílet s Reynoldsem jeho tajemství.

Reynolds neměl sílu něco vysvětlovat. Vyčerpaně se opíral o rám dveří.

„Tak běž už,“ řekl.

Gavin přikývl a vykročil. Když vcházel do chodby, musel se ze sochy uvolnit další kousek barvy. Gavin uslyšel, jak prorazil hladinu, uslyšel, jak pleskl o okraj vany, a viděl - v duchu - jak se tělo sochy típytivě leskne ve zčeřené vodě.

„Dobrou noc,“ volal za ním Reynolds.

Gavin neodpověděl ani si nevzal žádné peníze. Ať se dá vycpat s těma svejma náhrobkama a s tím svým tajemstvím.

Cestou k hlavním dveřím se stavil v obýváku pro bundu. Ze zdi na něj shlížel korouhevník Flavinus. To musel být nějaký hrdina, pomyslel si Gavin. Jenom hrdinu mohli oslavovat takovýmto způsobem. Jinak by po něm nezbyla žádná památka; žádná podobizna v kameni, která oznamuje jeho odchod.

Gavin za sebou zavřel dveře. Právě v okamžiku, kdy si uvědomil, že ho opět rozbolel zub, se znovu ozval ten hluk, ty pěsti bušící do zdi.

Anebo hůře - bésnění probuzené duše.

Následující den pro Gavina začal úpornou bolestí zubu. Hned ráno se tedy vydal k zubaři v naději, že se mu podaří přemluvit dívku za přepážkou, aby mu zajistila přednostní ošetření. Jenomže toho dne byl s šarmem na štíru, oči se mu netřpytily tak intenzivně jako obvykle. Slečna mu řekla, že bude muset počkat do příštího pátku, ledaže by bolest byla nesnesitelná. Ale ona je nesnesitelná, tvrdil Gavin. Ale jděte, pravidlo děvče. Ten den neměl stát za nic - bolavý zub, lesbička na příjmu, zamrzlé kaluže, nepříjemné ženské na každém rohu, odporné děti, hnusná obloha.

Den, kdy začalo pronásledování.

Jeho obdivovatelé ho pronásledovali již dříve, ne však takovým způsobem. Ne tak lstivě, ne tak kradmo. Stávalo se, že ho lidé pronásledovali celé dny, z baru do baru, z ulice do ulice, tak oddaně, že ho to málem přivádělo k šílenství. Stále tentýž roztoužený obličej člověka, který sbíral odvahu k tomu, aby mu objednal nějaké pitivo nebo mu nabídl hodinky, kokain, týden v Tunisku, kdoví co ještě. Brzy se mu začalo hnusit tohle nerozhodné uctívání, které kyslo rychlostí mléka, aby pak zavánělo jako bolavá noha. Jeden z jeho nejhorlivějších obdivovatelů, herec povýšený do šlechtického stavu, jak se dozvěděl, se k němu ani nepřiblížil a jenom ho zpovzdálí neustále sledoval. Zpočátku mu ta pozornost lichotila, ale potěšení se brzy změnilo v podrážděnost, až si nakonec chlapíka odchytil v jednom baru a pohrozil mu, že mu rozbije hlavu. Toho večera byl už tak znechucený těmi hltavými pohledy, že by stačilo, aby mu k tomu ten ubožák dal sebemenší záminku, a byl schopen mu ublížit. Vícekrát ho už nespatřil; tak napůl byl přesvědčen, že mistr odkráčel domů a tam se oběsil.

Ale toto pronásledování se neprojevovalo tak zřejmým způsobem. Měl jenom neodbytný pocit, že se mu kdosi lepí na paty; že pokaždé, když se otočí, opodál vklouzne do stínu čísi postava, že na noční ulici s ním jakýsi chodec drží krok, srovnává ho s každým klapnutím podpatků, každým zaváháním v rytmu Gavinovy chůze. Připadal si, jako by trpěl paranoiou, až na to, že paranoidní nebyl. Kdybych byl paranoik, uvažoval, někdo by mi to už řekl.

A krom toho tu byly jisté okolnosti. Jednou zrána se ho jen tak z nudy optala chovatelka koček z vyššího patra, co že to měl za legračního návštěvníka - přece toho, co přišel pozdě večer a stál celé hodiny na schodech a pozoroval jeho byt. Gavin však o nikom takovém nevěděl, ani neznal nikoho, kdo by odpovídal popisu.

Dalšího dne, na rušné ulici, se uchýlil před davem do vchodu prázdného obchodu, kde si zapaloval cigaretu, když ve skle spatřil čísi pokroucený odraz. Hořící zápalka mu popálila prst, a jak ji odhazoval, pohlédl za ní. Než opět zvedl oči, dav, podobný rozbouranému moři, čumila pohltil.

Byl to nepříjemný, velmi nepříjemný pocit, a tím to zdaleka neskončilo.

Gavin s Preetoriem dosud nikdy nemluvil, třebaže se občas na ulici pozdravili pokývnutím hlavy a oba se ptali společných známých na toho druhého, jako by byli ti nejlepší přátelé. Preetorius byl černoch, něco mezi pětáctiřiceti a úkladnou vraždou, velebný pasák, který se chlubil, že je potomkem samotného Napoleona. Již málem deset let pásal skupinku dívek a tři čtyři chlapce a nevedl si v podnikání nijak špatně. Když Gavin začínal pracovat, dostalo se mu důrazného doporučení, aby Preetoria požádal o ochranu, jenže na to, aby stál o takový druh pomoci, byl Gavin příliš vyhraněný individualista. V důsledku toho na něj Preetorius a jeho klan nehleděli s přílišným pochopením. Nicméně, jakmile se na scéně zabydlel, nikdo jeho právo být sám sebou již nezpochybňoval. Říkalo se, že Preetorius dokonce choval ke Gavinově hamižnosti jistý uměřený obdiv.

Obdiv neobdiv, když Preetorius prolomil dlouhé mlčení a konečně na něj promluvil, bylo venku po čertech chladno.

„Hele, bělouši.“

Táhl na jedenáctou a Gavin byl na cestě z baru v uličce Svatého Martina do klubu v Covent Garden. V ulicích dosud hučel život. Mezi návštěvníky divadel a kin se nalézali potenciální zákazníci, ale on na to dnes neměl náladu. V kapse mu odpočívala stolibrovka, kterou vydělal minulého dne a s níž se ani neobtěžoval do banky. Dost na to, aby mohl existovat.

Když mu cestu zahradil Preetorius a jeho plešatí hrdlořezové, napadlo ho, že ho ti chlápci chtějí připravit o peníze.

„Hele, bělouši!“

Potom poznal onen plochý, lesklý obličej. Věděl, že Preetorius není žádný pouliční zlodějíček; nikdy jím nebyl a nikdy nebude.

„Bělouši, můžeš na slovíčko?“

Preetorius vytáhl z kapsy ořech, rozlouskl ho v dlaních a jádro si hodil do široké papuly.

„Nemáš nic proti, že?“

„Co potřebuješ?“

„Jak říkám, jen si promluvit. Nežádám toho zas tolik, nebo ano?“

„Jasněže ne. O co jde?“

„Tady ne.“

Gavin pohlédl na Preetoriovu kohortu. Nejednalo se o žádné gorily, to vůbec nebyl styl černých, ale ani o žádné padesátikilové chudinky. Celkově se scéna nejevila příliš zdravě prospěšná.

„Díky, ale nemám zájem,“ a Gavin vykročil co nejvyrovnanějším krokem od té trojice pryč. Preetorius mu hovořil do zad.

„Poslyš. Doslechl jsem se na tebe něco ošklivého.“

„Opravdu?“

„Obávám se, že ano. Prý jsi napadl jednoho z mých chlapců.“

Gavin udělal dalších šest kroků, než odpověděl. „Já ne. To jsi na špatné adrese.“

„Poznal tě, sráči. Vážně jsi mu ublížil.“

„Říkám ti, že já to nebyl.“

„Ty jsi šílenec, víš to? Měli by tě, ty kokote, šoupnout za mříže.“

Preetorius zvyšoval hlas. Lidé přecházeli na druhou stranu ulice, aby se vyhnuli eskalující hádce.

Gavin bez rozmyslu odbočil do Long Acre a rychle si uvědomil, že se dopustil taktické chyby. Dav lidí zde výrazně prořídil a od dalšího centra aktivity v Covent Garden ho dělil dlouhý úsek cesty. Měl raději odbočit doprava, aby se dostal na Charing Cross Road, kde by byl v jakéms takém bezpečí. Kurva, kdyby se obrátil, vejde přímo mezi ně. Nezbyvalo, než pokračovat dál (žádný běh; nikdy neutíkej, máš-li v patách vzteklého psa) a doufat, že se mu podaří udržet konverzaci v klidné rovině.

Preetorius: „Stáls mě spoustu peněz.“

„Nechápu -“ „Jeden z mých nejlepších hošů kvůli tobě nemůže vydělávat. A bude trvat dlouho, než ho dostanu zpátky na trh. Je posranej až za ušima.“

„Hele- já v životě nikomu neublížil.“

„Proč mi doprdele lžeš, ty sráči? Co jsem ti kdy udělal, že se mnou takhle jednáš?“

Preetorius přidal do kroku a dotáhl se na Gavina, nechávaje kumpány o něco pozadu.

„Podívej se...“ řekl šeptem, „já chápu, že pro jednoho takovej kluk může znamenat pokušení. To je v pohodě. To dokážu pochopit. Naservíruj mi takový kuřátko pod nos a já ho nad ním neohrmu. Ale tys ho zranil, a když někdo poraní mého chlapečka, krvácím taky.“

„Kdybych měl na svědomí to, co říkáš, myslíš, že bych se tu coural po ulici?“

„Asi nejseš tak úplně normální. Kdyby šlo jen o pár škrábanců, člověče, ale ty se přímo vykouseš v krvi mého chlapečka. Pověšiš ho, pořežeš, kde se dá, a ještě ho, kurva, necháš jen ve fuseklích na mém schodišti. Posloucháš mě dobře, bělouši? Posloucháš, co ti říkám?“

Jak Preetorius popisoval domnělý zločin, ozval se v jeho slovech nepředstíraný vztek, a Gavin nevěděl, co si počít. Raději mlčel a pokračoval v cestě.

„Ten kluk si z tebe udělal idol. Víš o tom? Viděl v tobě něco jako slabikář začínajícího prostituta. Těší tě to?“

„Moc ne.“

„Mělo by ti to lichotit, chlape, protože to je asi tak všechno, čeho v životě dosáhneš.“

„Díky.“

„Měls slušnej život. Bohužel, s tím je konec.“

Gavin ucítil v břiše chladné olovo. Původně doufal, že se Preetorius spokojí s pouhým varováním, ale zjevně se mýlil. Jsou tu, aby mu ublížili. Prokrista, přišli ho zohavít, a navíc za něco, co neudělal, o čem dokonce nic nevěděl.

„Dostaneme tě z ulice, bělouši. Navždy.“

„Nic jsem neprovedl.“

„Ten hoch tě poznal, i s tou punčochou, cos měl přes hlavu, tě poznal. Stejný hlas, stejný ohoz. Poznal tě, smíř se s tím. Teď poneseš důsledky.“

„Polib mi.“

Gavin vyrazil. Jako osmnáctiletý běhal za své hrabství sprinty. Potřeboval by stejnou rychlost jako tenkrát. Za zády se mu ozval Preetoriův chechtot (to je zábavička!) a dva páry nohou dusajících po chodníku. Byly blíž a ještě blíž - a Gavin byl zoufale z kondice. Po několika desítkách metrů ho rozbolela stehna a džíny měl na uvolněný běh příliš těsné. Ten hon byl ztracený, ještě než začal.

„Ten pán neřikal, že máš volno,“ plísnil ho bílý rváč, zarýváje mu prsty do bicepsu.

„Pěkný pokus.“ Preetorius se s úsměvem loudal k honicím psům a těžce oddychujícím zajícům. Téměř neznatelně kývl hlavou na druhého neurvalce.

„Kristiáne?“

Kristián v reakci na tu výzvu udeřil Gavina pěstí do ledvin. Gavin se zkroutil bolestí, z úst se mu vyřinul proud nadávek.

„Tamhle,“ ukázal Kristián. „Moc se s ním nepárejte,“ přikázal Preetorius. Gavin náhle zjistil, že ho vlečou ze světla do úzké uličky. Roztrhli mu košili i bundu, drahé boty za sebou vlekl po zemi, dokud ho, sténajícího, nepostavili na nohy. Ulička byla temná, a tak se před ním pohybovaly ve vzduchu jenom Preetoriovy oči.

„Tak jsme tu zase,“ pronesl. „Šťastný jak blechy.“

„Ani jsem... se ho nedotkl,“ lapal Gavin po dechu.

Komplic bez jména ho popadl rukou velkou jako šunka uprostřed hrudi za bundu a strkal ho na konec uličky. Gavinovi klouzaly podrážky v blátě, a třebaže se snažil stát zpřímá, nohy mu vodnatěly. A sebevědomí také. Na statečnost nebyla ta pravá chvíle. Škemral by, padl na kolena a lízal jim boty, kdyby bylo třeba, udělal by cokoli, co by jim zabránilo udělat svou práci. Cokoli, jen aby mu nezničili tvář.

Mařit krásu, to byla Preetoriova oblíbená zábava, aspoň na ulici o tom šly fámy. Používal prý k tomu neobvyklého způsobu, jímž mrzačil bez naděje na nápravu. Stačily mu tři řezy břitvou, a potom oběť donutil strčit si do kapsy vlastní rty, aby jí zbylo něco na památku. Gavin se zapotácel a udeřil dlaněmi o mokrou zem. Cosi shnilé měkkého mu vyklouzlo zpod ruky.

Ne-Kristián si vyměnil s Preetoriem úšklebek.

„Neni k nakousnutí?“ poznamenal.

Preetorius chroupal ořech. „Se mi zdá-“ řekl, „- že ten hoch konečně našel své místo v životě.“

„Já se ho ani nedotkl,“ škemral Gavin. Nic jiného dělat nemohl, jen zapírat a zapírat. Ale i tak to bylo předem marné.

„Seš vinej jak nikdo jinej,“ řekl Ne-Kristián.

„Prosím vás!“

„Fakt bych to chtěl mít z krku co nejdříve,“ naléhal Preetorius, hledě na hodinky. „Mám nějaké nutné schůzky, musím potěšit pár lidí.“

Gavin vzhlédl ke svým trýznitelům. Od sodíkem osvětlené ulice ho dělilo pětadvacet metrů běhu, pokud by se mu podařilo prorazit kordonem jejich těl.

„Dovol, abych ti drobátko přeonačil obličej. Jen drobná úprava vizáže.“

Preetorius držel v ruce nůž. Ne-Kristián vytáhl z kapsy provaz s koulí. Koule přijde do úst, provaz se omotá kolem hlavy - člověk, třebaže mu jde o život, nemůže křičet. K tomu to sloužilo.

Běž!

Gavin vystartoval z ponižující pozice jako sprinter z bloků, ale podrážka mu sklouzla na blátě a on ztratil rovnováhu. Místo toho, aby uháněl do bezpečí, převážil se do strany a vrazil do Kristiána, který upadl na záda.

Bezdechou rvačku ukončil Preetorius, který se odhodlal umazat si o tu bílou špínu ruce a postavit Gavina na nohy.

„Kampak, ty sráči?“ optal se a přitiskl mu špičku nože k bradě. Kost zde vyčnívala nejzřetelněji a Preetorius začal bez dalšího otálení s řezem - vedl ho podél dolní čelisti, příliš lačný krve, než aby se zabýval tím, zda má ten sajrajt v jeho rukách ucpanou hubu či ne. Gavin, jakmile se mu po krku začala řinout krev, spustil hurónský řev. Vzápětí však musel přestat, protože čísi tlusté prsty ho popadly za jazyk a pevně ho držely.

Ve spáncích mu začala tepat krev. Otvírala se před ním okna, jedno po druhém, jimiž se propadal do bezvědomí.

Raději umřít. Raději umřít. Zničili mu obličej - raději umřít.

Potom znovu začal rvát, ale nebyl si vědom toho, že by ten zvuk vycházel z jeho hrdla. Přes čvachtanici v uších se pokusil ten hlas zaměřit a uvědomil si, že nekřičí on, ale Preetorius.

Jazyk měl opět volný a nyní spontánně zvracel. Potácel se, bezděky ustupoval od shluku postav, které před ním zápolily. Nějaký neznámý člověk či lidé vstoupili do děje a nedovolili, aby došlo k jeho úplnému zohavení. Na zemi kdosi ležel, bradou vzhůru. Ne-Kristián, oči otevřené, ale bez života - někdo pro něho zabíjel. Pro něho.

Opatrně zvedl ruku k obličejí, aby zjistil, jaké utrpěl škody. Tkáň byla proříznutá do hloubky, rána vedla od brady téměř až k uchu. Bylo to zlé, ale Preetorius, jenž měl smysl pro systematickosti, si nechával to nejlepší až na konec a byl vyrušen dříve, než stačil Gavinovi proříznout nozdry či ho zbavit rtů. Jizva podél čelisti na kráse nepřidá, ale žádná katastrofa to nebude.

Kdosi se vypotácel z té mely a zamířil k němu - Preetorius, slzy na tvářích, oči jako golfové míčky.

Za ním Kristián, ruce bez vlády, vrávorá k ulici. Preetorius ho nenásledoval. Proč?

Ústa měl otevřená; ze spodního rtu viselo elastické, z perliček složené vlákno sliny.

„Pomoz mi,“ žadonil, jako by Gavin měl jeho život ve své moci. Jedna velká ruka se zvedala k nebi, jako by chtěla vzít ze vzduchu kapičku milosrdenství, ale místo toho se zpoza jeho ramene vynořila jiná paže s jakousi zbraní a vrazila ji černochovi do úst. Preetorius zachrčel, jak se jeho hrdlo snažilo přizpůsobit ostří a šířce hrubé čepele, ale útočník zbraň povytáhl a vzápětí ji zarazil hlouběji, svíral přitom Preetoriovu šíji, aby byl úder jistější. Užaslý obličej se rozpoltil a z Preetoriových vnitřností se vyvalil oblak tepla, jenž zasáhl i Gavina.

Zbraň dopadla s tupým zařinčením na zem uličky. Gavin po ní hodil okem. Krátký mečík s širokou čepelí. Pohlédl opět na mrtvého muže.

Preetorius stál před ním, podpíraný paží svého kata. Hlava, z níž prýštila krev, mu padla na prsa. Popravčí tu úklonu pochopil jako znamení a úhledně složil mrtvolu ke Gavinovým nohám. A Gavin konečně, když mu v tom nebránilo Preetoriovu tělo, spatřil tvář svého zachránce.

Trvalo mu jen chvíli, než si dal dohromady ty hrubé rysy - ty lekávé oči bez života, ten vryp úst, ty uši jako držadla. Byla to Reynoldsova socha. Šklebila se ústy příliš malými vzhledem k hlavě. Mléčné zuby, které teprve budou nahrazeny trvalým chrupem dospělých. Podoba sochy nicméně doznala od minula jistých změn k lepšímu; to bylo patrné i v šeru uličky. Celo jako by se poněkud vypouklo; obličej nabyl daleko úhlednějších proporcí. Byl to stále jen pomalovaný panák, ale byl to panák s jistými aspiracemi.

Socha se strnule uklonila, v kloubech jí hlasitě zapraskalo, a Gavin si náhle uvědomil absurditu celé situace. Ono se to klaní, ono se to usmívá, ono to vraždí - a přece to nemůže být živé, nebo že by mohlo? Později, sliboval si, tomu nebude věřit. Později si najde tisíce důvodů, aby mohl popřít skutečnost, již je právě svědkem. Svede to na mozek, jenž lačnil po krvi, na nepřičetnost, na strach. Tak či onak si to fantastické zjevení vymluví a bude to, jako by se nic takového nestalo.

Pokud ovšem přežije pár dalších chvil.

Zjevení natáhlo ke Gavinovi ruku, dotklo se prstem jeho čelisti a zlehounka přejíždělo hrubě vyřezanými prsty podél rány, kterou mu způsobil Preetorius. Na malíčku mělo prsten, od kterého se odrazil paprsek světla. Ten prsten byl stejný, jako měl Gavin.

„Budeme mít jizvu,“ konstatovala socha.

Gavin poznal ten hlas.

„Věčná škoda,“ litoval panák, hovoře jeho hlasem. „No ale mohlo to dopadnout i hůř.“

Mým hlasem. Můj Bože, mým, mým, mým.

Gavin zavrtěl hlavou.

„Ano,“ řekla socha, vědoma si toho, že pochopil.

„To nejsem já.“

„Ale ano.“

„Proč?“

Socha si sáhla na vlastní čelist a označila místo, kde by měla být jizva. Pod tím dotekem se ukázala prasklina, která se rozrostla v jizvu. Krev se nevyvinula; sochy krev nemají.

A přece nepředstavovala jeho, jen tvarem čela se mu mohla rovnat, ale ty pichlavé oči neměly s jeho očima nic společného. A co jeho nádherná ústa?

„A ten kluk?“ otázal se Gavin, skládaje části v celek.

„Ach, ten chlapec...“ Socha upřela nedokončený pohled k nebesům. „To byl hotový poklad. A jak se vztekal.“

„Omyl ses jeho krví?“

„Potřeboval jsem to.“ Socha poklekla u Preetoriova těla a vložila prsty do rozpolcené hlavy. „Tahle krev je stará, ale bude stačit. Ten hoch byl lepší.“

Socha si mazala Preetoriovu krev na tvář, jako by se malovala válečnými barvami. Gavin nedokázal skrýt znechucení.

„To je ho taková škoda?“ otázala se socha.

Odpověď zněla ne, ovšemže ne. Preetoria škoda rozhodně nebyla a to, že nějaký zdrogovaný hulibrk přišel o trochu krve a o spánek, aby tento malovaný zázrak mohl dále růst, to také nebylo žádné neštěstí. Denně se dějí horší věci; strašné hrůzy. A přece -

„Máš mi to za zlé, že?“ reagovala socha pohotově. „Jsi prostě takový. A já brzy budu stejný. Odvrhnu život učitele dětí, protože začnu vidět tvými očima, budu sdílet tvé lidství...“

Socha vstala, její pohyby dosud postrádaly pružnost.

„Do té doby musím jednat tak, jak musím.“

Její tvář byla v místě, kde se pomazala Preetoriovou krví, měkká, méně jako pomalované dřevo.

„Jsem věc beze jména,“ oznamovala socha. „Jsem rána ve slabinách světa. Ale také jsem ten úžasný cizinec, po němž jsi jako dítě toužil a za jehož příchod ses modlil. Ten, který tě měl, krasavce, zvednout nahého z ulice a pronést tě nebeským oknem. Nebo myslíš, že ne? Ale ano, je to tak.“

Jak mohl znát sny jeho dětství? Jak mohl uhodnout právě tu vizi, v níž je Gavin vynášen z ulice plné zlořádu do domu, který je zván Nebe?

„Protože já jsem ty,“ vysvětlila socha v odpověď na nevyslovenou otázku, „dovedený k dokonalosti.“

Gavin ukázal na mrtvá těla.

„Ty nemůžeš být já. Já bych tohle nebyl schopen.“

„Nebyl?“ divila se socha. „Já myslím, že byl.“ Gavin slyšel Preetoriův hlas. „Jen drobná úprava vizáže.“ Opět cítil nůž

na bradě, nevolnost, bezmoc. Samozřejmě že by toho byl schopen. Udělal by to třeba stokrát a říkal by tomu spravedlnost.

Nemusel svůj postoj ani formulovat, bylo to nad slunce jasnější.

„Přijdu se na tebe zase podívat,“ slíbila malovaná tvář. „A teď - být sebou -“ socha se zasmála, „- bych se raději ztratil.“

Gavin na sochu upřel pochybovačný pohled, ale potom se vydal k ulici.

„Tam ne. Tudy!“

Zjevení ukazovalo na vrátka ve zdi, téměř skrytá za hromadou pytlů s odpadky. Proto přišlo tak znenadání a tiše.

„Vyhýbej se hlavním ulicím a drž se z dohledu. Až budu připravený, opět tě vyhledám.“

Gavin nepotřeboval dále povzbuzovat k odchodu. Ať bylo vysvětlení nočních událostí jakékoli, stalo se to, co se stalo. Nebyl čas na otázky.

Proklouzl dveřmi bez ohlednutí, nicméně to, co slyšel, stačilo, aby se mu zvedl žaludek. Šplíchnutí tekutiny na zem, rozkošnický sten neznabohův - ty zvuky mu stačily, aby si udělal barvitou představu o jeho toaletě.

Nic z toho, co se udalo předchozí noci, nedávalo ráno žádný smysl. Nedostavilo se náhlé pochopení podstaty toho bdělého snu, který se mu zdál. Nabízel se mu pouze nelitostný sled faktů.

V zrcadle - pravda, lepkavá řezná rána ve tváři, která ho bolela více než zkažený zub.

V novinách - zpráva o dvou mrtvolách, nalezených v oblasti Covent Garden, o dvou kriminálních brutálně zavražděných, jak tvrdila policie, ve „válce gangů“.

Ve vlastní mysli - neodbytné vědomí toho, že ho dříve či později najdou. Někdo ho určitě spatřil v Preetoriově společnosti a zateplá to vyklopil policajtům. Možná že samotný Kristián, pokud byl takto hnutý, a teď už mu jsou v patách s želízky a zatykačem. Čím by asi mohl vzdorovat jejich obviněním? Tvrzením, že ten člověk, který to udělal, nebyl vůbec člověk, ale svým způsobem podobizna, jakási replika jeho samotného? Otázka nezněla, zda bude uvězněn, ale zda ho zavrou do kriminálu či do blázince.

Balancoval na rozhraní zoufalství a nevíry. Nakonec se odebral na pohotovost, kde trpělivě čekal tři a půl hodiny s tucty dalších zraněných pěšáků.

Lékař byl necita. Šit ránu už nemá smysl, tvrdil, škoda je neodvratná. Lze ji vyčistit a zalepit, ale ošklivé jizvě neunikne. Pročpak nepřišel hned večer, když se mu to stalo? zajímala se sestríčka. Gavin pokrčil rameny. Co je jim ksakru do toho? Hraný soucit mu je houby platný.

Když zahýbal za roh, do své ulice, uviděl před domem vozy, modrá světla, hrozen sousedů, kteří se zubili a klevetili. Pozdě na to, aby si nárokoval cokoli z někdejšího života. Už se zmocnili jeho šatů, hřebenů, parfémů, dopisů - a budou se v tom hrabat jako opice, co hledají blechy. Ti prašivci mu předvedou, jak dokážou být důkladní, když se jim to hodí, jak dokážou beze zbytku uchopit a rozporcovat lidskou identitu. Schlamstnout ji a vysát. Dokázali by vás zlikvidovat stejně spolehlivě jako kulka, vygumovat vás, takže by zbylo jen prázdné místo. Nemohl dělat nic. Jeho život byl vydán napospas jejich úšklebkům a slinám. Jeden dva z nich dokonce na okamžik znervózňeli, když je při spatření jeho fotografií napadlo, zda by si toho chlapce nemohli koupit sami, jednou, až budou mít chuť si užít.

Ať si to nechají. Poslužte si, pánové. Od této chvíle stojí mimo zákon, neboť zákon chrání majetek a on žádný nemá. Dokonale ho smáznou. Nemá kde žít, žádné místo, které by mohl považovat za své. Dokonce necítil ani strach, a to bylo na celé věci nejpodivuhodnější.

Otočil se zády k ulici i k domu, kde po čtyři roky bydlel, s jistou úlevou, s pocitem štěstí, jenž plynul z vědomím, že mu byl uzmut život v jeho bědné úplnosti. Cítil se o to lehčeji.

O dvě hodiny později a o několik mil dál podrobil zkoumání obsah svých kapes. Měl u sebe platební kartu, téměř sto liber v hotovosti, malou sbírku fotografií - rodičů a sestry, převážně však vlastních; hodinky, prsten a zlatý řetěz kolem krku. Použití kartu by mohlo být nebezpečné - policajti už jistě stačili upozornit banku. Nejlépe bude zastavit prsten a řetěz a vypadnout na sever. Má přátele v Aberdeenu, kteří ho na čas schovají.

Ale nejdřív - za Reynoldsem. Gavinovi trvalo hodinu, než našel Reynoldsův dům. Nejedl již dobře čtyřicet hodin, a jak tak stál před Livingstone Mansions, břicho už hlasitě protestovalo. Napomenul je, aby bylo ticho a vklouzl do budovy. V denním světle nepůsobil interiér nijak zvláštním dojmem. Koberec na schodišti byl ošlapaný, zábradlí zamatané tak, že pod nánosem špíny ztrácelo barvu.

Beze spěchu vystoupil tři poschodí k Reynoldsovu bytu a zaklepal.

Nikdo neotvíral, žádné zvuky nesignalily o pohyb uvnitř.

Ovšem, Reynolds mu říkal: nevracej se - nebudu tady. Uhádl snad, co způsobil, když tu věc vypustil do světa?

Gavin opět zabušil na dveře a tentokrát si byl jist, že na druhé straně kdosi oddechuje.

„Reynoldsi...“ řekl a zatlačil na dveře, „já vás slyším.“

Nikdo neodpovídal, ale někdo tam rozhodně byl. Gavin zabušil na dveře dlani.

„No tak, otevřete! Otevřete, pitomče!“

Krátké ticho, a potom přídušený hlas.

„Běž pryč.“

„Chci s vámi mluvit.“

„Běž pryč, říkám ti, běž pryč. Nemám, co bych ti řekl.“

„Pro Boha živýho, máte mi snad co vysvětlovat. Jestli neotevřete ty zasraný dveře, dojdou pro někoho, kdo to udělá za vás.“

Prázdná výhrůžka, ale Reynolds na ni zareagoval: „Ne! Počkej! Počkej!“

Klíč zarachotil v zámku a dveře se mírně pootevřely. Mezerou vyhlédl zmučený obličej. Byt za ním tonul ve tmě. Byl to bezpochyby Reynolds, ale neholený a zbědovaný. I onou škvírou bylo cítit, že je nemytý. Měl na sobě špinavou

košili a kalhoty, které držely na těle jen díky opasku uvázanému na uzel.

„Nemůžu ti pomoci. Jdi pryč!“

„Vysvětlím vám to, když dovolíte -“ Gavin zatlačil na dveře a příliš zesláblý či otupělý Reynolds mu nedokázal zabránit, aby je otevřel. Nejistým krokem ustoupil do setmělé chodby.

„Co se to tu do prdele děje?“

Místo páchlo zetlelým dřevem. Vzduch byl tím puchem přímo prosycen. Reynolds nechal Gavina, aby za sebou přibouchl dveře, a potom vytáhl z kapsy špinavých kalhot nůž.

„Mě neoblaťneš,“ zazářil Reynolds, „vím, co jsi udělal. Moc pěkně! Moc chytré!“

„Myslíte ty vraždy? To jsem nebyl já.“

Reynolds namířil nůž proti Gavinovi.

„Na kolik krvavých lázní ti to stačilo?“ zeptal se, slzy v očích. „Na šest? Na deset?“

„Nikoho jsem nezabil.“

„... zrůdo.“

Nůž, který Reynolds třímával v ruce, byl právě tím nožem na papír, který si na svou ochranu vzal Gavin. Reynolds se k němu blížil. Nebylo pochyb, že hodlá zbraň použít. Gavin ustoupil a Reynolds jako by z jeho strachu čerpal naději.

„Zapomněls jaké to bylo, být z masa a krve?“

Ten muž se pomátl.

„Heleďte... přišel jsem si jen promluvit.“

„Přišel jsi mě zabít. Já tě vyhrabal... a tak mě chceš zabít.“

„Víte vůbec, kdo jsem?“ zeptal se Gavin.

Reynolds se usklíbl: „Rozhodně nejsi ten přiteplalej hošík. Vypadáš sice jako on, ale nejsi on.“

„Prokristapána... Já jsem Gavin... Gavin -“

Něco říct, něco, co by zastavilo nůž, který dotírá stále úporněji.

„Gavin! Nevzpomínáte si?“ To bylo vše, na co se zmohl.

Reynolds pohlédl Gavinovi do obličeje a na okamžik zaváhal.

„Ty se potíš,“ řekl a z očí mu vyprchal hrozivý výraz.

Gavinovi tak vyschlo v ústech, že mohl jenom přikývnout.

„Vidím, že se potíš,“ opakoval Reynolds a sklonil špičku nože. „Tamto se nepotí. Nikdy se to nepotilo a nebude, ani náhodou. Tak ty jsi ten chlapec. Ne ta věc. To jsi ty!“

Rysy Reynoldsova obličeje se uvolnily, tváře mu povisly jako naplň vyprázdněné váčky.

„Potřebuju pomoc,“ prohlásil Gavin chraplavým hlasem. „Musíte mi říct, co se děje.“

„Chceš po mně vysvětlení?“ otázal se Reynolds. „Tak se pojď podívat.“ Vedl Gavina do obývacího pokoje. I v přítomnosti zatažených závěsů bylo zřejmé, že někdo veškeré starožitnosti rozbil do poslední. Keramické střepy byly roztříštěny na ještě menší střípky a ty rozmělněny na prach. Kdosi zničil kamenné reliéfy a z náhrobku korouhevníka Flavina zbyla jen suť.

„Kdo to udělal?“

„Já,“ přiznal Reynolds.

„A proč?“

Reynolds se netečně doploužil k oknu a vyhlédl mezerou mezi sametovými závěsy.

„Ono se to vrátí,“ pronesl, ignoruje otázku.

Gavin však trval na svém. „Proč jste všechny ty věci zničil?“

„Je to hnus. Muset žít minulostí.“

Reynolds se odvrátil od okna.

„Většinu těch věcí jsem ukradl,“ řekl, „během dlouhé řady let. Zneužil jsem důvěry, kterou se mi podařilo získat.“

Reynolds kopl do jednoho z větších kamenů; ze země se zvedl prach.

„Flavinus žil a umřel. Co víc k tomu dodat? To, že znáš jeho jméno, nic neznamená, nebo téměř nic. To Flavina k životu znovu nepřivede. Je mrtvý a šťastný.“

„Co ta socha ve vaně?“

Reynolds přestal na okamžik dýchat, promítaje si v duchu podobu malovaného obličeje.

„Vy jste si myslel, že to je ona, že jo? Jak jsem stál za těma dveřma.“

„Ano. Myslel jsem, že ta zrůda dokončila své dílo.“

„Ona mě napodobuje.“

Reynolds přikývl. „Ano, pokud tomu správně rozumím, pak má od přirozenosti tendenci napodobovat.“

„Kde jste ji našel?“

„U Carlisle. Dohlížel jsem tam na vykopávky. Našli jsme ji v lázních. Ležela stočená do klubíčka vedle pozůstatků dospělého muže. Byla to hádanka. Mrtvý člověk a socha, jak společně leží v lázních. Neptej se, co mě k té věci přitahovalo. Nemám zdání. Možná ti dokáže proniknout do myšlení a prosadit tak svou vůli. Jednoduše jsem ji ukradl a přinesl sem.“

„A vy jste ji živil?“

Reynolds se zatvářil upjatě.

„Neptej se.“

„Ale já se ptám. Živil?“

„Ano.“ „Takže vy jste se mi chystal pustit žilou, co! Proto jste mě sem přivedl. Abyste mě zabil. Aby se ten krám mohl vykoupit v mé krvi -“

Gavin si vzpomněl na zvuk pěstí, které bušily do stěn vany, na onu zlostnou žádost o potravu, jako když nemluvně mlátí hračkou do postýlky. Tak málo stačilo, aby se ho ta socha zmocnila. Měl posloužit za obětního beránka.

„Proč mě nenapadla stejně jako vás? Proč jednoduše nevyskočila z vany a nepošmákla si na mně?“

„To je jasné, viděla tvůj obličej.“

Jasně, viděla můj obličej a chtěla ho pro sebe, jenže nemohla ukrást obličej mrtvole, a tak mě nechala být. Chování logické tak, že to až fascinovalo. Gavin ucítil chuť Reynoldsovy vášně, vášně, jež se ukáží odhalováním tajemství.

„Ten muž v lázni. Ten, co jste ho odkryl -“

„Ano...?“

„Zkoušela na něj to samý, ale ten chlap tomu nějak udělal přítrž. Je to tak?“

„Proto ho nejspíš nechali na místě a prostor, kde oba byli, neprodyšně uzavřeli. Nikdo netušil, že zemřel, když bojoval s nestvůrou, která mu kradla život.“

Obrázek byl téměř kompletní; již jenom Gavinova zlost si žádala odplaty.

Ten chlap ho málem zavraždil, aby jím mohl nakrmit tu sochu. Vztek v něm vzkypěl a prorazil na povrch. Gavin popadl Reynoldse za košili i s kůží a zatřásl jím. Chřestily to jeho kosti nebo zuby?

„Málem mi to vzalo obličej.“ Zíral do Reynoldsových krví podlitých očí. „Co bude, až dosáhne svého?“

„To nevím.“

„Mluvte, ať je to, co je to - Tak mluvte!“

„To bych jen hádal,“ odvětil Reynolds.

„Tak hádejte!“ „Myslím, že až tě dokonale napodobí zjevem, připraví tě o to, co napodobit neumí - o duši.“

Reynolds se přestal Gavina bát. Jeho hlas zesládl, jako by hovořil k odsouzenci na smrt. Dokonce se usmíval.

„Ty svině!“

Gavin si přitáhl Reynoldse ještě blíž. Tvář toho nebožáka pokryly bílé tečky slin.

„Tobě je to fuk! Tobě je to totálně u prdele, co?“

Udeřil Reynoldse do obličeje, jednou, dvakrát, a bil ho dál, dokud mu stačil dech. Reynolds přijímal výprask s naprostým klidem. Otáčel hlavou podle toho, odkud přilétla rána, otíral si natékající oči, které se vzápětí znovu zalévaly krví.

Konečně rány přestaly dopadat.

Reynolds si vkleče obíral z jazyka kousky zubů.

„Zasloužil jsem si to,“ zamumlal.

„Jak to mám zastavit?“ zeptal se Gavin.

Reynolds zavrtěl hlavou. „Neexistuje žádný způsob,“ zašeptal, škubaje Gavinovi rukou. „Prosím,“ řekl. Potom vzal mladíkovu pěst, rozevřel ji a líbal čáry v dlani.

Gavin nechal Reynoldse v ruinách Říma a vyšel na ulici. Z rozhovoru s Reynoldsem se dozvěděl jen o málo více, než sám uhádl. Mohl udělat jen jednu jedinou věc: nalézt tu nestvůru, která si přivlastnila jeho krásu, a vypálit jí rybník. Pokud se mu to nezdaří, přijde o svůj jediný jistý atribut - o krásný obličej. Bavit se o duši či lidskosti by bylo v jeho případě jen ztrátou času. Gavin chtěl jen svůj obličej.

Procházel Kensingtonem, a výjimečně při tom sledoval konkrétní cíl. Po letech, která trávil jako oběť nejasných okolností, objevila se okolnost zhmotnělá - a on z ní vytěse veškerý smysl, nebo se pokusí zemřít.

Reynolds roztáhl závěsy, aby mohl pozorovat obraz západu slunce, který se promítal na obrazu města.

Neprožije žádnou další noc, nikdy už se znovu nebude procházet žádným městem. S povzdechem opět zatáhl závěs a uchopil krátký meč, jehož špičku si přiložil k hrudi.

„No tak,“ povzbuzoval sebe i meč a tlačil na jilec. Čepel vnořená do těla na pouhého půl palce hluboko mu působila bolest, z níž se mu točila hlava. Věděl, že omdlí dříve, než své dílo stačí dokončit. A tak přešel ke zdi, opřel o ni jilec meče a nechal zapracovat vlastní váhu. Podařilo se. Nebyl si jist, zda ho meč probodl úplně, ale podle množství krve soudě, určitě se zabil. Pokusil se ještě stočit tak, aby padl na jilec a měl tak jistotu, že mu čepel projde tělem celou svou délkou. Místo toho upadl na bok, nicméně náraz mu dal pocítit zbraň, jež mu vžela v těle, tu nepoddajnou, nemilosrdnou věc, a on věděl, že se skutečně proklál skrz naskrz.

Trvalo mu dobrých deset minut, než umřel, ale během té doby byl, až na tu bolest, v zásadě spokojený. Pravda, po padesát sedm let vedl život, jemuž by bylo možno leccos vytknout, ale za způsob skonu by se nemusel stydět ani jeho milovaný Flavinus.

Ke konci začalo přšet a bubnování kapek na střeche mu dodávalo víry, že Bůh dům pohřbí a jeho mrtvolu zakonzervuje na věky věků. A když přišel ten okamžik, objevil se i velkolepý přelud. Ruka doprovázená hlasy a nesoucí světlo prorazila zeď, duchové budoucích časů přicházeli, aby vykopali vlastní historii. Reynolds je přivítal úsměvem a chystal se jich zeptat, co je právě za rok, když vtom si uvědomil, že je mrtvý.

Nestvůra se dokázala Gavinovi vyhýbat daleko lépe, než se Gavin dokázal vyhýbat jí. Po tři dny ji ani nezahlédl.

Avšak o tom, že je nablízku (ale ne dost) nemohlo být pochyb. V baru mu kdosi řekl: „Včera večer jsem tě viděl na Edgware Road“, jenže Gavin tam ani nepáchl, nebo „Tak jaký to bylo s tím Arabem?“ či „Ty už nemluvíš se svými kamarády?“

A jemu, dobrý Bože, se ten pocit začal zamlouvat. Úzkost dala vzniknout radosti, kterou nepoznal od druhého roku života - klidu.

Co na tom, že někdo jiný obdělává jeho políčko, uhýbá před zákonem a před znalci místních poměrů jakbysmet; co na tom, že mu ta povýšená kopie možná podřezává přátele (Přátele? Pijavice); co na tom, že možná přijde o život a někdo jiný ho prožije místo něj? Mohl usínat s vědomím, že on či něco jemu podobného, v čemž není rozdíl, stejně bude v noci vzhůru a nepřestane tak být objektem zbožňování. Začal v tom stvoření spatřovat nikoli monstrum, které ho

terorizuje, ale nástroj, téměř svého zástupce pro styk s veřejností. Socha byla matérií, on se stával stínem.

Probudil se ze snu.

Bylo čtvrt na pět odpoledne. Doprava dole na ulici o sobě dávala vědět hlasitým lomozem. Zšeřelá místnost; vzduch vdechovaný, vydechovaný a znovu vdechovaný byl cítit jeho plícemi. Od chvíle, kdy zanechal Reynoldse v troskách jeho bytu, uplynul víc než týden, a za celou tu dobu se odvážil vystrčit nos ze svého nového podnájmu (malinká ložnička, kuchyně, koupelna) pouze třikrát. Nyní byl spánek mnohem důležitější než jídlo či cvičení. Měl dostatek fetu, který mu zajistí štěstí, pokud nebude moci usnout, což se však stávalo jen zřídka. Měnil se stejně jako stále zatuchlejší vzduch, jako světlo, jež sem pronikalo oknem bez záclon, jako smysl světa, jehož nebyl součástí a v němž pro něj nebylo místo.

Toho dne si říkal, že by měl vypadnout ven a nadýchat se čerstvého vzduchu, ale nedokázal se pro svůj nápad dost nadchnout. Snad později, mnohem později, až se mříže zvednou a nikdo si ho nebude všimát, potom vyklouzne z kokonu a uvidí, co bude k vidění. Prozatím si vystačí se svými sny -

Voda.

Zdalo se mu o vodě; seděl u rybníka ve Fort Lauderdale, u rybníka plného ryb. Ryby vyskakovaly do výše a výstřiky vody přetékal ze snu ven. Nebo to bylo všechno jinak? Ano; slyšel ve spánku téci vodu a jeho snící mysl ten zvuk doprovázela obrazy. Nyní byl bdělý a zvuk přesto neustával.

Vycházel ze sousední koupelny. Voda již neproudila, pouze šplouchala. Někdo se k němu, zatímco spal, určitě vloupal a nyní si doprával lázeň. Gavin si v duchu probral seznam možných vetřelců, těch, kteří věděli, kde nyní bydlí. Tak třeba Paul, začínající prostitut, který tu před dvěma dny přespal na podlaze; další byl Chink, dealer drog; a také ona dívka z nižšího patra, která se snad jmenovala Michelle. Ale koho se to vlastně snaží balamutit? Žádný z těch lidí by se k němu přece nevloupal. Věděl dobře, kdo to musí být. To jenom sám se sebou hraje hru, v níž hlavním zdrojem zábavy je proces eliminace prodlužovaný tak dlouho, dokud se výběr nezúží na jedinou osobu.

Nedočkavě vyklouzl ze skořápky svého prostěradla a peřiny. Studený vzduch mu proměnil tělo v sloup obalený husí kůží, ve spánku ztopořený úd ochabl. Když přecházel ke dveřím, aby z nich sňal župan, zachytil svůj odraz v zrcadle - záběr jako z hororového filmu, lidská troska, scvrklá chladem a osvětlená deštěm přefiltrovaným dnem. Jeho odraz se téměř zachvíval, jak byl nehmotný.

Zabalený do županu, jediné nově koupené oděvní součástky, vydal se ke koupelně. Žádné zvuky se zevnitř neozývaly. Strčil do dveří.

Zkroucené linoleum ho studilo do bosých nohou; chtěl se jen setkat s přítelem a potom se zase vrátit do postele. Ale ještě cosi dlužil zbytkům své zvědavosti - měl pár otázek.

Světlo, které pronikalo sklem s ledovými květy během oněch tří minut, co byl vzhůru, rychle zesláblo. Nápor noci společně s dešťovou přeháňkou šero ještě přizpůsobily. Vana před ním byla plná téměř po okraj, hladina temné vody měla olejnatě hladkou konzistenci. Stejně jako dříve ji nic nečeřilo. Ta věc ležela hluboko, ve skrytu.

Jak dlouho mu trvalo, než se přiblížil k citrónově zelené vaně v citrónově zelené koupelně a pohlédl do vody? Mohlo to být včera. Jeho život se mezi tehdy a teď stal jednou dlouhou nocí. Pohlédl pod hladinu. Byla tam, socha, spala opět stočená do klubíčka, dosud v šatech, jako by neměla ani čas se svléci. Z někdejší holé hlavy nyní pučela bujná kštice, rysy tváře byly úplné. Po malovaném obličejí nebylo ani památky. Socha se pyšnila krásou bakelitové panny, která byla do posledního mateřského znamínka krásou samotného Gavina. Dokonale provedené ruce měla zkřížené na prsou.

Tma zhoustla a Gavina, který neměl co dělat, přestalo bavit pozorovat stvoření ve vaně. Vystopovalo ho až sem a nezdá se, že by mělo v úmyslu odsud utéct, a tak si zase klidně může zalézt do postele. Děšť venku zpomalil návrat lidí, kteří pracovali mimo město, docházelo k nehodám, z nichž některé byly smrtelné; motory se přehřívaly, srdce lidí také. Gavin naslouchal té štvanici; usínal a zase se probouzel.

Vprostřed večera, zdalo se mu zrovna o vodě, ho probudila žízeň. Uslyšel známé zvuky. Socha se zvedala z vany, kladla ruku na kliku, otevírala dveře. A tady stála. Jediné světlo v koupelně přicházelo z ulice; jen s bídou osvětlovalo návštěvníka.

„Gavine? Jsi vzhůru?“

„Ano,“ odpověděl Gavin.

„Pomohl bys mi, prosím?“ zeptala se socha. V hlase neměla ani stopy po nějaké hrozbě. Žádala ho stejným způsobem, jako by mohl kdokoli z titulu příbuzenství žádat o cokoli svého bratra.

„Co potřebuješ?“

„Jenom čas, abych se mohl vyléčit.“

„Vyléčit?“

„Rozsvít, prosím!“

Gavin rozsvítil lampičku u postele, podíval se na postavu u dveří, která již neměla ruce zkřížené na hrudi, a uviděl, že ta pozice zakrývala ošklivou ránu způsobenou výstřelem z brokovnice. Prostřelená hrud' odkrývala bezbarvé nitro. Chyběla samozřejmě krev, kterou ten tvor nikdy neměl. Gavin ani na tu vzdálenost, která je dělila, neviděl nic, co by připomínalo lidskou anatomii.

„Pro Boha živého,“ zaúpěl.

„Pretorius měl přátele,“ pokrčil ten druhý rameny a prsty se dotkl okraje rány. To gesto Gavinovi připomnělo obrázek ze zdi v matčině domě. Kristus na nebesích - Svaté srdce plulo ve Spasitelově nitru - zatímco jeho prsty ukazovaly na ránu, kterou utrpěl, jako by chtěly říct: „To kvůli vám.“

„Jak to, že nejsi mrtvý?“

„Protože dosud nejsem živý,“ vysvětloval přízrak.

Dosud... připomínal si Gavin, měj to na paměti. Ta věc má ponětí o smrtelnosti.

„Bolíte to?“

„Ne,“ řekl přízrak smutně, jako by dychtil po takové zkušenosti. „Nic necítím. Všechny známky života jsou pouze kosmetické. Ale učím se,“ usmál se. „Už jsem zvládl zívání a prdění.“ Ta představa byla absurdní i dojemná současně; že touží bzdit, že to směšné selhání trávicího ústrojí je pro něj skvostnou známkou lidství.

„A co ta rána?“

„Hojí se. Časem po ní nezbyde ani památka.“

Gavin mlčel.

„Znechucuju tě?“ zeptal se přízrak nevýrazným hlasem. Ne.“

Stvoření pozorovalo Gavina dokonalýma očima, jeho dokonalýma očima.

„Co ti Reynolds všechno řekl?“ zeptalo se.

Gavin pokrčil rameny.

„Nic moc.“

„Že jsem stvůra? Že vysávám z lidí duše?“

„Ne tak docela.“

„Ale více méně.“

„Více méně,“ připustil Gavin.

Stvoření pokývalo hlavou. „Má pravdu,“ řeklo. „Svým způsobem má pravdu. Potřebuji krev, a to ze mě dělá stvůru. Když jsem byl mlád, koupal jsem se v ní. Styk s ní dával mému dřevu vzhled kůže. Ale teď ji už nepotřebuji, proces je téměř u konce. Jediné, co teď potřebuji -“

Přízrak zaváhal; ne proto, pomyslel si Gavin, že by se chystal lhát, ale proto, že se mu nedostává slov, jimiž by popsal svůj stav.

„Co potřebuješ?“ naléhal Gavin.

Stvoření zavrtělo hlavou, pohled upřený na koberec. „Žil jsem už několikrát. Pokaždé jsem si ukradl život a zmizel s ním. Prožil jsem ho v jeho přirozené délce, potom jsem tu tvář odložil a našel si novou. Občas, jako nyní, jsem ale prohrál -“

„Ty jsi něco jako stroj?“

„Ne.“

„A CO tedy?“

„Jsem, co jsem. Neznám nikoho jako jsem já; i když proč bych měl být jediný na světě? Možná je nás víc, možná jsou nás spousty, a já o těch ostatních prostě jen nevím. A tak žiju a umírám a zase žiju, a o sobě se stále nedozvídám nic.“ Ono 'nic' zaznělo hořkostí. „Chápeš? Ty víš, co jsi zač, protože vidíš sobě podobné. Kdybys byl sám na zemi, co bys o sobě věděl? Jen to, co by ti řeklo zrcadlo, nic víc. Zbytek by byl pouhým mýtem a dohadem.“

V těch slovech se neozvalo zbla sebelítosti.

„Mohu si lehnout?“

Přízrak vykročil k jeho posteli a Gavin spatřil jasněji neklidné chvění v dutině hrudi, ty nepokojné, nekoherentní formy, které se houbovitě rozrůstaly v místě, kde lidé mají srdce. S povzdechem se v promočených šatech složil obličejem dolů do Gavinovy postele a zavřel oči.

„Vyléčíme se,“ pronesl. „Chce to jen čas.“

Gavin šel ke dveřím bytu a zamkl je na závoru. Potom si přitáhl stůl a zasunul ho pod kliku. Nikdo se nedostane dovnitř a nebude moci stvoření napadnout, zatímco bude spát. Budou tu spolu v bezpečí, on a přízrak, on a zase on. Když zajistil hrad, uvařil si kávu, posadil se do křesla na druhé straně pokoje a pozoroval spícího dvojníka.

Děšť hodinu prudce bušil do okna, další hodinu je jen lehce omýval. Vítr hnal proti sklu zmoklé listy, které se na ně lepily jako zvědavé můry; občas je chvíli sledoval, to když se unavil pozorováním sebe sama, ale netrvalo dlouho a opět ho zaujala krása vlastní natažené paže, odrazy světla na zápěstí, krása vlastních řas. Asi o půlnoci v křesle usnul, zatímco venku žalostně zavyla sanitka a děšť se znovu spustil v plné síle.

Křeslo nebylo příliš pohodlné, a tak se každou chvíli probouzel a oči se mu nepatrně pootevíraly. Přízrak byl vzhůru a stál u okna, nyní zase před zrcadlem, nyní v kuchyni. Voda tekla; zdálo se mu o vodě. Přízrak se svlékl; Gavin snil o milování. Přízrak stál nad ním se zacelenou hrudí a Gavin se opět ujistil o jeho přítomnosti; zdálo se mu, pouze na okamžik, že stoupá nad ulici a prochází oknem do nebe. Přízrak si oblékl jeho oděv; Gavin ve spánku tu krádež mumlavě odsouhlasil. Přízrak si pohvizdoval; za oknem hrozil nový den, ale Gavin byl příliš rozespálý, než aby měl chuť se pohnout, a zcela spokojený s tím hvízdajícím mladíkem, který se, oblečený v jeho šatech, chystá za něj žít.

Konečně se přízrak sklonil nad jeho křeslem, políbil Gavina na rty bratrským polibkem, a odešel. Gavin slyšel, jak za sebou zavřel dveře.

Následovaly dny (nevěděl, kolik jich bylo), kdy zůstával v pokoji a nedělal nic, jen pil vodu. Jeho žízeň se stala neuhasitelnou. Pít a spát, pít a spát, dva měsíce.

Postel, v níž spal, byla vlhká od chvíle, kdy v ní ležel jeho dvojník, a Gavin neměl potřebu na tom cokoli měnit. Právě naopak, líbilo se mu prodávět ve zmáčeném povlečení, které jeho tělo příliš rychle vysoušelo. Když k tomu došlo, naložil se do vany a vrátil se z ní celý mokrý, s pokožkou zkrabacenou chladem. V bytě převládá pach plísně. Později byl tak netečný, že se již pomalu nedokázal pohnout, a tak ponechal svému močovému měchýři volnou uzdu a vyprazdňoval se pod sebe. Moč časem vychladla a později ji vysušil pomalu se snižující teplotou těla.

Ale z jakéhosi důvodu, navzdory studenému pokoji, své nahotě i hladu, nedokázal umřít.

Vprostřed noci šestého či sedmého dne vstal, posadil se na kraj postele a objevil na svém rozhodnutí vadu. Když ho nenapadlo žádné řešení, začal se ploužit po místnosti téměř tak, jako o týden dřív jeho dvojník. Postál před zrcadlem, aby přehlédl své žalostně proměněné tělo, pozoroval, jak se sype třpytivý sníh, jak taje na parapetu.

Konečně, pouhou náhodou, našel podobiznu svých rodičů a vzpomněl si, že si ji to stvoření prohlíželo. Nebo se mu to jen zdálo? Domníval se, že nikoli; měl vzdálenou představu, že ten obrázek uchopilo do rukou a dlouze na něj hledělo.

To byla samozřejmě ta mříž, která ho dělila od sebevraždy, ta fotka. Je třeba vyjádřit úctu. Jak by jinak mohl doufat ve smrt?

Vydal se na hřbitov. Šel rozbředlým sněhem, oblečený pouze do kalhot a trička. Nevnímal poznámky žen středního věku a školních dětí. Co je komu do toho, že může zemřít, když bude chodit bos? Spustil se déšť a trval, občas zhoustl téměř ve snih, ale nikdy nedosáhl jeho kvality.

V kostele probíhala bohoslužba, před průčelím parkovala řada jasně barevných vozů. Gavin proklouzl branou na hřbitov, jenž se honosil hezkou vyhlídkou. Avšak obraz okolí byl dnes z větší části zahalen kouřovým závojem plískanice, ale i tak byly vidět vlaky a vysoké činžovní domy; nekonečné řady střech. Procházel mezi náhrobky, aniž by měl tušení, kde má hledat otcův hrob. Tehdy mu bylo šestnáct a ten den nebyl až tolik pamětihodný. Nikdo mu neřekl nic, co by ozřejmovalo smrt obecně, tím méně smrt jeho otce, dokonce nedošlo ani k žádné společenské události, která by tomu dni dodala punc výjimečnosti. Žádná z tet nepustila větryu stolu, žádná sestřenice si ho nevzala bokem, aby se mu odhalila.

Říkal si v duchu, zda sem někdo z rodiny vůbec kdy přišel, a zda už se náhodou všichni neodstěhovali ze země. Jeho sestra odjakživa vyhrožovala, že odjede. Odejdu na Nový Zéland, začnu znovu. Matka pravděpodobně zrovna měla dost práce s tím, aby se vypořádala se svým čtvrtým manželem, nešťastným to blbečkem, i když kdo ví, třeba by bylo na místě litovat spíše ji, když se vezme v úvahu to její nekonečné žvanění, jímž se marně snaží zakrývat vlastní strach.

Konečně našel ten správný hrob. Ano, v mramorové urně se skvěly čerstvé květiny, zasazené do zlomků zeleného mramoru. Ten starej prevít se tu netěšil vyhlídce, kterou skýtal hřbitov, tak docela zapomenut. U otce zjevně kdosi (Gavin předpokládal, že sestra) hledal trochu útěchy. Gavin přejížděl prsty přes jméno, data, otřepanou frázi. Nic zvláštního, což bylo v pořádku, neboť otec ničím mimořádným nevynikl.

Jak tak hleděl na náhrobní kámen, slova se začala sypat, jako by otec seděl na okraji hrobu, pohupoval nohama, prsty proháněl vlasy po matně lesklé lebce a předstíral - tak jako vždycky předstíral - že má starosti.

„Co tím myslíš, eh?“

Otec nebyl nijak zvlášť dotčený.

„Nic zvláštního,“ bránil se Gavin.

Ale řekls to, synu.

„Nu, jaks říkal, vždycky jsem byl opatrný. Tady se po mně aspoň nesháněj žádní lotři.“

To máš teda sakra štěstí.

„Co by si na mě kdo vzal, že?“

Otec se vysmrkal a třikrát si otřel nos. Jednou zleva doprava, opět zleva doprava a nakonec zprava doleva. Nikdy to nedělal jinak. Potom vklouzl zpátky.

„Ty starej posero!“

Síreň projíždějícího vláčku, jenž se podobal dětské hračce, dlouze zahoukala a Gavin vzhlédl. Jen o několik metrů dále - zcela nehybný - stál on sám. Měl na sobě přesně ty šaty, které si oblékl, když před týdnem odcházel z bytu. Od té doby se pomuchlaly a ošuntěly. Ale to tělo! Pokožka byla daleko oslnivější, než bývala jeho vlastní. Ve světle rozptýleném mrholením téměř světélkovala; a slzy na dvojníkových tvářích jenom podtrhávaly vytříbenost jeho rysů.

„Co se ti stalo?“

„Pokaždé, když sem přijdu, musím plakat.“ Dvojník překračoval hroby, aby se k němu dostal. Podrážky jeho bot chroupaly ve šterku, měkce našlapovaly do trávy. Velmi skutečně.

„Tys tu byl už dříve?“

„Ovšem. Mnohokrát, za ta léta -“

Za ta léta? Co tím myslí, za jaká léta? Chodil sem oplakávat lidi, které zabil?

Jakoby v odpověď:

„- chodil jsem navštěvovat Otce. Dvakrát, možná třikrát do roka.“

„To nebyl tvůj otec,“ namítal Gavin, téměř pobaven tím sebeklamem. „Ale můj.“

„Nemáš na tvářích žádné slzy,“ řekl ten druhý.

„Ale já cítím...“

„Nic necítíš,“ odsekl jeho obličej. „Necítíš vůbec nic, když k sobě budeš upřímný.“

To byla pravda.

„Zatímco já...“ Slzy začaly opět téci proudem a kapaly mu i z nosu. „Bude mi chybět až do mé vlastní smrti.“

To bylo tedy divadélko, ale zase: proč ten žal v jeho očích; proč se mu rysy tak ohyzdně křiví pláčem. Gavin jenom zřídka proléval slzy; pokaždé když plakal, připadal si slabý a směšný. Ale ta věc byla na slzy pyšná, stavěla je na odiv. Byly jejím triumfem.

Ale Gavin ani nyní, kdy věděl, že ho socha předstihla, nenacházel v sobě nic, co by se byť jen blížilo smutku.

„Jen si posluž,“ řekl. „Klidně si kňourej, když se ti to líbí.“

To stvoření ho sotva poslouchalo.

„Proč je to tak bolestné?“ zeptalo se po krátké odmlce. „Proč teprve bolestná ztráta ze mě dělá člověka?“

Gavin pokrčil rameny. Co on věděl o tom nobl umění lidskosti? Jeho dvojník si utřel nos do rukávu, popotáhl a pokusil se uprostřed smutku pousmát. „Promiň,“ omlouval se, „chovám se jako pitomec. Odpusť mi to prosím.“

Dvojník se zhluboka nadechl.

„To je v pořádku,“ ujistil ho Gavin. Ta scéna ho přiváděla do rozpaků, a tak byl rád, že už končí.

„Ty květiny jsou od tebe?“ zeptal se, zatímco se odvracel od hrobu.

Dvojník přikývl.

„Ale on kytky nesnášel.“

Dvojník sebou trhl.

„Ach.“

„Ale co on ví?“

Gavin se už na dvojníka ani nepodíval; jen se otočil a vydal se po pěšině kolem kostela. Když urazil několik metrů, zjevení za ním zvolalo: „Můžu ti doporučit zubaře, jestli chceš.“

Gavin se ušklíbl a pokračoval v cestě.

Nadcházela hodina, kdy se lidé, kteří dojíždějí do zaměstnání, vracejí z práce. Hlavní silnice, která vedla kolem kostela, se již téměř zaplnila automobily; snad že byl pátek a první uprchlíci tolik spěchali domů. Světla jasně plála, klaksony vřeštěly.

Gavin, aniž se rozhlédl, vstoupil do středu toho proudu, ignoruje jekot brzd a kletby, a kráčel mezi vozy, jako by se procházel po lukách.

O nohu se mu otřel blatník rychle jedoucího automobilu, další ho téměř porazil. Ta úporná snaha někam se dostat, přijet na místo, z něhož je to bude hnát zase jinam, byla komická. Jen ať se na něj vztekají, jen ať si ho hnusí, ať spatří jeho beztvarou tvář a pokračují domů strachy bez sebe. Budou-li okolnosti příznivé, jeden z nich snad zpanikaří, nezvládne řízení a přejede ho. Co na tom.